Angela Carter

Büyülü oyuncakçı dükkânı

Angela Carter

Büyülü oyuncakçı dükkânı

Angela Carter

EVEREST

Büyülü oyuncakçı dükkânı

Türkçesi: Begüm Kovulmaz

ROMAN

ANGELA CARTER

1940, Eastbourne doğumlu. İlk romanı *Shadow Dance*'i 1966'da yayınlar yayınlamaz Britanya'nın en özgün yazarları arasında görülmeye başlandı. Şu anda elinizde olan *Büyülü Oyuncakçı Dükkânı* (1967) kitabıyla John Llewellyn Rhys Ödülü'nü, *Several Perceptions* (1968) ile Somerset Maugharn Ödülü'nü kazandı. Daha sonra başka romanları (*Herves and Villams,* 1969; *Love,* 1971; *The Infermal Desire Machines of Doctor Hoffman,* 1972; *The Passion of New Eve,* 1977; *Nights at the Circus,* 1984, James Tait Black Anı Ödülü) ile üç kısa öykü derlemesi (*The Bloody Chamber,* 1979 [Kanlı Oda, Everest 2002], Cheltenham Edebiyat Festivali Ödülü, *Fireworks: Nine Profane Pieces,* 1984 ve *Saints and Strangers,* 1985) yayınlandı. 1976'dan 1978'e kadar Sheffield University'de yaratıcı yazma, 1981'de Brown University'de yazma konulu dersler verdi. Son romanı *Wise Children*'la büyük beğeni toplayan yazar Şubat 1992'de hayata gözlerini kapattı.

BEGÜM KOVULMAZ

1977 Adana doğumlu. Lise öğrenimini İstanbul Ortadoğu Koleji'nde yaptı, mezun olduktan sonra bir sene Belçika'da yaşadı, Paredaans Institute'e devam etti. Türkiye'ye dönüp İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Diğer çevirileri arasında Rudyard Kipling'den *Öylesine Hikâyeler* (İş Bankası, 2001), Angeles Mastretta'dan *Sök Al Bu Kalbi* (Everest, 2001) ve Dermot Healy'den *Beklenmedik Anlar* yer almaktadır.

ANGELA CARTER

Büyülü Oyuncakçı Dükkânı

Türkçesi: Begüm Kovulmaz

§

Çağdaş Dünya Edebiyatı 37

Büyülü Oyuncakçı Dükkânı
Angela Carter
Penguin Books, New York, 1996

Kapak tasarım: Mithat Çınar
İngilizce'den çeviren: Begüm Kovulmaz
Yayına hazırlayan: Pınar Savaş

© 1967, Angela Carter
© 2001; bu kitabın Türkçe yayın hakları
Kesim Ajans aracılığıyla Everest Yayınları'na aittir.

Birinci Basım: Temmuz 2002
ISBN: 975 - 289 - 011 - 3

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

EVEREST YAYINLARI
Çatalçeşme Sokak No: 52/2 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 513 34 20-21 Fax: 0 212 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Fax: 0 212 519 33 00

e-posta: everest@alfakitap.com
www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

BÜYÜLÜ OYUNCAKÇI DÜKKÂNI

BİR

Melanie on beş yaşında olduğu yaz etten ve kemikten yapılmış olduğunu keşfetti. Ah Amerikam, yeni keşfedilmiş toprağım!* Sanki fizyolojik seyahatlere çıkan bir Cortez,** Gama ya da Mungo Park*** gibi kendi sıradağlarına tırmanışlar yaparak, gizli vadilerinin nemli hazinelerini keşfederek, bütün bedenini inceleyerek sürükleyici bir

*) John Donne'un "To His Mistress Going to Bed" isimli ağıtının 27. dizesi. (ç.n.)

**) Cortez: Hernanda Cortés, 1485-1547, İspanyol fatih, Aztek İmparatorluğu'nu ele geçirdi, Meksika Valisi oldu. (ç.n.)

***) Mungo Park: 1771-1806, Afrika'ya keşif gezilerinde bulunan İngiliz kaşif. (ç.n.)

yolculuğa yelken açtı. Giysi dolabının aynasında saatlerce çıplaklığını seyrederdi; etinin altındaki yüreğinin, battaniyeye kısılmış bir kuş gibi çırpındığı göğüs kafesinin üzerine parmağını koyup zarif yapısını izler, göğüs kemiğinden gizemli bir kovuk, ya da mağara olan göbek deliğine kadar uzanan uzun çizgi üzerinde gezinir, avuç içiyle yeni çıkan kanatlara benzeyen kürek kemiklerine dokunurdu. Sonra kendi kendini kucaklayıp gülerek çırpınmaya başlar, artık küçük bir kız olmamanın şaşkınlığının getirdiği katıksız heyecan yüzünden bazen amuda kalkar, perendeler atardı.

Ayrıca eline bazı nesneler alarak çeşitli duruşlarda pozlar verirdi. Prerafaelist; uzun, siyah saçlarını açarak ortadan ayırır, dizlerini sımsıkı birleştirerek bahçeden kopardığı bir zambağı çenesinin altında tutar, düşünceli bir biçimde kendisini izlerdi. *A la* Toulouse Lautrec; saçlarını hafifmeşrep bir tavırla yüzüne salar, ayaklarının dibine bir kap dolusu su ve bir havlu yerleştirip bacaklarını açarak bir sandalyeye otururdu. Onun zamanında yaşayıp koroda şarkı söyleyen bir kız ya da bir model olduğuna ve Paris'teki çatı katı penceresinden ekmek kırıntılarıyla serçeleri beslediğine ilişkin hayaller kurmasına rağmen, özellikle Lautrec için poz verdiği zaman kendisini yaramaz hissederdi. Bu hayallerde bir cüce ve dahi olduğu için Lautrec'in haline üzülür, onu sever ve ona yardım ederdi.

Bir Titian ya da Renoir tablosunda yer almak için fazla zayıftı, fakat kiliseye kabul töreninde hediye edilen yapay incileri boynuna takıp başına da bir parça tül perde sararak solgun, kendini beğenmiş bir Cranach Venüsü'ne* benzemeyi başardı. *Leydi Chatterley'in Aşığı*'nı

*) Cranach: 1472-1553: Alman ressam ve oymacı. Altar resimleri, portreler, İncil'den resimler, ağaç oymaları, kitap resimleri yaptı. Protestan ressamlığının babasıdır. (ç.n.)

okuduktan sonra, gizlice unutma beni çiçekleri toplayıp kasıklarındaki tüylerin arasına yerleştirdi.

Tül perdeyi düğün gecesine layık bir dizi gece elbisesi tasarlamak için malzeme olarak kullandı. Kendisini, geleceğin dev boyutlu banyosunda duş almakta ve dişlerini fırçalamakta olan hayali bir damat için hediye pakedi gibi sarıp sarmaladı. Balayı Cannes'da olacaktı. Ya da Venedik'te. Ya da Miami sahilinde. Aralarındaki uzayzaman engelini aşmak için damadı öyle çok hayal etti ki, neredeyse nefesini yanağında hissedebiliyor, "sevgilim" diyen buğulu sesini duyabiliyordu.

Onun için hazırdı, arzusunu belli etmek için uzun, mermer beyazı bacağını uyluğuna kadar açtı; fakat bacak kasının aynada yansıyan seyirmesini öyle ilginç buldu ki, fantazisini unutuvererek bacağını tekrar tekrar kastı. Sonra tülü sıkıca gererek, küçük, sert göğüslerinin sarmalanmış biçimini incelemeye koyuldu. Göğüslerinin ölçüsü onu hayal kırıklığına uğrattı, ama herhalde idare ederlerdi.

Bütün bunlar, Melanie'nin pastel renklere boyalı masum yatak odasının kilitli kapısı arkasında olup bitiyordu. Kabarık göbeği çizgili pijamalarından taşan oyuncak ayıcık Edward boncuk gözleriyle yatağın üzerinden ona bakıyor, *Lorna Doone** yatağın altında toz içinde yüzüstü yatıyordu. On beş yaşında olduğu yaz bulaşık yıkamaya yardım etmek ve küçük kız kardeşinin bahçede oynarken kazayla kendi kendisini öldürmesine engel olmaktan başka tüm yaptığı buydu.

Bayan Rundle, odasında ders çalıştığını sanıyordu. Daha çok temiz hava alması gerektiğini, yoksa zayıf dü-

---

*) R. D. Blackmore tarafından yazılan romantik bir roman. Genç çiftçi John Reed ve çocukluğunda bir haydut ailesi tarafından kaçırılan güzel ve aristokrat Lorna Doone'nin hikâyesini anlatır. (ç.n.)

şeceğini söylüyordu. Melanie, Bayan Rundle'a, kendisinden istediği işleri yaparken bol bol temiz hava aldığını, üstelik odasının penceresini açıp çalıştığını söyledi. Bayan Rundle bunu duyunca tatmin oldu ve konuyu bir daha açmadı.

Bayan Rundle şişman, yaşlı ve çirkindi, aslına bakarsanız hiç evlenmemişti. Evlilik unvanını ellinci yaş gününde kendi kendisine hediye olarak vermişti. Evlenmiş olmanın yaşlandıkça insana kişisel bir saygınlık kazandırdığını düşünüyordu. Ayrıca her zaman evlenmek istemişti. İnsan yaşlandıkça anılarla hayal gücün birbirine karışır; Bayan Rundle'ın zihnindeki sınırlar şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı. Bazen çocukların hepsi yattıktan sonraki sakin saatlerde, sıcacık ateşin başındaki koltuğunda oturur; ta ki yüzü bir fincan yatma-zamanı çayının buğusunda belirene kadar hiç sahip olamadığı kocanın alışkanlık ve davranışlarına dalar gider, erkeğini içtenlikle selamlardı.

Kıllı benleri ve kocaman takma dişleri vardı. Eski dünyadan, hiç olmayan bir ülkeden gelmiş, Whitehall komedilerinden çıkmış bir düşes gibi tantanalı konuşurdu. Evin kahyasıydı. Gelirken kedisini de getirmişti, evindeymiş gibi rahattı. Babaları ve anneleri Amerika'dayken Melanie, Jonathon ve Victoria'ya bakıyordu. Anneleri, babalarına yol arkadaşlığı yapıyordu. Baba konferanslar vermek için yolculuğa çıkmıştı.

Beş yaşındaki Victoria, kaşığını masaya vurarak: "Konfans gezisi!" diye cıvıldadı.

"Ekmek turtanı ye canım," dedi Bayan Rundle. Bayan Rundle onlara bol bol ekmek turtası yediriyordu. Sade ya da bol malzemeli, kuşüzümlü, kuru üzümlü ya da her ikisini birden koyarak ekmek turtası yapıyordu. Bildik ekmek turtasını değişik malzemelerle pişiriyordu, kimi

zaman marmelat, kimi zaman hurma, incir, kuşüzümü reçeli ve pişmiş elma katıyordu. Ekmek turtası pişirmek konusunda görülmemiş derecede hünerliydi. Bazen çay saatinde bile soğuk turta yiyorlardı.

Melanie turtadan korkmaya başlamıştı. Eğer çok fazla yerse şişmanlayacağından, kimsenin onu sevmeyeceğinden ve bakire öleceğinden korkuyordu. Rüyalarında, turta yiye yiye boğulmuş, ceset gibi şişmiş devasa bir Melanie görüyor, ter içinde dehşetle uyanıyordu. Ölümcül turtayı kaşığıyla tabağında itekleyip durur ve Bayan Rundle geniş sırtını döner dönmez tabağındakinin çoğunu sinsice Jon'un tabağına doldururdu. Jonathon hiç ara vermeden yerdi. Genelde dalgınlıktan bu kadar çok yerdi.

Jonathon doğal bir afet gibi yer, bir evin duvarını yıkıp geçen tank gibi yiyecek yığınlarını silip süpürürdü. Tek bir lokma kalmayana kadar yer, sonra durur, çatalını ve bıçağını, ya da kaşığını ve çatalını özenle yan yana koyar, peçetesiyle ağzını siler ve gemi maketleri yapmaya giderdi. Melanie'nin on beş yaşına bastığı yaz Jonathon on iki yaşındaydı ve kendini gemi maketleri yapmaya adamıştı.

Ufak tefek, kısa ve kalkık burunlu, sarışın, dizlerinden birinde her zaman kurumuş, dökülme noktasına gelmiş bir yara kabuğu olan, gri okul forması giyen ve okul kasketi takan bir çocuktu. Bir kutu maket alır, dikkatle boyayarak, parçaları monte ederek, aksesuarları takarak gemi maketleri yapardı sonra da onları evin her yanına, geçerken görebileceği yerlerdeki raflara ve şöminelerin üstüne yerleştirirdi. Sadece yekenli gemilerin maketlerini yapardı.

Üç direkli bir barka olan *HMS* Beagle*'ın, aynı zamanda *HMS Bounty*'nin, *HMS Victory*'nin ve *HMS Thermopylae*'nin de maketlerini yapmıştı. Elleri tutkal yüzünden her

*) Her/His Majesty's Ship: "Majestelerine ait" anlamında kısaltma. (ç.n.)

zaman yapış yapıştı o yaz. Gözlerinde uzak bir bakış vardı, sanki gerçek dünyayı değil de, gemilerinin denize indirilir indirilmez bir daha durmamak üzere yelken açtıkları o hayali mavi denizleri ve hindistan cevizi adalarını görüyordu. Hayali bir Uçan Hollandalı olan Jonathon bilinmeyen denizlerde, kuğu kanatları gibi açılmış yelkenlerin altında, bir o yana bir bu yana salınan tuzlu ve sırılsıklam güverte tahtalarının üzerinde, ayakları kuru karaya bir defa olsun basmadan dolaşıyordu. Bir denizci gibi hafifçe yalpalayarak yürürdü, ama bunu kimse fark etmiyordu.

Ayrıca onun hiç kimseyi görmediğini de fark eden yoktu, çünkü gözleri yuvarlak, kalın, şişe dibi camlı gözlüklerin arkasında saklıydı. Bu dünyayla ilgili her şeye aşırı miyop gözleriyle bakıyordu. Gözlükleri, okul kaskeți ve dizlerindeki yara kabuklarıyla insana çocuk dedektifler Norman ve Henry Bates'i çağrıştıran oğlanlardan birine benziyordu. Görüntüsüne bakıp aldanan ebeveynleri kitaplığını kapakları hiç açılmadan toz toplayan Biggles* kitaplarıyla doldurmuşlardı.

Yaz başında Melanie Jon'un odasından hiç dokunulmamış altı Biggles kitabını çalmış, boş günlerden birinde kasabada ikinci el kitaplar alan bir dükkâna satmış, parasıyla bir çift takma kirpik almıştı. Ama gözlerine yapıştırmaya çalıştığı zaman takma kirpikler ona acı dolu gözyaşları döktürmüş, sonra da yerlerinde durmayı reddederek parmaklarının arasından kayıp sanki uğursuz bir biçimde canlı, şeytani, kıllı tırtıllar gibi tuvalet masasının üzerine düşmüşlerdi. Sessizce onu suçluyorlardı; Hırsız! Hırsız! Bozguncuydular, günahın bedeliydiler. Melanie, utanç içinde, kirpikleri yatak odasının çok nadir kullanılan şöminesinde yaktı. Ona göre kirpikleri ta-

*) William Earl Jones tarafından yaratılan James Bigglesworth adlı karakterin Birinci Dünya Savaşı'nda başından geçenlerin anlatıldığı, erkek çocuklar arasında çok popüler kitaplar. (ç.n.)

kamayacağı açıkça ortadaydı, çünkü onları aldığı parayı sağlamak için hırsızlık yapmıştı. O yaz çok gelişmiş bir suçluluk duygusuna sahipti.

Victoria'nın suçluluk duygusundan haberi yoktu. Hatta hiçbir şeyden haberi yoktu. Cıvıldayan, yuvarlak, altın bir güvercindi. Güneşte yuvarlanıyor, yakalayabildiği zaman kelebekleri küçük parçalara ayırıyordu. Victoria bir kır zambağıydı, ne çalışıyor ne ip eğiriyordu* ama güzel de değildi. Bayan Rundle ona liman ışıklarının nasıl da senin gidişinden söz ettiğini ve Picardy'de güllerin nasıl da açtığını, ama senin gibi bir tek gül olmadığını anlatan eski şarkılar söylerdi, Victoria da onun dizlerinde oturup kıkır kıkır güler, küp biçimindeki yumruğuyla Bayan Rundle'ın kedisini yakalamaya çalışırdı. Bayan Rundle'ın kedisi şişman, burnu havada bir tekirdi. Oturduğunda yuvarlak, tüylü bir sehpa büyüklüğünde ve biçimindeydi. Belki de Bayan Rundle onu ekmek turtası artıklarıyla besliyordu.

Kedi, Bayan Rundle'ın sarı keçeden yapılma kırmızı ponponlu ev terliklerinin üzerinde oturuyor, Bayan Rundle Victoria'ya şarkı söylüyor, bir yandan da örgü örüyordu.

"Ne örüyorsun?" diye sordu Victoria.

"Bir hırka."

"Hırka," diye tekrarladı Victoria mutlulukla.

"Neden siyah, Bayan Rundle?" diye sordu Melanie, yaz çıplağı ayaklarının üzerinde sessizce yaklaşarak; dolaptan buzlu portakal suyu almaya gelmişti.

"İnsan benim yaşıma gelince," dedi Bayan Rundle iç geçirerek, "arkasından siyah giyecek birileri her zaman bulunur. Er ya da geç."

*) Matta İncili, 6:28 Giyecek konusunda neden kaygılanıyorsunuz? Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar ne de iplik eğirirler. (ç.n.)

Geç kelimesindeki sesli harfi fazlasıyla uzatarak söyledi, sanki silindirle üzerinden geçilmiş gibi -eeeeeeeeeç. "Taş yerde çıplak ayakla yürüyerek şifayı çok fena kapacaksın, canım."

Melanie'nin elindeki buz küpleri titreştiler.

"Çok tanıdığın öldü mü?"

"Epeyce," dedi Bayan Rundle, kazağı bitirdi, örgüsünü kesmeye başladı.

"Ben ölümü hayal bile edemiyorum," dedi Melanie, yavaş yavaş ve doğru kelimeleri arayarak.

"Senin yaşında bu çok doğal,"

"Şarkı söyle!" diye emretti Victoria, lolipop pençelerini Bayan Rundle'ın siyah ipekle kaplı dizlerine vurarak. Bayan Rundle uysallıkla sesini yükseltti, şarkı söylemeye başladı.

Melanie ölümün insanın içine hapsedildiği, karanlık, mahzen gibi bir oda olduğunu düşünüyordu.

"Ölmeden önce benim başımdan neler geçecek?" diye düşündü. "Herhalde büyüyeceğim. Evleneceğim. Umarım evlenirim. Ah, evlenemezsem ne kadar kötü olur. Keşke kırk yaşında olsaydım, her şey bitmiş olsaydı, başımdan neler geçeceğini biliyor olsaydım."

Uzun saçlarına papatyalar takıp, sanki büyümüş de albümündeki çocukluk fotoğrafına bakıyormuş gibi aynada kendini seyrediyordu "ben on beş yaşındayken." Sonra da izci üniforması ya da kızılderili kostümü giymiş çocuklarının, köpeklerinin, gelecekteki yaz tatillerinin şipşak makineyle çekilmiş fotoğrafları geliyordu. Kovalar ve kürekler. Ayakabılara dolan kumlar. Torquay? Acaba Torquay'a mı giderlerdi? Yoksa Bournemouth'a mı? Belki de dinçleştiren Scarborough'a? Peki ya Vene-

dik? Venedik'e hiç gitmeyecekler miydi? Ya köpekler, Yorkshire teriyeri mi olacaktı, yoksa cüce tazı mı, ya da soylu, atmaca burunlu Afgan tazıları mı, belki de altın zincir ucunda bir çift av tazısı.

Papatyalı kıza büyük kahverengi gözleriyle şöyle dedi; "Sade olmayacak. Hayır. İhtişamlı. İhtişamlı olmalı." Geleceğini kastediyordu. Papatyalardan biri, sanki cennetten gelen hafif alaycı bir işaret gibi saçından aşağı, yere düştü.

Şehir dışında, her birine ait bir yatak odası ve fazladan pek çok oda olan bir evde yaşıyorlardı. Bahçede bir Shetland midillisi ve Melanie'nin penceresinin dışında, ince dallardan parmaklarıyla gökyüzünde ayı tutan bir elma ağacı vardı; böylece Melanie tek kişilik Dunlopillo marka şilteli, beyaz kapitone kaplı karyola başlı yatağına yattığında ayı görebiliyordu. Çizgili yatak örtüleri arasında uyuyordu.

Ev kırmızı tuğladandı; Edward dönemi mimarisi tarzında üçgen biçimli damıyla kendisine ait birkaç dönümlük arazi üzerinde duruyor, lavantalı mobilya cilası ve para kokuyordu. Melanie çevresinde paranın kokusuyla büyümüştü ve bu kokunun nefes aldığı havaya nasıl da sinmiş olduğunun farkında değildi, ama gümüş sırtlı bir saç fırçasına, kendine ait transistörlü bir radyoya ve annesinin terzisi tarafından pazarları kiliseye giderken giymesi için dikilmiş, kaliteli ham ipekten yapılma bir ceket ve eteğe sahip olduğu için şanslı olduğunu biliyordu.

Babası, pazarları hep birlikte kiliseye gitmelerinden hoşlanırdı..Eğer evdeyse bazen kutsal kitaptan bir bölümü kendisi okurdu. Salford'da doğmuştu, orayı bir daha düşünmesine gerek kalmadığı için nazik toprak sahibini oynamak hoşuna gidiyordu. O yaz çocuklar dindar bir

insan olan Bayan Rundle ile birlikte kiliseye gittiler. Bayan Rundle kiliseye giderken, dikkatsizce kaldırınca içinden kurutulmuş çiçekler ve eğreltiotu parçaları dökülen şişkin, siyah dua kitabını da yanında götürüyordu. Victoria tembel tembel cıvıldar, Bayan Rundle'ın dua kitabının arasından dökülen kurtulmuş bitkileri yakalamaya çalışarak oturdukları sıranın önüne, yere oturdu. Bazen oldukça yüksek sesle cıvıldıyordu.

"Acaba Victoria geri zekalı mı?" diye merak etti Melanie. "Acaba bütün ömrüm boyunca ona bakması için anneme yardım etmeye mahkûm olup asla kendi hayatımı yaşayamayacak mıyım?"

Victoria da tıpkı Bayan Rochester* gibi arka taraftaki yatak odasındaki korkunç sırdı. Boş boş gülümsüyor, alfabe küpleriyle, basit yapı oyuncaklarıyla, ahşap yapbozlarla oynuyor, çirkin bebek suratını huzursuz misafirlere cıvıldamak için parmaklıklara dayıyor.

Jonathon'un en sevdiği ilahi 'Her şeye kadir babamız, kurtarıcımız sensin'di. Balık tutmayı seven ve insan balıkçıları hakkında sönük şakalar yapan soluk yüzlü bir adam olan bölge papazı ne zaman babalarına söz verdiği gibi çocukları yoklamaya gelse, Jonathon öfkeyle adamın cüppesinin kenarını yakalar ve bir sonraki pazar 'Her şeye kadir babamız, kurtarıcımız sensin' ilahisinin söylenmesini talep ederdi.

"Bakarız," derdi Jonathon'un ateşli, ters ters bakan gözlüğü üzerine dikilince huzursuz olan papaz.

Pazar günü kahvaltı yapılır ve güzel giysiler giyilirken Jonathon zaptetmeye çalıştığı heyecanı yüzünden titrer dururdu. Ama beklediği ilahi çoğunlukla söylenmezdi. Duvardaki ahşap panolara asılı ilahi numaralarını gör-

*) Bayan Rochester: Charlotte Bronte'nin *Jane Eyre* isimli romanında aklını yitirdiği için çatı katındaki odaya hapsedilen bir karakter. (ç.n.)

düğü anda umudunu yitirirdi. O zaman çay taşımakta kullanılan süratli *Cutty Sark* ya da HMS *Bounty*'nin güvertesine tırmanır, taze meltem rüzgârı yelkenleri doldururken demir alır ve mavi, masmavi denizlere açılarak acısını dindirirdi. Papaz ona ihanet etmişti. Bir kavelayı tıkın ağzına! Mizana direğine çıkarın, bütün uzun, sıcak gün boyunca orada tutun. Halatla kamçılayın.

Melanie dua ederdi; "Lütfen Tanrım, evlenmeme izin ver. Ya da seks yapmama." On üç yaşındayken Tanrı'ya olan inancını yitirmişti. Bir sabah uyandığında Tanrı orada değildi. Kiliseye babasını memnun etmek için gidiyordu, lades tutuşurken de kilisede diz çöktüğünde olduğu kadar içtendi ancak. Bayan Rundle hayret verici dualar ediyordu: "Lütfen Tanrım, evliliğimi sanki gerçekten evlenmişim gibi hatırlamama yardım et." Çünkü biliyordu ki Tanrı'yı erdemi ile kandıramazdı. "En azından," diye devam etti, "seks yapmış olduğumu hatırlamama yardım et." Sadece bunları Melanie'den daha üstü kapalı söylerdi. Bazen evde, fırında bıraktığı biftek ve patateslerin ne durumda olduğunu düşünerek ayinde olduğunu unutuveriyordu. Ama zihnini yeniden Tanrı'ya çevirdiğinde anında özür dilerdi.

Ne Jon, ne de Victoria dua ederdi, onların isteyecek hiçbir şeyi yoktu. Victoria üstünde diz çökülüp dua edilen minderlerin püsküllerini kopartır ve ağzına atıp yerdi.

Melanie on beş yaşındaydı, güzeldi. Örneğin Juliet daha on dört yaşındayken evlenmiş ve aşk yüzünden ölmüşken, o henüz hiçbir çocukla gezmeye bile çıkmamıştı. Yaşlandığını hissediyordu. Beyaz tavşanların kıpır kıpır burunlarını andıran pembe uçlu çıplak göğüslerini avuçlayarak düşündü; "Büyük olasılıkla fiziksel olarak doruk noktasına ulaştım, bundan sonra artık sadece yaşlanıp çökebilirim. Ya da belki olgunlaşabilirim." Ama

henüz mükemmele ulaşmamış olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Bir gece uyuyamadı. Yaz sonuna doğru bir geceydi ve kızıl, kabarmış ay elma ağacında göz kırpıp onu uyutmuyordu. Yatak sıcaktı. Kaşınıyordu. Yatakta döndü, kıvrılıp büküldü, yastığını kabarttı. Uykusuzluk derisine yüzlerce iğne gibi batıyordu ve sinirleri yüzlerce bıçak yüzlerce tabağa sürtülüp bir gıcırtı konseri veriyormuş gibi gergindi. En sonunda daha fazla dayanamayıp kalktı.

Evin havası uykudan ağırlaşmıştı, ama Melanie tamamen uyanıktı. Herkes uyurken uyanık olmak onu tuhaf bir şekilde heyecanlandırdı; uyuyanların ağzından çıkan ve dalgın dalgın evin içinde vızıldayan arılar gibi bir dizi z harfi hayal etti; ...zzzz.... Aylak aylak dolaşarak anne babasının boş odasına girdi. Yatağın altında dizili duran ayakkabılar sabırla annesinin odaya girecek ayaklarını, yatağın başucundaki komodinin üzerine iliştirilmiş boş bir teneke tütün kutusu da babasının gelip onu atmasını bekliyordu. Ay, odayı bir uçtan diğer uca aydınlatıyor, geniş, alçak yatağın beyaz tığ işi örtüsü ay ışığında beklentili bir aydınlıkla parlıyordu. Anne babası bir film yıldızının yatağı kadar lüks ve konforlu görünen bu yatakta uyurlardı.

Melanie, karyolanın ayak ucu olan bambu kalbe yaslanarak anne babasını sevişirken hayal etmeye çalıştı. Böylesine sıcak bir gecede düşünmesi pek cüretkar bir şeydi bu. Yatakta kucaklaşmalarını bütün gücüyle hayal etmeye çabaladı ama annesi her zaman kasabaya giderken giydiği siyah takımını, babası da, piposuyla birlikte sembolü haline gelen deriden dirsek yamaları olan tüylü tüvit ceketini giyiyordu. Sevişirken piposunu ceketinin göğüs cebine tıkıyor olmalıydı. Melanie denedi, ama onların çıplaklığını gözünün önüne getiremedi. Anne ba-

basını düşününce giysileri de saçları ve tırnakları gibi bedenlerinin bir parçasıymış gibi geliyordu.

Özellikle annesi sürekli giysili, baştan aşağı giysili, hava nasıl olursa olsun çoraplı, her zaman eldivenli ve şapkalı, her an dışarı çıkmaya hazır bir kadındı. Melanie'nin hayalinde, kenarından siyah bir fiyonk yükselen geniş kenarlı kahverengi kadife bir şapka, annesinin sevişirkenki görüntüsüne kendiliğinden eklendi. Küçük bir kızken annesi ona sarıldığında kucaklaşmalarının her zaman mevsime göre yün, pamuklu ya da keten kumaşlara boğulduğunu hatırladı. Annesi giysili doğmuş olmalıydı, belki de doğarken kuşe kâğıttan bir moda dergisindeki 'Şık embriyon bu sene nasıl giyiniyor?' başlıklı bir makaleden seçilmiş, zarif ve tam bedenine göre bir lahana giyiyordu. Babasıysa hep aynıydı; tüvit ve tütün; tüvit, tütün ve daktilo şeridi. Babası bunların bileşiminden oluşuyordu.

Anne babasının nikah fotoğrafı, üzerindeki tanıdık eşyaların ay ışığı yüzünden egzotik ve tuhaf göründüğü şömine rafında asılı duruyordu. Örneğin anne babasına saatin kaç olduğunu haber veren ve onların Amerika'ya gittiği gün üçe beş kala duran yaldızlı Fransız yapımı saat. Onlar gittikten sonra kimse saati kurmakla uğraşmamıştı. Saatin yanında, mavi sırtı sarı çiçeklerle bezeli, parlak, neşeli, sevimli ve budala görünen Meksika yapımı çömlek ördek duruyordu. Annesi ördeği bir pazar ekinde fotoğrafını gördükten sonra almıştı. Melanie şömine rafına yaklaştı, ördeği kaldırdı ve yerine bıraktı, gözlerini nikâh fotoğrafına çevirdi.

Düğün gününde annesi mucizevi bir gelinlik yaratmıştı. O kadar aşırı cömert ve kendisini vererek giyinmişti ki, giysisinin uçuşan kenarları neredeyse babasını kaplamıştı. İnsan uçuşan tülün sisi arkasından sadece utangaç gülüşünü görebiliyordu, dolayısıyla Melanie,

babasının üzerinden hiç çıkarmadığı deri yamalı tüvit ceketi düğün gününde bile giyip giymediğini göremedi. Fakat bir ortaçağ şölenine yaraşır gelinliği ile annesi, saten ve dantelden oluşan, şatafatlı bir havai fişek gösterisi gibiydi.

Boyun çukurunda asılı madalyonu göstermek için dekolte bir model seçmişti, beyaz saten elbisesinin yenleri kuğu kanatları kadar genişti, kocaman bir elbise kuyruğu daracık belinden aşağı bir nehir gibi dökülüyordu. Fotoğraf çekilirken elbisenin kuyruğu annesinin önünde öyle bir düzenlenmişti ki, elbise sanki kendi havuzunda yansıyor gibi görünüyordu. Yapma güllerden bir taç alnına kadar indirilmişti, tacın etrafından tülden bir şelale fışkırıyor ve köpürerek belinin altına kadar akıyordu. Kollarında bebekmiş gibi sarıldığı bir demet beyaz gülü taşıyordu. Gülümseyişi sevecen, coşku dolu, genç ve dokunaklıydı.

Annesinin çevresi, babaları önce roman, sonra biyografi yazarlığında ve daha sonra da senaryoda başarılı oldukça giderek daha az görüşmeye başladıkları akrabalarla çevriliydi. Gertrude Teyze'nin kıvır kıvır permaları, daracık ayakkabılar içinde hantal ayakları vardı, gıcır gıcır bir el çantasını alışveriş torbası gibi sıkı sıkı tutuyordu. Melanie, Gertrude Teyze'sinin Menekşe Külleri parfümü aromalı öpücüklerini, fotoğraf makinesine sanki ruhunu kapıverecekmiş gibi kaşlarını çatarak bakan Büyükbaba'nın sağlığında ailecek geçirdikleri birkaç Noel toplantısından hatırlıyordu. Hoşçakal, Büyükbaba. Hoşçakal Gertrude Teyze. Sen de hoşçakal, kolunda Rose Teyze ile dikilen briyantinli saçlarıyla Harry Amca. Allık sürünmüş Rose Teyze. Yuvarlak allık izleri fotoğrafta siyah çıkmıştı. Düğüne şans getirsin diye çağrılan bir baca temizleyicisi bile olabilirdi. Hoşçakal Philip Dayı.

Philip Dayı öbürlerinin aksine fotoğraf makinasına gülümsememişti. Sanki fotoğrafa başka bir gruptan yanlışlıkla karışmıştı, örneğin Resmi Elk'ler Toplantısı, ya da çok eski ve saygıdeğer Bufalo Sınıfı, hatta Amerikan İç Savaşı Gazileri toplantısından. Kovboy filmlerinde Mississippi kumarbazlarının giydiği türden yassı, kıvrık kenarlı siyah bir şapka ve çılgın bir fiyonkla düğümlenmiş ip bir boyunbağı takmıştı. Takım elbisesi siyah, pantolonu dar, ceketi uzundu. Fakat sonuç şık olmamıştı. Saçları siyah şapkanın altında beyaz, ya da en azından çok açık sarı görünüyordu. Ağzını tamamen örten pos bıyığı vardı. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Yine de gençten çok, yaşlı görünüyordu. Uzun ve orta yapılıydı. Elleri önünde, sıkı sıkı tuttuğu abanoz bir bastonun gümüş topuzunda kenetlenmişti. Yüzü ifadesiz, sıkılmış olup olmadığı anlaşılamayacak kadar ifadesizdi. Annesinin tek kardeşiydi. Hatta annesinin yaşayan tek akrabasıydı, fotoğraftaki diğer akrabalar babasının ailesindendiler. Bütün bunlara rağmen kız kardeşinin düğününde gülümsemeye bile zahmet etmiyordu. Bu kaba bir davranıştı.

Melanie, Philip Dayı'yı hiç görmemişti. Bir keresinde, küçük bir kızken, dayısı ona kutusu açılınca dışarı fırlayan şu yaylı kuklalardan göndermişti. Bir oyuncakçıydı. Kutuyu açınca üzerine sıçrayıveren kuklanın kafasında kendi yüzünün yan yan bakan tuhaf bir karikatürü olduğunu görmüştü. O yıl anne babası dayıya, kendilerini ve Melanie'yi (Jonathon henüz doğmamıştı) yakın zamanda satın aldıkları, neredeyse Chelsea Mahallesi'nin sınırları içindeki küçük kır evinin penceresinde oturmuş gülümserken gösteren, kendi bastırdıkları Noel kartpostalarından birini yollamışlardı. Babasının ün ve para kazanmaya başladığı zamanlardı. Kartın karşılığında bu korkunç oyuncak gelmişti. Kutudaki kukla Melanie'yi

gerçekten de çok korkutmuştu. Noel'e kadar düzenli olarak bu kuklayla ilgili kabuslar görmüş, kabuslar aralıksız Paskalya'ya kadar sürmüştü. Annesi kuklayı çöpe atmıştı. Ebeveynleri hediyenin nezaketsiz ve zevksiz bir hediye olduğu konusunda hemfikirdiler. O olaydan sonra Philip Dayı'ya tebrik kartı falan gönderilmemişti. Zaten zayıf olan bağlantıları tamamen kopmuştu.

Fotoğraflar elinizde tutabileceğiniz büyük zaman parçalarıdır, bu fotoğraf da annesinin en iyi ve en güzel anının bir parçasıydı. Gülümseyen genç annesi, fotoğraf makinası tarafından tıpkı camekanda sergilenen bir kelebek gibi tam ortadan yakalanmış ve sanki sonsuza kadar camdan bir bardağın içine hapsedilmişti. Melanie fotoğrafa bakarak Philip Dayı'nın, annesinin bu mutlu anında yeri olmadığını düşündü. O, uyumsuz bir renkti, daha doğrusu, renksiz bir yamaydı. Farklı bir zamandan gelmiş gibiydi. Sanki düğüne gelirken yolda yaşlı bir Denizci'ye* rastlamış, beyaz güller ve konfetinin hiçbir önemi olmayan bir boyuta fırlatılıp atılmıştı.

"Her neyse," dedi Melanie, "Zaten onu bir daha göreceğimi hiç sanmıyorum."

Gelinliği daha yakından inceledi. Sadece bekaretin kaybedilmesi için böylesine süslenmek ona oldukça tuhaf geliyordu. Anne babasının evlenmeden önce cinsel ilişkiye girip girmediklerini merak etti. Böyle şeyler düşünebiliyorsam gerçekten de büyüyor olmalıyım, diye düşündü. Babası ailesine rağmen birazcık bohem bir yaşantı sürüyor olmalıydı, ayrıca bir apartman dairesinde

*) Samuel Taylor Coleridge'in "Ancient Mariner" isimli şiirinin kahramanı. Bir denizci sırasında uğur sayılan bir albatrosu öldürür ve yol arkadaşlarıyla birlikte bunun cezasını çeker. Bir tek o sağ kalır ve diyar diyar dolaşıp hikâyesini karşılaştığı insanlara anlatır. Kitaptaki "albatros" kelimelerinin birçoğu da bu şiire göndermedir, ayrıca albatros ingilizcede "ayakbağı, güçlük" anlamlarında da kullanılır. (ç.n.)

tek başına yaşıyormuş. Bloomsbury marka bir oda takımı, gaz ocağında kaynayan kahve, özgür aşk, Lawrence, karanlık tanrılar hakkında sohbetler. Gülümseyen gelinini çoktan karanlık tanrılara kurban etmiş miydi? Eğer öyleyse, kendisine hamile olmasına rağmen annesi yine de gülümser miydi? Böyle bâkire beyazlarına bürünür müydü? Peki ya Melanie'nin Bayan Rundle'dan gizlice ödünç aldığı kadın dergilerindeki mektuplar?

"Erkek arkadaşım eğer sonuna kadar gitmesine izin vermezsem beni terk edeceğini söylüyor, ama ben beyazlar giyerek, namusumla evlenmek istiyorum."

Simgesel ve erdemli beyaz. Beyaz tül parmağın ucuyla dokununca kırışıverir, beyaz saten her lekeyi gösterir, beyaz güllerin taç yaprakları bir üfleyişte dökülüverir. Erdem kırılgandır. Harika bir gelinlikti bu. Melanie bir an için merak etti, acaba annesi gelinliği gerdek gecesinde de giymiş miydi?

Annesi duygusal bir kadındı. Gelinlik, büyük değer verilerek, satenin beyazını korumak için ince, yumuşak, mavi kumaşla sarmalanmış, güzelce saklanması için üzerine Hint işi nakışlı bir örtü örtülmüş olarak, orada, yabancı diyarlardan gelme solmuş etiketlerle yaldızlanmış bir sandığın içinde yatıyordu. Annesi gelinliği neden hâlâ saklıyordu? Tabutuna gelinliğiyle yatırılmak ya da cennete çıkarken gelinliğini mi giymek istiyordu? Ama cennette evlilik yoktu, kimse evlendirilmiyordu da.

Melanie ayışığında kaşlarını çattı; üzerinde, büyüdüğü için artık kendisine küçük gelen, paçaları baldırlarına çıkmış, şu bildik çizgili pijaması vardı. Annesinin tuvalet masasının üzerinde duran parfüm şişelerini karıştırdı. Masanın üzerinde, dallarına yüzükler asmak için yapılmış porselen bir ağaç (ama yüzüklerin hepsi annesinin parmaklarında Amerika'daydılar; Empire State Binası'nı,

Büyük Kanyon'u ve Disneyland'ı görüyorlardı) ve ağaçla uyumlu, içinde iki tane iğne ve kırık bir düğme olan porselen bir iğne kutusu duruyordu. Ayrıca Victoria'nın elinde besbelli fotoğrafçının tutuşturduğu oyuncak bir köpekle çekilmiş çerçeveli fotoğrafı da vardı, sanki Victoria oyuncağı parçalamayı düşünüyordu. Böyle bir fotoğrafı, diye düşündü Melanie, ancak bir anne sevebilir. Merak etti, eğer kendi çocukları sevimsiz olursa acaba onların sevimsizliğini göremeyecek miydi? Eski Chanel'i dalgın dalgın kulaklarının arkasına sürdü ve bir anda öyle annesi gibi koktu ki, hâlâ Melanie olduğundan emin olmak için aynada yüzüne baktı.

Ayışığı bütün yüzüne vuruyordu. Burup tam tepesinde toplayarak yatak-topuzu yaptığı saçlarını sırtına döktü. Kilit altındaki gelinliği düşünürken saçına değişik modeller yaptı; yüzüne düşürdü, balerin gibi sıkı sıkı topladı, bir yanını demet demet toplayıp diğer yanını asimetrik ördü.

"Acaba gelinlik bana olur mu?"

Konuyu evirip çeviriyor ve bir yandan da pijamasının üst düğmelerini dalgın dalgın açarak, günün birinde fotomodel ya da kabare dansçısı olmaya karar verirse diye birkaç değişik duruş alıştırması yapıyordu. Annesinin tuvalet masasının aynası kendisininkinden daha alçak, ama daha genişti. Bu sırada sürekli düşünüyordu; "Yapsam mı? Yapmasam mı?" Bir çekmeceyi açtı, köşelerden birine kaçmış, üzeri tozla kaplı bir demir para buldu.

"Tura olsun," dedi gölgelere. Tura geldi. Derin bir nefes alarak sandığı, pirinç tokalarına ulaşmak için duvardan uzağa çekmeye başladı. Kendisini kötü bir mezar soyguncusu gibi hissediyordu, ama madeni para yere düşmüş ve zar artık atılmıştı. Kapak gıcırdayarak açıldı. En üste konulmuş olan bol miktarda ince, yumuşak kâ-

ğıt tembel tembel hışırdayarak yerinden kalktı, havada birkaç santim yukarıda asılı kaldı, bir an için yükselip, yayılıverdi. Melanie kâğıtları kenara itti.

İçi kâğıtla doldurulmuş taç en üstteydi. Yapay güller, fotoğrafta görünmeyen birkaç dal inciçiçeği ve çiğ gibi görünsün diye birkaç farklı yere takılmış incilerden oluşuyordu. Bazı güllerin taçyaprakları bükülmüş ve karışmıştı, güllerden biri, bir Dada sergisi gibi tamamen ezilmişti. Melanie hepsini dikkatle düzeltti ve tacı elinde bir o yana, bir bu yana döndürerek inceledi. Bir gelin tacı. Yatağın üzerine bıraktı.

Geçit törenine katılmış bir sürü Cranach Venüsü'nün başlarının çevresini sarmasına yetecek kadar, metrelerce katlanmış tül açtı. Tuzağa düşmüş, ağa takılmış bir uskumruya dönüşmüştü; duvak etrafında uçuşuyor, görmesine engel oluyor, burun deliklerine doluyordu. Bir o yana, bir bu yana döndü, ama tek yaptığı tüle daha da dolanmak oldu. Duvakla boğuştu, savaştı ve en sonunda yendi, sabrının sonuna gelerek duvağı gelişigüzel yatağın üzerine, tacın yanına koydu. Sıra elbiseye gelmişti.

Elbise çok ağırdı. Kaygan satende, salondaki camlı dolaptan yalnızca cilalanacağı zaman çıkarılan gümüş çaydanlığın üzerindekine benzer bir parlaklık vardı. Odadaki ay ışığının tümü elbisenin zengin ve gizemli kıvrımlarında odaklanmıştı. Melanie pijamalarını sıyırıp attı ve elbisenin içine girdi. Kumaş çok soğuktu, teninde kayınca buz gibi soğuk su saçan bir hortumla yavaş yavaş ıslatılıyor gibi oldu, ürperdi, soluğunu tuttu.

Elbise üzerine büyük gelmişti. Annesi balıketi dolgunluğunda evlenmişti. İki sıska Melanie elbiseyi beraberce bir Siyam ikizleri düğününde giyebilirlerdi. Çok büyük, dört kişilik bir yatak gerekirdi.

Elbise bol geldiği için acı bir hayal kırıklığı duyuyordu. Beyaz satenler içinde döndü ve yuvarlandı. İğneleri

bulup elbiseyi üzerine tutturmak için giysinin eteklerini tekmeleyerek tuvalet masasına geri döndü. Aynaya bakınca elbisenin üzerine çok büyük gelmesinin hiç de önemli olmadığını gördü.

Dalgalanan siyah saçlarının altındaki yüzü, göğüslerinin kenarını Kraliçe Elizabeth dönemi bakirelerinin elbiseleri tarzında sıyırıp geçen elbiseden yansıyan titrek ışıkla parıldıyor, ağarmış ve başkalaşmış görünüyordu. Narin bedenini tuhaf bir şekilde vurgulayan ve onu büyük bir şamdan gibi aydınlatan capcanlı bir çadırın içinde hareket ediyordu. Duvakla başa çıkamayacağını biliyordu, ama taca uzandı ve doğruca başına taktı. Minik inciler gözler gibi, ya da daha önce bir yerlerde duyduğu üzere balıkların gözyaşları gibi parlıyorlardı. Annesinin incileri yapaydı. Yine de ışıldıyorlardı.

"Ben bu kadar güzel miyim?" diye düşündü inciler ve çiçeklerin altında şaşkınlık içinde.

Annesinin giysi dolabını açtı ve boy aynasında kendisini inceledi. Hâlâ güzel görünüyordu. Odasına döndü, farklı bir şey söyleyecek mi diye kendi aynasına baktı, ama yine güzeldi. Ay ışığı, beyaz saten, güller. Bir gelin. Kimin gelini? Ama bu gece, kendi görkemi ona yetiyordu, bir damada ihtiyacı yoktu.

"Bana bak!" dedi kır gecesinin sessizliğinde sakin meyvesi Ay'ı olgunlaştırmakta olan elma ağacına.

"*Bana* bak!" diye tutkuyla seslendi gülümseyen, bir çocuğun kendisini hayal ettiği gibi arkadaş canlısı ve yuvarlak, balkabağı suratlı Ay'a.

Tatlı, hafif, çimen kokulu bir rüzgâr açık pencereden içeri girdi, saçlarını karıştırarak boynunu okşadı. Kırlar ay ışığı altında yabancı ve büyülü bir ülke gibi uzanıyordu, mısır tarlaları yanardöner parlıyordu, ölümsüz buğ-

day tarlaları, *terra incognita*, insan ayağı basmamış, insan eli değmemiş, ne ekilmiş ne biçilmişti. Bakireydi.

"Bahçeye ineceğim. Geceye gideceğim."

Eteğini etrafında toplayarak hızla merdivenlerden aşağı indi; aman gıcırdayan basamağa dikkat. Soluk soluğa ön kapının sürgülerine asılarak bir tırnağını kırdı. Sessizce, yavaşça, yoksa Bayan Rundle gece gelebilecek hırsızlara karşı yatağının kenarında bulundurduğu ocak demirini kaparak aşağı gelir. Gece. Melanie kendini geceye bıraktı ve gece, onun gündüz kişiliğini bir mumu söndürür gibi iki karanlık parmağının arasında söndürüverdi.

Çiçekler bahçeyi gece yarısına özgü, son derece hoş bir kokuyla doldurmuştu, çimenler sessizliğin yoğunlaşmış hali denebilecek kadar kısık bir sesle mırıldanıyor, hafifçe dalgalanıyordu. Bu sessizlik dünyanın sonu gibiydi. Melanie tek başınaydı. Beyaz kabuğunun altında dünyadaki sonuncu, tek kadındı. Gökyüzünün derin, mavi, yüksek kavisi altında coşkuyla titredi.

Ay öyle yuvarlaktı ki. Ağaçlar dallarının ucuna kadar rüya gören kuşlarla yüklüydü. Nemli çimenler ayaklarını ufak, arkadaş canlısı küçük hayvanların ıslak dilleri gibi yalıyordu; çimenler gündüze göre daha uzun ve yapışkan görünüyordu. Gelinliği, arkasında parıltılı bir iz bırakarak peşinden sürükleniyordu. Durgun hava mucizevi denilebilecek kadar berraktı. Gölgeli nesneler, bir dal ya da bir çiçek, karanlık bir kesinlikle, sanki suda yansıyormuş gibi görünüyordu. Su gibi akan gecenin içinde yavaş, sessiz adımlarla yürüdü. Heyecanla ağzından nefes alarak gecenin koyu şarabını tattı...

Leylak çalıları kıpırdadı. Küçük, tüylü bir gece hayvanı önündeki çimenliğe seğirtti ve eşeleme sesi çıkararak bir ot kümesini yarıp içinde kayboldu. Bu yaratık her

neyse, rüzgârda sürüklenen yapraklardan daha belirgin bir biçimi yoktu.

"Gecenin böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Melanie kısık sesle.

Aşırı mutluluktan sarsıldı. Niçin? Nasıl? Kendinden ötesini bilmiyordu, ilgilenmiyordu da. Gökyüzünde kocaman bulut kümeleri büyüyor, büyüyor ve dağılıp gidiyordu, orada burada bir yıldız parlıyordu. Sadece şu bahçeden oluşan dünya da gökyüzü kadar bomboş, gökyüzü kadar sonsuzdu.

İlkokulda, din dersinde, öğretmen sonsuzluğun tarifini yapmıştı. Çocuklar ne anlama geldiğini sordukları zaman peltek, gözlüklü, limon sabunu kokan Bayan Brown elindeki tebeşiri evirip çevirerek istekle sonsuzluktan söz etmişti. Sonsuzluk, demişti, uzay gibidir, içinde bir yerlerde Tanrı'yla birlikte gider de gider, tıpkı üzümlü bir kekin içine gizlenen bir bozuk para gibi (diye düşünmüştü Melanie yedi yaşındayken); bozuk para da galaksiler boyunca kuru üzümler tarafından itilip kakılır, belki de başka paraların arkadaşlığını özlerdi. Tanrı ne kadar da yalnız olmalı, diye düşünmüştü yedi yaşında bir çocukken. On beş yaşına geldiğinde üzerinde çılgın bir gelinlik, uçsuz bucaksız gökyüzünü seyrederek sonsuzlukta kendisini kaybediyordu.

Tıpkı elbise gibi, sonsuzluk da ona fazla büyük geldi. Bütün bunlar için çok gençti. Yalnızlık karabasan gibi üzerine çoktü ve ansızın katlanamaz hale geldi. Paniğe kapıldı. Bu yabancı yalnızlıkta kaybolmuştu, bahçeye korku doluverdi, koyu şaraptan sarhoş ve bütün bunlara karşı çok korunmasızdı.

Birdenbire hıçkıra hıçkıra ağlayarak koşmaya başladı, eteğine takılıp tökezliyordu. Çok fazla, çok erken. Ön kapıya, kapıları kapalı evin rahat karanlığına ve insan

kokusuna dönmek zorundaydı. Tehditkâr dallar saçlarını kopartıp yüzünü bereliyordu. Çimenler, ayak bileklerini burkan tuzaklara dönüştü. Bahçe, korkmaya başladığı anda düşman kesilmişti Melanie'ye.

Ön kapının beyaz basamağı sığınaktı. Basamağa yığıldı. Bayan Rundle çalışmaya alışkın, çalışmaktan sertleşmiş, gösterişsiz ama evcimen elleriyle haftada bir gün bu basamağı fırçalar ve ovalar, gün aşırı süpürürdü. Melanie titreyen yanağını serin taşın üzerine dayadı ve taş, dükkândan alınma tertemiz ovalama tozunu adeta bir kast işareti gibi yüzüne bulaştırdı. Ama kapı kapalıydı. Arkasından savrulup kapanmıştı. Anahtarı yoktu. Dışarıda kilitli kalmıştı. Kendini dışarı kilitlemişti.

Ön kapıdan içeri giremeyeceğini fark edince az kalsın ümitsizliğe kapılıyordu. Ayrıca çakıllı patikada koşarken ayaklarının kesildiğini fark etmemişti, birden yara bere ve kan içinde olduklarını gördü; annesinin gelinliğinin kenarında ay ışığı altında siyah görünen minik kan lekeleri vardı. Fakat en kötüsü evin kapısının önünde oturmak ve içeri girememekti. Teselli için basamağı sıkı sıkı kavradı.

"Kendimi toplamalıyım. Şimdi ne yapsam?"

Oda penceresini açık bırakmıştı. Belki de elma ağacına tırmanıp, kendisini yatak odasına atabilir ve pencereyi dışarıdaki geniş sonsuzluk çöllerinin suratına çarpabilirdi. Ama sığınağı olan basamağı terk edip tekrar tehlikeye atılmak zorunda kalacaktı. Yine de ya elma ağacına tırmanacak ya da sabaha kadar burada bekleyecekti. Bayan Rundle kahvaltı hazırlamaya inene kadar beklemek zorunda kalacaktı. Sonra da Bayan Rundle'a nasıl olup da bütün gece, hem de üzerinde annesinin gelinliğiyle evin dışında kilitli kaldığını açıklamak zorunda kalacaktı.

Sekiz yaşındayken elma ağacına tırmanmıştı, on iki yaşındayken tekrar tırmanmıştı. Ya şimdi, on beş yaşın-

dayken yapabilir miydi? Evin çevresinden kim bilir nelerin kol gezdiği arka tarafa yürümek zorunda olsa bile elma ağacı tek seçeneğiydi. Kim bilir nasıl canavarlar vardır. Kim bilir bedenleri gece ile aynı mayadan olan kocaman şeyler, yumuşak, kocaman ağızlarıyla nasıl da kımıltısız durmuş onu bekliyorlardır?

Orada olduklarını, ayağının takılıp düşmesini beklediklerini biliyordu. Göz ucuyla görebildiği yerlerin ötesindeki sisli boşluklar kımıldadılar. Kazara sağa sola bakıp onları görmemek için tam karşısına bakmaya çalışıyordu. Çiçekleri dikkatsizce ezerek eve olabildiğince yakın yürümeye çalışıyordu, ev biraz da olsa korunaktı. Kulaklarındaki damarlar atıyordu, çıkardıkları ses çevresindeki canavarların boğuk boğuk nefes alıp verişi de olabilirdi. Bu gecenin sessizliğinde hiçbir korku filmi, çizgi roman ya da kâbus inanılmayacak kadar tuhaf görünmüyordu.

"Aptallaşma," dedi kendi kendine. "Orada hiçbir şey yok. Hiçbir şey." Ama "hiçbir şey" kafasının içinde değişime uğradı, kelimenin yankılarından korktu. En sonunda korku içinde yumrulu dalları meyvelerden ağırlaşmış merdivenine, kendi ağacına ulaştı. Bu gece, böylesine korkmuşken, meyveler bile uğursuz zehirli elmalar gibi görünüyordu, sanki oyun arkadaşı ağaç bile ona düşman olmuş, yardım etmiyordu.

Sık sık ağaca tımandığı günlerde tepeye çıkması birkaç dakika sürerdi. Ama saçını uzatmaya başladığı ve yaz tatilinin her günü şort giymekten vazgeçtiği zaman tırmanmayı da bırakmıştı. On üç yaşında adet görmeye başladığından beri kendine gebe olduğunu, yetişkin Melanie'nin yavaş yavaş olgunlaşan embriyosunu ne kadar süreceğini bilmediği bir hamilelik dönemi boyunca içinde taşıyacağını hissetmişti. Bu süre içinde ağaca tırmanmak bir düşüğe sebep olabilir, Melanie sonsuza kadar

kısacık saçlı, erkeksi bir kız çocuğu olarak çocukluk dönemine hapsolabilirdi. Ama denize düşen yılana sarılır.

"Üzerimde bu elbiseyle ağaca nasıl tırmanacağım ki?"

Tutunacak ve ayaklarını basacak yer ararken sarılı olduğu metrelerce saten sökülecek, yırtılacak ve düzeltilemeyecek bir biçimde dolanacaktı. Dalların arasında takılıp kalacak, ne aşağı ne yukarı kımıldayabilecekti. Sabah onu canlı ya da ölü ağaçtan kurtarmak için çiftlikten merdiven ve ipleri olan adamlar getirtmek zorunda kalacaklardı. Aptallaşma. Canlı olurdu elbette. Bütün olayın utancını yaşasın diye canlı olurdu. Demek ki gelinliği çıkarması, hain ve sahtekâr gecede çırılçıplak tırmanması gerekiyordu. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Ağacın alçak dallarından birinde yoğunlaşmış karanlık gibi daha koyu renkte bir siyahlık olduğunu fark etti, tıpkı zengin hayalgücünün eseri canavarlar gibi bu karaltı da kımıldıyordu. Boğazında bir çığlık düğümlendi. Bir çift yeşil göz parladı ve karaltı miyavladı. Melanie rahatlayarak başını salladı. Bu Bayan Rundle'ın kedisiydi. Yalnız değildi. Kulaklarını okşadığı kedicik beklenmedik, güven verici, huzurlu bir sesle mırlayarak evcil bir ses çıkardı. Sanki birisi Melanie için küçük bir ateş yakmıştı. Kedi mırlamaya devam ederken Melanie elbiseyi üzerinden sıyırıp atacak cesareti buldu. Yaz gecesinin sonuna doğru hava serinlemişti birden. Serinlikten biraz olsun korunmak için saçlarını açıp omuzlarına saldı.

Elbiseyi katlayıp ağacın gövdesindeki çatala sıkıştırdı. Onu yukarıya taşıyıp yeniden sandığa kaldırabilirdi, eğer kenarındaki kan lekelerini görmezlerse kimse giyildiğini anlamazdı, zaten lekeler çok küçüktü. Kedi başını yana eğerek altın sikke gibi parlayan gözlerini katlanmış elbiseye dikti, yaramaz patisini uzatıp elbiseye vurdu. Patisinin ucunda kıvrık ve hünerli et çengelleri vardı. Acımasız bir vuruştu. Kumaştan yırtılma sesi geldi.

"Aman Tanrım," dedi Melanie yüksek sesle. Kedi elbisede uzun bir yırtık açmıştı. Ona vurdu, kedi ağaçtan atladı, gürültüyle çimenliğe düştü ve bir anda gözden yitiverdi. Yine tek başınaydı, gökyüzündeki ay alçalmaya başlamıştı. Bir süre sonra kaybolacaktı ve Melanie tamamen karanlıkta kalıp silinecekti. Dua etti; "Lütfen Tanrım, kazasız belasız yatağıma dönmeme yardım et." Parmaklarını da şans getirsin diye çapraz yaptı.

Sergilemek zorunda kaldığı çıplaklığının farkındaydı, bu durumda olmaktan iğreniyordu. Yeni ve kesin bir çıplaklık hissetti, sanki derisini de çıkarmış ve üzerinde hiçbir şey olmadan, iskeletinin nihai çıplaklığı ile orada duruyordu. Parmaklarındaki deriyi görünce az daha şaşırıyordu, elleri bile geriye sadece kemikler kalacak şekilde çıkartıp atılabilir eldivenlermiş gibi geldi ona.

İlk dalı deneyince sarsıntıdan etrafına elmalar yağdı. Ağırlığını çekecek kadar sağlam bir daldı bu. Derin bir nefes alıp kendini yukarı çekti. Ağacın boğum boğum kollarına atılırken sert ağaç kabuğu baldırlarını, uyluklarını, karnını sıyırdı, bereledi.

Elini ve ayağını koyacak yer bulmak için canı yanarak çabalaması gerekiyordu. Güvenle ayağını koyduğu dal çatırdayarak kırıldı, Melanie yer değiştiren gölgeler ve yaprakların dünyasında hiçbir şey göremeden, tutunacak sağlam, güvenli bir şey arayarak gök ve yer arasında, acı içinde ağaca asılı kaldı. Hareket ettikçe elmalar durmadan düşüyor ve giderek solan ay, kayışımsı ellerini kindar bir şekilde gözlerine ve soluk soluğa açılan ağzına sokan yaprakların arasından göz kırpıyordu. Bu yabancı ortamda, aldığı her soluk için boğuşuyordu. İnce dallar yanaklarını ve yumuşak göğüslerini çiziyordu. Sanki ağaçla boğuşuyor gibi görünüyordu. Terden sırılsıklamdı. Ayrıca tıpkı bir çarmıh gibi peşinden elbiseyi de sürüklemesi gerekiyordu.

Tırmanmak için ne kadar süre çabaladığını bilmiyordu ama en sonunda pencerenin çıkıntısının, tıpkı vaadedilen topraklardan bir görüntü gibi başının üzerinde olduğunu gördü. Pencere en yukarıdaki sert dalların hizasındaydı, kendini ve gelinliği içeri sokması tehlikeli olacaktı. Tanrıya şükür pencere sonuna kadar açıktı, Ayıcık Edward, *Lorna Doone* ve gümüş sırtlı saç fırçası onun arkasındaydılar. Dallardan destek alarak, dudaklarını ısırıp ileri geri sallanarak köpüren yapraklara kadar yükseldi.

Başı dönen ve titreyen Melanie ilk iki denemesinde az daha ağaçtan yere, aşağıdaki düşman toprağa düşüyordu; sonunda elbiseyi içeriye fırlatmayı başardı. Elbise açıldı, beyaz kanatlarını Melanie'nin yüzüne çarparak, dev bir albatros gibi titreyerek, bir an için pencerenin kenarına kondu, sonra içeri devrilerek gözden yitti. Kendisi de elbisenin arkasından atladı, yüz üstü odanın ortasına düştü.

Yara bere içindeydi, kirlenmişti, bedenindeki yüzlerce küçük kesik kanıyordu. Yumuşacık Hint işi halısının üzerinde yatarak en sonunda sağlam zemini altında hissetmenin rahatlığıyla hıçkırıklara boğuldu. Ayağa kalkabildiğinde topallayarak pencereye kadar gitti ve yumruğunu aya doğru salladı. Ayıcık Edward'a sıkı sıkı sarılarak örtülerin altına, yatağın kalbine sığındı ve hemen uyuyakaldı.

Sabah uyandığında elbisenin paramparça olduğunu gördü.

Yatağın üzerine serdi. Gelinlik Melanie'nin dar yatağını kaplıyordu, ama paçavraya dönmüştü. Kedinin başladığı işi ağaç bitirmişti. Etek üç ayrı parçaya ayrılmıştı, yoluk yoluk olmuş ve parçalanmış kollar gövdeye birkaç iplikle bağlıydı. Ağacın yeşiline ve kendi kanının kırmızısına boyanan elbise leş gibi kirlenmişti. Melanie sandı-

ğından çok daha fazla kanamıştı. Korkudan kaskatı kesilerek yavaşça elbiseye dokundu.

Ya gelinliğin tacı ne olmuştu? Tacı tamamen unutmuştu ama ağaca tırmanırken hâlâ başında olmalıydı. Odada yoktu. Pencereye yaklaştı. Taç, toplanamayacak kadar yukarıdaki elmaların arasında, en üstteki dallardan birinde asılıydı. Beyaz bir kuş yuvasına benziyordu. Taze sabah güneşi üzerindeki incilere yansıyordu. İtfaiyeyi çağırmadıkları sürece orada kalmaya mahkûmdu.

Mutfaktan kızarmış ekmek ve domuz pastırması kokuları yükseliyordu. Hayat devam ediyordu.

"Seni aptal!" dedi Melanie hırsla aynadaki yansımasına.

Saçları elma ağacının yapraklarıyla dolmuştu. Öfkeyle, yolarak fırçaladı saçlarını, yaprakları yere döktü. Acı hissetmek ona iyi geldi. Cezalandırılmış ve gururu kırılmıştı, sonu bu kadar feci biten ay ışığı macerasını er ya da geç itiraf etmek zorunda kalacak olan aptal bir çocuktu.

Gelinlikten kalanları sandığa geri götürdü, gelişigüzel sokuşturdu, hepsini yığınla ince kâğıdın altına tıktı. Annesi eve döndüğünde ona bütün olan biteni özel olarak anlatacaktı. Belki de o arada tacı kimse fark etmezdi. Çünkü taç ağacın çok yüksek bir dalındaydı, Bayan Rundle uzağı göremezdi, Jonathon neredeyse kör denilecek kadar az görürdü ve Victoria asla yukarı bakmazdı.

"Melanie'nin cici pastırmasını alabilir miyim?" diye sordu Victoria. Jonathon kızarmış ekmek dilimleri yiyordu. Melanie midesine çökmüş olan utanç ve suçluluk duygusunun ağırlığı yüzünden yemek yiyemedi. Masa toplanınca odasına gitti ve sanki ders çalışarak kendini affettirmek ister gibi okul kitaplarını çıkardı. *Lorna Doone*'yi bütün yaz ihmal etmişti, şimdi kitaptan bol bol not çıkarıyordu.

Bayan Rundle ve Victoria köy dükkânına gittiler, Jonathon da yeni bir kutu maket almak için onlarla birlikte gitti. Bomboş ev Melanie'nin çevresinde uğulduyor, yankılanıyordu, bir ev dolusu terk edilmiş odanın tuhaf boşluğunu hissetti, sıradan gürültüleri ve gıcırtıları duydukça boynunun arkası seğiriyordu. Güneşli bir sabahtı ve ağaçtaki elmalar capcanlı parıldıyordu. Güneş girmeyen eve doktor girer. Yaban arıları çoktan işe koyulmuş, rüzgârın ağacın dibine düşürdüğü hazineleri topluyor olmalıydılar. Yaban arılarından nefret ediyordu. Penceresinin altında tıkınan yaban arılarını düşünmeye bile katlanamıyordu.

Saat onbir buçukta, insana uyuşukluk veren sıcak sabahın ortasında, evin kapısı öylesine yüksek ve beklenmedik bir gürültüyle çalındı ki, Melanie kalem tutan elinin sarsılmasına engel olamayarak defterini karaladı. Merdivenlerden aşağı indi. Bayan Rundle'ın kedisi sıkıntıdan holdeki sinekleri kovalıyordu. Kedi onun budalalığının tek tanığıydı ve geceki felakette payı vardı. Yanından geçerken tekmeledi, kedi de ona tısladı.

Kapıda elinde telgrafla bir kurye çocuk duruyordu. Melanie onu görür görmez, sanki kelimeler çocuğun alnında basılıymış gibi telgrafta neler yazdığını anladı. Sabah güneşi bir an için karardı. Etraf yeniden aydınlandığında çocuk hâlâ orada duruyor, bahşişini bekliyordu. Koridordaki sehpanın üzerinde süt faturasından kalma biraz bozuk para olduğu için şanslıydı, çünkü üzerinde hiç para yoktu. Kedi merdivenin üçüncü basamağına oturup gözünü kırptı. Çocuk gitti. Melanie motorun uzaklaşan egzoz sesini duydu.

"Benim suçum," dedi kediye. Sesi su sazlıkları gibi titriyordu. "Hepsi benim suçum, çünkü annemin gelinliğini giydim. Eğer gelinliğini mahfetmeseydim her şey yolunda gidecekti. Ah, anneciğim!"

Midesi kasıldı. Yukarı çıktı, tuvalete gitti ve kustu. Açılmamış telgrafı elinden hiç bırakmıyor, sıkı sıkı tutuyordu. Telgrafa bakınca yine kustu. Yatak odasına gitti. Aynada bembeyaz yüzü, siyah saçlarıyla karşılaştı. Annesini öldüren kızdı bu. Saç fırçasını alıp aynadan yansıyan yüzüne fırlattı. Paramparça olan aynanın arkasında dolabın çıplak tahtasından başka hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığına uğramıştı, aynanın yerinde kalmasını, odanın yansımasının yerinde kalmasını, ama kendi yansımasının kaybolmasını, parçalanmasını istemişti. Kırık ayna parçalarının üzerinden pencereye doğru yürüdü ve ağaçtaki düğün tacına baktı.

"Gidip onu almalıyım, sandığa kaldırmalıyım. Bunu yapmak zorundayım. O zaman belki geri döner."

Ama pencere kenarına tırmanırsa düşeceğine emindi. Ayrıca, ölüler nasıl geri dönsün ki?

"Ah anneciğim!"

Düğün günlerindeki hallerine bakmak için anne babasının yatak odasına gitti. Gelinlik yoktu, artık resimdeki kadın yoktu, artık güneş karşıdan geldiği için gözlerini kısmış, çekingen bir tavırla gelininin biraz arkasında duran adam yoktu .

"Ah anneciğim! Ah babacığım!"

Gözyaşları seller gibi yanaklarından aşağı akmaya başladı. Telegrafı dişlerinin arasına sıkıştırarak fotoğrafı aldı, dikkatle çerçevesinden çıkardı, parçalara ayırıp şöminenin içine attı, yırtık kâğıtlar kar taneleri gibi saçıldı. Sonra çerçeveyi parçaladı. Bundan sonra, odadaki eşyaları kırıp dökmeye başladı.

Çekmeceleri ve dolapları açıp güçlü elleriyle saldırarak içerdeki eşyaları yığınlar halinde dışarı çıktıp attı. Üstünü başını, duvarları, mobilyaları, kutular ve kavanozlar dolusu parfüm ve kozmetikle sıvadı. Yastıkları ve şilteyi yata-

ğın üstünden çekerek, şiltenin brokar örtüsünden yaylar fırlayana, yastıklar kuş tüyünden bir sis örtüsü yaratarak yırtılıp açılana kadar tekmeledi ve yumrukladı. Kâğıdı tükürükle ıslanıp giderek kararmaya başlayan telgrafı hâlâ dişlerinin arasında tutuyordu. Hiçbir şey duymadan, hiçbir şey görmeden, bir makine gibi ortalığı altüst etti. Yanaklarındaki tere ve gözyaşlarına tüyler yapıştı.

Bayan Rundle, Victoria ile birlikte eve döndü; ikisi de serinlemek için dondurma yiyorlardı. Bayan Rundle, soyulmuş patatesleri ateşe koydu ve masayı hazırladı. Jonathon yeni maket kutusunu kucağında eve getirmişti. *Cutty Sark* gemisinin maketini almıştı. Gözlük camlarının arkasındaki gözleri heyecanla parlıyordu.

"Yemek neredeyse hazır Jonathon," dedi Bayan Rundle sakin bir sesle.

Jonathon maket kutusunu dizlerinin üzerine koyup uysal bir tavırla masaya oturdu, kutusu çok değerliydi, onu bırakmıyordu. Victoria alışverişten kalan kesekâğıtlarıyla oynuyordu. Servis yapıldı ve iki çocuk yemeye başladılar. Bayan Rundle Melanie'nin nerede olduğunu merak etti. Kahvaltı yapmadığına göre öğle yemeğini yemesi gerekiyordu. Jonathon ve Victoria iştahla yiyorlardı, onları rahatsız etmek istemedi.

"Melanie!" diye selendi merdivenlerin başından.

Yanıt gelmedi.

Kızcağız odasında, ders kitaplarının başında uyuya kalmış olmasın? Merdivenler yüzünden nefes nefese yukarı kalan Bayan Rundle odayı bomboş buldu, yerde kırık ayna parçaları vardı. Karışıklığa bakıp iç çekti.

"Kazara aynasını kırmış, söylemeye çekindiği için saklanıyor," dedi bilmiş bir tavırla kendi kendine.

Merdiven sahanlığına gelince kısık bir ağlama sesi duyup şaşırdı. Bu beklenmedik sesi takip etti. Melanie'yi bir yığın parçalanmış geceliğin üzerinde bağdaş kurup

oturmuş bir halde buldu. Bir sürü kırık şişeden bunaltıcı bir Chanel No. 5 kokusu yükseliyordu. Melanie yüzü kir pas içinde yerde oturuyordu. Ruj ve maskarayla kaplı yüzü kırmızı siyah bir maskeye dönüşmüştü, yarı açık ağzından anlamsız bir dehşet iniltisi akıyordu. Bayan Rundle görmüş geçirmiş bir kadındı, telaşa kapılmadan durumu kontrol altına aldı.

Telgrafı almak için Melanie'nin sıcak, kasılmış parmaklarını zorla açması gerekti. Melanie onu fark etmedi bile. Bayan Rundle önlüğünün cebinden okuma gözlüğünü çıkardı, camlarını sildi ve telegrafı okudu. Yavaşça başını salladı. Kollarını Melanie'ye doladı, ama Melanie odun gibi kaskatı kesilmişti, inleyerek ağlıyordu. Bayan Rundle onu yalnız bıraktı ve gürültüyle merdivenlerden aşağı indi.

"Jonathon," dedi, "koş doktoru çağır. Kız kardeşin fenalaşmış."

"Ama daha tatlımı yemedim ki," dedi Jonathon mantıklı bir şekilde.

"Fırında bekletirim soğumaz."

Victoria: "Ben tatlımı ŞİMDİ istiyorum," diye haykırdı, tatlının elmalı pasta olduğunu görmüştü. Bayan Rundle ona kalın bir dilim pasta kesti ve üzerine krema döktü. Hazır yiyebiliyorken yemeliydiler. Kendi pastasını yavaşça, törenle, sanki cenaze yemeğiymiş gibi yedi. Deneyimleri ona, kötü zamanlarda dolu bir midenin çok işe yaradığını öğretmişti. Kediye de et suyuyla karıştırdığı bir kap patates verdi.

"Sen ve ben çok yakında yeni bir ev arıyor olacağız, kedicik," dedi ona. Kedi yemeğini yerken mırladı ve kuyruğunu salladı.

İKİ

Melanie, içinde ne zaman ne de hatıralar; sadece rüyalar olan sakinleştirici ilaçlar denizinde kör ve sağır bir balık gibi yüzdü, yüzdü. Kendisini toplayıp solgun yüzüyle yatağında yatarak olanları hatırlamaya başlayana kadar yaz çoktan sonbahara dönüşmüştü. Yeterince kuvvetlenince bir sabah erkenden bahçeye çıktı ve gelinliği güzelce elma ağacının altına gömdü. Sanki gömdüğü kendi kalbiymiş gibi göğsünün bomboş olduğunu hissediyordu, fakat hâlâ konuşabiliyor, hareket edebiliyordu.

"Kardeşlerin için küçük bir anne olmalısın," demişti Bayan Rundle. Hepsinin, hatta Victoria'nın bile paltosunun koluna siyah kol şeritleri dikmişti. Kendi paltosu za-

ten siyahtı, ölümün darbesine her an hazırdı. Cesetlerin cenaze için getirilmeyeceğini öğrenince hayal kırıklığına uğramış, hatta çok üzülmüştü. Geriye gömülecek bir şey kalmamıştı. Yine de cenaze olsun isterdi.

Melanie saçlarını bir kızılderili gibi iki yandan sıkı sıkı örmeye başlamıştı. Saçlarını canını yakacak kadar sıkı örüyor, saçı ve deriyi öyle geriyordu ki, sanki kafasının arkasındaki beyaz ayrım çizgisi yarılıverip beyni dışarı çıkacak gibi oluyordu. Günahlarının kefaretini ödüyordu. Örgülerinden birinin sivri ucunu ağzında çiğnedi ve mutfaktaki sandalyelerden birinin bacağını tekmeledi. Koridordaki açık kapıdan mezat tellâllarının mırıltıları geliyordu.

Her şey satılacaktı. Hiç para kalmamıştı. Babası her zaman daha fazlasını kazanabileceğini sandığı için hiç para biriktirmemişti. Çocuklar belirsizlik içinde yaşıyorlardı. Hâlâ yiyecek yemekleri vardı, Bayan Rundle da hâlâ onlarlaydı. Sabit bir noktaydı. Melanie artık onun yanından ayrılmıyor, ev işlerine yardım ediyordu. Yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Aynası kırılmıştı ve Melanie dişlerini fırçalarken ya da portmantonun önünden geçerken bir anlığına olsa bile kendi yüzünü görmekten bile nefret ediyordu. Anaç tavuk Bayan Rundle yeni bir iş arıyordu artık, mobilyalar da ev de satılıp gidecekti.

"Küçük bir anne," diye yineledi Melanie. Jonathon ve Victora'ya annelik yapmalıydı. Fakat Jonathon da Victoria da bir annenin eksikliğini hemen hemen hiç hissetmiyor gibiydiler. Kendi özel dünyalarında yaşıyorlardı. Jonathon yeni maketini yapmaya devam ediyordu. Victoria küçük bir dere gibi fokurduyor, güneş ışığında uçuşan tozları kovalıyordu. İkisi de anne babalarından söz etmiyor ya da halihazırdaki hayatlarının biteceğini anlamış görünmüyordu, Victoria çok küçüktü, Jonathon çok

meşguldü. Giderek daha sık ortaya çıkan muhtemel alıcılar eve bakmaya geldiği zaman onlar gidene kadar ortadan kayboluyorlardı.

"Bütün yük benim üstümde," dedi Melanie.

Bayan Rundle, ayrılık hediyesi olarak Jonathon'a uzun bir çorap örüyordu. Çorabın topuğunu dönüyordu.

"Avukatlar," dedi, "size söylememi istediler. Yakınınız olduğum için. Uygun zamanı bekliyordum."

"Neden söz ediyorsun?"

"Philip Dayı'nızla yaşamaya gidiyorsunuz."

Melanie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Philip Dayı'nız üçünüzü de alacak. Kardeşlerin ayrılması doğru değil." Anlayışla içini çekti.

"Ama onu hiç tanımıyoruz. Annemin tek kardeşiymiş ama araları açılmış." Uzak geçmişte, dayısının soyadını birisi şans eseri söylemişti. "Soyadı Flower'dı. Annemin kızlık soyadı Flower'dı."

"Avukat onun tam bir beyefendi olduğunu söylüyor."

"Nerede yaşıyormuş?"

"Hep Londra'da yaşamış, hâlâ orada yaşıyor."

"Demek Londra'ya gideceğiz."

"Tam sen de büyürken Londra'da yaşamak pek hoş olacak. Bütün Londra ayaklarının altında. Tiyatrolar. Danslar." Okuduğu dergilerden ve romanlardan hatırladı: "*Soirées*."

"Ne iş yapıyormuş? Eskiden oyuncak yapıyordu."

"Hâlâ öyle. Evliymiş. Bir kadının rehberliğine de sahip olacaksınız."

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Bu günlerde," diye kaşlarını çattı Bayan Rundle, "aile bağları iyice kopmuş! Dayımın evlendiğini bilmiyor-

dum da ne demek? Ne de olsa o senin yengen artık!" Çelik örgü şişleri parıldadı.

"Her şey çok yeni ve tuhaf olacak."

"Hayat böyle," dedi Bayan Rundle. "Hepinizi özleyeceğim, büyüyüp küçük bir kız olacak bebeği sık sık düşüneceğim. Senin de genç bir hanım oluşunu hayal edeceğim."

Melanie başını eğdi ve örgüleri yüzünün önünde sallandı. "Bize çok iyi davrandın."

"Toplanmanıza da yardım edeceğim, elbette."

"Ne zaman..." diyerek yutkundu, "Ne zaman gidiyoruz?"

"Çok yakında."

Ekim; tatlı, hüzünlü güneş ışığıyla kuru, sisli, altın ekim. Kazaya uğramış bir gemiden sağ kurtulmuş, alelacele kurtarılmış birkaç parça eşyalarına sıkı sıkı yapışmış sahipsiz yolcular gibi, kaderlerini teslim edecekleri fırtınalı denize korku içinde bakarak, kollarında siyah şeritler, ellerinde bavullarla evin basamağında durup taksinin gelmesini beklediler.

"Bu evi bir daha asla göremeyebilirim!" diye düşündü Melanie. Eski eve veda ediş büyük bir andı, öylesine önemli bir andı ki, Melanie neler olup bittiğini zar zor kavrayabildi, sadece hafif bir üzüntü duydu. Güllerden yapılma taç hâlâ elma ağacında asılıydı, yağmur ve rüzgâr yüzünden şimdiden biraz yıpranmıştı.

Bayan Rundle hepsini tek tek ıslak öpücüklere boğdu. O da aynı gün evden ayrılıyordu. Kaliteli, siyah kumaş paltosunu giymiş, özenle onarılmış kumaş eldivenlerini takmış, sağlam ve kullanışlı, bağcıklı ayakkabılarını giymişti. Kedisi bavulunun yanındaki sepette uyuyordu. Yeni işvereni onu arabayla alacaktı. İlişkileri sona er-

mek üzereydi. Bayan Rundle artık başka bir eve, başka insanlara aitti.

"Ay," dedi Melanie birdenbire. "Okul." Çantaları görünce okulu hatırlamıştı. Şu ana kadar hiç aklına gelmemişti. Ama kendisi ve Jonathon okula dönmüş olmalıydılar, Victoria da bu dönem köyün anaokuluna başlamış, şımarıklık yapmadan çocukların arasına karışmış olmalıydı.

"Philip Dayı'nız bunların hepsiyle ilgilenir," dedi Bayan Rundle. "Yolculuk sırasında kardeşlerine dikkat et, tren yolculuğu için onlara şeker ve çizgi roman al." Elini siyah yapay deriden balina sırtı desenli çantasının içine sokup çiğneme tabletleri, gevşek saç tokaları, aspirin şişelerini karıştırdı. "Bunu al." Veda armağanı olarak bir paund verdi.

Sonra taksi onları almaya geldi. Acaba taksi şoförü, istasyondaki biletçi, peronda duran yolcular çocuklardaki farklılığı hissetmiş, siyah kol şeritlerini görüp üzüntüyle, anlayışla başlarını sallayıp acımayla ve yüreklendirmek ister gibi gülümsemiş miydiler? Melanie'ye öyle geldi ve ilk merhamet dolu fısıltıyı duyar duymaz donakaldı, bütün gücüyle sakin davranmaya çabaladı.

Küçük bir anne.

"Sorumluluk bende," diye düşündü trende otururlarken. Victoria altlarında ne olduğunu görmek için koltuk minderlerini çekiştiriyordu, Jonathon bir uskuna donanmasının planını inceliyordu. "Artık sorumsuz davranamam."

Bir kova dolusu üzüntü Melanie'nin başından aşağı döküldü. İçinden bir parça; körpe, yeni filizlenen bir parça ölmüştü. Papatyalardan tacı olan genç kız eski evde bir hortlak gibi dolaşacak, evin yeni sahibinin kendi yüzünün yansımasını görmeyi beklediği aynalarda belirecek, karanlık gecelerde ansızın elma ağacının dikenli

özünde parıldayacaktı. Bedeninin bir parçasını kaybetmiş gibiydi, kaybolup giden parçanın yokluğuna alışamamıştı, cesetleri Nevada çölüne dağılmış anne babası kadar kayıptı. Sıradan bir iç hatlar uçuşu. Beklenmeyen bir kasırga. Bir motor arızası. Ölenlerin arasındaki iki İngiliz. Edebiyat dünyasının bu seçkin ismini kaybetmekten dolayı üzüntü içindeyiz. Eşi için de çok üzgünüz.

Anneciğim.

Hayır, Annem. Artık öldüğüne göre onu saygıdeğer bir biçimde an. "Anne." Annemiz ve babamız öldü, biz artık öksüzüz. "Öksüzler" kelimesinde de saygıdeğer bir hava vardı. Melanie hayatında hiç öksüz birini tanımamıştı ama işte şimdi kendisi bir öksüzdü. Tıpkı Jane Eyre gibi. Ama onun bakması gereken, kendisinden başka kimsesi olmayan iki kardeşi vardı.

Şu hızlı trenlerden olmayan kasaba treni, ister raylarının kenarında yabani otlar bitmiş, uyuşukluk yayan bir kır istasyonunda, ister tarlaların arasında sadece biraz mola vermek için yavaşlayıp dursun, Victoria her seferinde "Londra! Londra!" diye haykırıyordu.

"Londra'daki istasyonda bizi tanımayacaklar," dedi Jonathon aniden. "Onlarla hiç karşılaşmadık."

"Yalnız başlarına yolculuk eden üç çocuğu hemen fark edeceklerdir," dedi Melanie.

Tren bir tür Araf, bilinen ve tamamlanmış geçmiş ve henüz başlamamış, tahmin edilemez gelecek arasında bir bekleyiş zamanıydı. Uzun bir yolculuktu. Jonathon gözlerini pencereden dışarı dikmiş, Melanie'nin gördüğünden çok daha farklı bir manzarayı seyrediyordu. Victoria en sonunda uyudu ve yavaş yavaş Londra'ya girişlerini görmedi, tren kemerli ve tüm seslerin yankılandığı son istasyonda durunca da uyanmadı. Melanie'nin her ya-

nı tutulmuştu, ağrıyordu ve üstü başı kurumla kaplanmıştı. Tuhaf bir şekilde ürperdi, kendini kötü hissetti, ama inatla dudağını ısırdı ve çantalarını bir araya topladı.

"Jonathon," dedi, "Victoria'yı taşımalısın."

Jonathon kendi özel pakedini kucağına alarak Melanie'nin önerisini düşündü.

"Zarar görmemesi için üzerinde çalıştığım son maketi taşımayı tercih ederim," dedi mantıklı bir şekilde. Melanie onunla tartışmanın bir yararı olmayacağını fark etti.

"O zaman onu ben taşırım, bir görevliden yardım isteriz."

Victoria iri ve ağır bir çocuktu, Melanie'nin kolları onun ağırlığı altında çatırdadı. Kalabalık tarafından acımasızca sağa sola itilen Melanie, peronu gözden geçirdi. Etrafta yardım isteyebileceği bir görevli yoktu. Philip Dayı nerelerdeydi?

Sonra, bir ilan panosuna dayanmış, acelesiz, ağır, sert haraketlerle karton bardaklardan çay içen iki genç adam dikkatini çekti. Durgunlukları Melanie'nin hoşuna gitti. Çevrelerinde kendi ortamlarını yaratmışlardı. Tam arkalarında üzerinde kırmızı harflerle "Erkek içeceği!" yazan yaklaşık iki metre yüksekliğinde bir bira şişesi olsa da ortadaki varlıklarıyla bu reklam panosuna birkaç kuşun öttüğü, her zaman rüzgâr ve birkaç damla yağmur olan sessiz ve kayalıklı bir ülkenin varlığını yüklemişlerdi. Sert ama nazik adamlardı besbelli. Melanie yeşil çayırlardan daha yeni gelmişti, onlar bütün hayatları boyunca Londra'da yaşamış olabilirlerdi, ama Melanie'nin hiç olmadığı kadar taşraya aittiler. Kardeştiler.

Şaşırtacak denli farklı olsalar da kesinlikle kardeştiler, aynı kumaştan yapılma iki farklı giysiydiler. Genç

olan ondokuz yaşlarında olmalıydı, Melanie'den birkaç santim daha uzundu, uzunca, parlak kızıl saçları, koyu mavi renkli, apoletleri ve pirinç düğmeleri olan askeri görünüşlü bir ceketin üzerine sarkıyordu. Yıkanmaktan solmuş, darlıktan kırışmış, yıpranmış fitilli kadifeden bir pantolon giyiyordu. Giysileri bir kilisenin yoksullar için dağıttığı eşyalar arasından alınmış gibi görünüyordu. Yüzü bir halk masalındaki Saf Ivan'ın* yüzüydü; çıkık elmacık kemikleri, çarpık gözleri vardı. Sağ gözü hafif şaşıydı, dolayısıyla bakışları rahatsız edici ve imalıydı. Gevşek dudaklıydı, açmaya hazır bir güle benzeyen ağzından nefes alıyordu. Hiçbir şeye, ya da gizli bir şakaya gülüyordu. Sıradışı bir zerafet ve esneklikle hareket ediyordu, bardağını ağzına hızlı, şairane bir tavırla götürüyordu.

Arkadaşı aynı adamın daha yaşlı, taşa dönüşmüş haliydi. Boyu daha uzundu, daha geniş omuzları, daha hantal bir bedeni, sert, kayıtsız bir yüzü vardı. Lacivert renkli, kıvrım yerleri yıpranmış çizgili birtakım elbise ve kir göstermemesi gereken cinsten bej ve kahverengi renkli bir gömlek giymiş, kaba ve güçlü görünüşlü bir adamdı. Kahverengi mavi renkli kravatına harp biçimli bir kravat iğnesi saplamıştı. Kulağının arkasına, yarısı içildikten sonra söndürülmüş, kâğıt parçaları ve tütün şeritlerine dönüşmekte olan elde sarılmış bir sigara tutturulmuştu.

Çaylarını içiyor ve birbirleriyle konuşmuyorlardı. İstasyonun karmaşası çevrelerinde girdap gibi döndüğü halde onlar kımıltısız duruyorlardı. Sessizliklerini koruyor ve kendileriyle ilgili hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Genç olan çayını bitirince bardağı bir disk atıcısı gibi, şairane ve eğimli bir atışla reklam panosunun üzerinden

*) Rus halk masallarından bir kahraman, adı üstünde saf ve temiz bir halk çocuğudur. (ç.n.)

aşırttı ve ağzını elinin tersiyle sildi. Ağır ağır hareket eden, süzen, yarı kapalı gözleriyle treni inceliyor, uzunluğunu tartıyor gibi görünüyordu. Gözleri tuhaf bir griyeşildi. Okyanus rengi bakışları Melanie'yi bir dalga gibi kapladı, Melanie bu bakışlara daldı gitti. Eğer ıslak bakışlar olsalardı, Melanie sırılsıklam olacaktı. Adam ötekinin koluna dokundu, o da hemen bardağını bıraktı ve Melanie'ye doğru yürümeye başladılar. Biri ince dallardaki rüzgâr gibi hareket ederken, öbürünün hareketleri yıkılan bir kule gibiydi, her adımda kontrolsüz bir şekilde yüzüstü düşecek gibi görünüyor, kendini geri çekip kaskatı ve dimdik oluyor, bir sonraki sarsak adımını atmadan önce bir an topukları üzerinde ileri geri sallanıyor, korkutucu, düzensiz bir biçimde ilerliyordu. Genç olan gülümsedi ve hoşgeldiniz dercesine ellerini öne doğru uzattı, öbür adam gülümsemedi. Melanie onların kendisi için geldiklerini anladı ve hareketlendi.

Siyah beyaz fotoğraf suratlı, kovboy şapkası takmış yaşlı bir adam görmeyi beklerken bu yabancılar tarafından karşılandığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Londra istasyonlarında dolaşıp ahlaksız emellerine alet etmek için genç kızlara yaklaşan adamlarla ilgili yarım yamalak hatırladığı pazar gazetesi haberleri aklından geçti. Ama genç olan ona; "Sen Melanie olmalısın," dedi.

Demek adını biliyorlardı, o zaman sorun yoktu. Çocuğun ağzının kımıldadığını gördü, hâlâ konuşuyordu, ama trenin biri düdüğünü öttürerek onun son derece yumuşak sesini boğuyordu.

"Ben Melanie'yim," dedi. "Evet."

"Bebeği kucağından alayım, Melanie." Hafif ama fark edilebilen bir İrlanda aksanı ile konuşuyordu. Ne söylediğini duymak için Melanie ona doğru iyice eğilmek zorunda kaldı. Victoria'yı memnuniyetle ona teslim etti ve gerilen kollarını esnetti.

Jonathon arkasında eşyaları yüklenmiş bir hamalla birlikte trenden çıkıp geldi.

"Koridordan vagona geldi ve 'Sanırım yardıma ihtiyacınız var beyefendi,' dedi," diye durumu açıkladı. Sonra hayretle ekledi: "Bana 'beyefendi' dedi. Vay canına!"

"Bu kardeşim Jonathon," dedi Melanie. "Bebeğin adı da Victoria."

"Benim adım Finn," dedi çocuk. "Bu da Francie. Finn ve Francie Jowle. Tanıştığımıza memnun olduk."

Kardeşler telaşlı bir resmiyetle Melanie ve Jonathon'ın ellerini sıktılar, Finn el sıkışmak için kucağında Victoria ile tehlikeli cambazlıklar yapmak zorunda kalmıştı.

"Peki sizler kimsiniz?" diye sordu Melanie.

"Margaret Yenge'niz bizim kız kardeşimiz," dedi Finn. "Biz de bir nevi amcanız sayılırız." Densiz ve kurnaz bir sırıtma vardı yüzünde, dudaklarını germiş, sarı çarpık dişleri çıkmıştı ortaya.

"Ama siz İrlandalısınız!"

Finn öylesine yumuşak bir sesle: "Bildiğim kadarıyla bu yasaya aykırı değil," dedi ki Melanie utandı. Victoria kollarında kımıldandı. Genç adam bebekle konuşunca Victoria yüzünü onun lacivert kumaşla kaplı göğsüne gömerek daha derin bir uykuya daldı. Genç adam eski bir itfaiyeci ceketi giyiyordu. Melanie hayret etti. Düzensiz bir alay halinde yürüyerek taksi sırasına gittiler.

"Taksiyle gitmek için çok uzun bir yol ama amcanız parayı Francie'ye verdi ve ısrar etti," dedi Finn. "Para konusunda," diye ekledi, "bana güvenmeye asla yanaşmadı, anlarsınız ya." Tekrar sırıttı.

"Benim bir paundum vardı, ama onunla süt ve fındıklı çikolata aldım."

"Koskoca bir paundu çikolataya mı harcadın?"

"Dergi de aldım. Yolculuk için. Jonathon'a *Deniz Meltemleri* diye bir dergi, Victoria'ya *Beano*'nun* yıllık sayısını aldım. Çocukları oyalamak gerkiyordu."

"Yine de çok para harcamışsın," dedi Finn.

Takside Melanie Finn'in yanına sıkıştı, sessiz Francie yanıbaşında taş gibi oturuyordu, Jonathon önlerindeki açılır kapanır koltuğa tünemişti. Londra, yanlarından akıp gidiyordu, ama Melanie bir kere bile dönüp bakmadı.

"Soyadınız Jowle mu?" diye sordu çekingen bir şekilde.

"Evet, Jowle."

"İrlandalı ismine pek benzemiyor."

"Belki de benzemiyordur. Ama öyle."

Sonra sessizlik oldu, Melanie adamların kokusunu almaya başladı. Kokunun nereden geldiğini bir süre anlayamadı, kardeşlerin bu kadar pis olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Onlarla dipdibe, sıkışmış otururken, koku burun deliklerini doldurdu, Melanie boğulur gibi oldu. Boğulur gibi olmasında korkunun da payı vardı, kokan erkeklere hiç bu kadar yakın olmamıştı. İkisinden de vahşi, kirli, hayvansı bir buğu yükseliyordu. Ayrıca Finn, fakir kenar mahalle kokusunun üzerinde boya ve terebentin kokusu da taşıyordu. Francie'nin yakasının kenarının kirli, boynunun da pis olduğunu gördü. Finn'in uzun saçları boynunu saklıyordu.

Özenle taranarak ve ovalanarak yıkanmakla geçen on beş yılı sonsuz bir banyolar, şampuanlar ve temiz iç çamaşırı silsilesi olarak hayalinde canlandı; içinde kendisini yıkadığı ağzına kadar suyla dolu küvetler bir tören alayı biçiminde, tenine sürdüğü bir dizi sabun kalıbı kayarak ilerler halde gözünün önünde canlandı. Kendisini

*) İngiltere'nin en eski ve ünlü çocuk dergilerinden biri. (ç.n.)

burnuna dolan kokudan koruması için köpüklü sıcak suyun anısını hayalinde canlandırmaya çalıştı, ama bunun bir faydası olmadı. Bu taksi yolculuğu elbette bitecekti, temiz havayı yeniden içine çekecekti. Taksimetre, paralarını acımasızca yutuyordu. Jonathon onlardan bu kadar çok ücret alan yüzsüz aleti sanki takdir ediyormuş gibi ilgiyle seyrediyordu.

"Daha çok var mı?" diye sordu Melanie boğuk, kısık bir sesle.

"Epeyce yolumuz var," dedi Finn dalgın dalgın. Acaba ne düşünüyordu? Ağır gözkapaklarının altında saklı gözleri ve gaga burnu ile profili yabani ve delişmen görünüyordu.

"Epeyce yolumuz var," diye yineledi.

"Hava kararmaya başlıyor," dedi Melanie, sokaklardaki ışık azalıyor, Jonathon'un yüzü taksinin içinde biriken karanlıkta dalgalanmaya ve eriyip gitmeye başlıyordu.

"Daha da kararacak," diye yanıtladı Finn. Sesi ansızın sıcak bir ton almıştı. Bu karşılıklı konuşmada törensel bir hal vardı, sanki Melanie kılıç sırtı genişliğinde köprüden geçerken şans eseri Korbenik Şatosu'na* güvenle girmesini sağlayacak parolayı bulmuştu. Francie başını çevirdi, sımsıkı kapalı ağzı pişirilmiş kilden erken dönem bir Yunan heykelinin antik gülümseyişiyle kıvrıldı. Hareket edince ceketinden bayat bir koku yükseldi.

"Peki siz," dedi Finn, "yengeniz hakkında bir şeyler biliyor musunuz?"

"Şey, evet. Margaret Yenge. Sizin kız kardeşiniz."

"Ama size onun durumundan söz ettiler mi..." diyerek sustu. İki kardeş yarı karanlıkta şüpheyle bakıştılar, gözleri bir an beyaz beyaz parıldadı.

*) Kral Arthur efsanelerinde, İsa'nın son akşam yemeğinde kullandığı kutsal kâseyi arayan şövalyelerin uğradığı şatolardan biri. (ç.n.)

"O dilsizdir," dedi Francie ilk kez konuşarak. Sesi monoton ve sertti. Ama ilgisini hemen yitirip bir ezgi mırıldanmaya başladı, bir yandan da seri hareketlerle bir sigara sarıyordu. Kendisine bir sigara sarmak için ellerine bakmaya gerek duymuyordu.

"Dilsiz mi?" diye sordu Melanie üzgün bir ses tonuyla.

"Tek kelime konuşamaz," dedi Finn. "Size söylemeleri gerekirdi. Bu korkunç belâ düğün gününde bir lanet gibi üstüne çöktü. Sessizliği demek istiyorum."

Francie sigarasını sararken bir an durdu ve sanki kardeşi çok fazla konuşmuş gibi kaşlarını çattı, ama Melanie bunu fark etmedi. Varlığını yeni öğrendiği yengesi şimdiye dek zihninde bir gölge, oyuncak yapan dayı hakkında bir parça daha bilgiydi. Ama şimdi bir gerçeklik kazanmıştı, çünkü bir özelliği vardı: Dilsizlik.

"Ne kadar feci!" dedi şaşkınlıkla.

"Biz üçümüz çok yakınız," dedi Francie. "Kardeşler biribirine yakın olmalıdır." Sigarasının tütününden sanki sağlıklı bir şeymiş gibi zengin bir bitkisel koku yükseliyordu.

"Harika bir aşçıdır," dedi Finn, belli ki bunu kız kardeşinin dilsiz oluşunu telafi etmek için söylüyordu. "Öyle nefis hamur işi yapar ki!"

"Sık sık ekmek turtası yapar mı?" diye sordu Jonathon.

"Çok ender olarak," dedi Finn bir an düşündükten sonra.

"Ah, bu çok iyi," ded Jonathon. Demek ki o da Bayan Rundle'ın bitmez tükenmez ekmek turtalarının farkına varmış ve nefret etmişti.

Taksi, tek tük görülen kılıksız ekim ağaçlarının, hüzünlü yapraklarını gittikçe koyulaşan koyun beyazına ve

yoğun sise döktüğü ıssız, gri sokakları tırmandı. Hüzünlü, talihsiz Güney Londra.

"Eve varmak üzereyiz," dedi Finn, Melanie birden kendisine engel olamayarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Finn elini onun dizine koydu ve tatlı bir sesle konuştu: "Biz de anne babamız öldüğünden beri burada yaşıyoruz."

"O zaman hepimiz öksüzüz!"

"Evet, aynı geminin yolcularıyız."

"Gemi," diye tekrarladı Jonathon dalgın dalgın.

Yüksek bir tepeye tırmanıp kama biçiminde bir açıklığa varmışlardı, tam ortada, merkezde, Kraliçe Viktorya dönemi rokoko tarzında dövme demirlerle gösterişli bir şekilde süslenmiş tuhaf bir genel tuvalet vardı. Gövdesi bir deri hastalığına benzeyen beyaz yamalarla kaplı yorgun bir çınarın dalları tuvaletin üzerine sarkıyordu. Çevrede, bu saatte hepsi parlak ışıklarla aydınlatılmış birkaç dükkân vardı. Pencere kenarlarında yapay çimenler, tuzağa düşmüş küçük kış güneşleri gibi ışıldayan portakal yığınları, benekli muzlardan oluşan uzanan eller, yakından bakınca kış lahanası oldukları anlaşılan kocaman, buruşuk ve yeşil güller, ilk görüşte kuşüzümü salkımlarına benzeyen, aslında baharat ve sirkeyle pişirilmek üzere satılan mor lahanalar olan bir manav vardı. Hasır şapkası kanla lekelenmiş, mavi önlüklü, kır saçlı bir adamın mermer bir yükseltinin üzerine çıkmış, sallanan iki kuzunun arasından sosislere uzanmakta olduğu bir kasap vardı. Vitrininde ren geyiği ve çobanpüskülü biçiminde yapılmış, Noel paketlerine konulmuş bisküviler ve şekerler olan, krep kâğıdından bir Noel Baba'nın havai fişekler, çatapatlar ve kızkaçıranları 5 Kasım için çoktan yığmaya başladığı bir şekerci dükkânı vardı.

Daha fazla dükkân. Kuruyup gitmiş solgun bir kadının gazyağı sobasının başında eski püskü eşyalar arasında

oturup örgü ördüğü bir eskici; maşrapalar, şamdanlar, birkaç kitap, eğri büğrü bir sandalye, topal bir masa, çatlak fincanlarla dolu mine işli bir ekmek kutusu. Vitrininde şeker kadar parlak bir kokteyl dolabı ve kadife döşemeli üç parçalı bir koltuk takımı duran yeni bir mobilyacı. Bütün bu dükkânlar yan yana sıralanmış eski evlerin alt katlarındaydılar ve "Her şey eviniz için" yazan bozuk neon ışığı altında göz kırpan mobilya dükkânı hariç hepsinin vitrininde eski moda, kıvrımlı harfler vardı.

Genel tuvalete varınca Finn, taksi şoförüne, "Burada inelim," dedi. Francie şoföre kalın ama kirli bir tomar para uzattı.

"Dayımızın evi nerede?" diye sordu Melanie.

"Evi değil dükkânı. Dükkânın üstünde oturuyoruz. İşte orası."

Boşaltılmış, kepenkleri indirmiş bir kuyumcu ve vitrininde bir pencere dolusu güneş ışığını hatırlatan mısır gevreği sergileyen bir bakkalın arasında, mağara gibi bir dükkân vardı, öylesine az aydınlatılmıştı ki, insan ilk bakışta üst katındaki daire yüzünden başını eğmiş duran bu dükkânı göremiyordu. Mağaranın vitrininde sallanan bir at, onun parlak burun deliklerinin kırmızısı, zengin, mat renkli giysileriyle sicimlerinden sallandırılmış kaskatı kuklaların belirsiz hatları seçilebiliyordu; atın kahverengi cilası, kuklaların koyu kırmızımsı ve parlak morları bir arada öyle kasvetli ve karanlık görünüyordu ki çok az şey seçilebiliyordu.

Kapının üstünde bir tabelâ vardı, çikolata rengi fona koyu kırmızıyla 'OYUNCAKLAR, PHILIP FLOWER HARİKALARI' yazılmıştı. Kapının üzerinde sağa yatık el yazısıyla 'Açık' yazan kartın altına daha küçük bir kart tutturulmuştu, karta "Francis K. Jowle. Kemancı. Cig'ler ve oyun havaları çalınır. Eski İrlanda'dan bir soluk. Genelde müsaittir. Uygun fiyata çalar." yazılmış, bir de yonca

çizilmiş ve kurşunkalemle "Bilgi almak için içeri başvurunuz" diye eklenmişti.

Finn, bir an için sanki onları içeri almak istemiyormuş gibi kalın paspasa takılan kapıyı itti. Bir çıngırak tepelerinde öfkeyle çınladı ve kasanın yanındaki tüneğinde oturan parlak pembe renkli küçük papağan havalanarak öfkeyle haykırmaya başladı. Ama bacağından zincirle tüneğine bağlıydı, bir süre sonra çırpınarak yerine indi. Kırmızımsı kahverengi renkli cilalı, uzun bir tezgâh, tezgâhın arkasında da bir sürü karton kutu, rengarenk, tuhaf şekilli paketlerle dolu raflar vardı. Vitrin ile dükkân arasında kestane rengi, tozlu, kadife bir perde asılıydı, dükkânın içi de vitrin kadar kasvetli ve karanlıktı. İçeride papağandan başka kimse yoktu. Tezgâhın üstünde bir not defteri ve keçe uçlu bir kalem duruyordu.

"Tabii ki," diye düşündü Melanie. "Margaret Yenge dilsiz olduğundan fiyatları bu defterde yazarak satış yapıyor olmalı."

'Dilsiz' kelimesi zihninde çan sesi gibi yankılandı.

"Kuşun adı Joey," dedi Finn. "Dükkâna göz kulak oluyor diyebiliriz."

"İndirim yok!" diye lafı patlattı papağan. Victoria uykulu başını kaldırdı ve hayretle kuşa baktı. Finn hâlâ hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden onu taşıyordu. Zayıf görünmesine rağmen güçlü olmalıydı.

Bir kapı açıldı, kapının aralığından öyle ani ve parlak bir ışık aktı ki gözleri acıdı. Margaret Yenge. Gelişigüzel toplanmış, saman yığını gibi saçlarının arasından geçen ışık onları öylesine parlak gösteriyordu ki ellerinizi uzatıp ısınacağınızı sanabilirdiniz. Kızıl saçlı bir kadındı, hatta saçları Finn ve Francie'den daha kızıldı. Kaşları, sanki gözlerinin üzeri kırmızı mürekkeple boyanmış gibi kızıldı, ama yüzü solgundu; ne yanaklarında, ne de du-

daklarında renk vardı. Acınacak derecede zayıftı. Aileye özgü çıkık elmacık kemikleri ince ve sert görünüşlüydü, dar omuzları kazağının altından kemikli kanatlar gibi fırlıyordu.

Tıpkı Bayan Rundle gibi o da siyah giyiyordu, üzerinde şekilsiz bir kazak, kirli bir etek, tekinin topuğunda kocaman bir çıkıntı olan siyah çoraplar, hareket ettikçe sertçe yere çarpan, yürümekten eskimiş siyah ayakkabılar vardı. Onları karşılamak için Finn'in yaptığı gibi kollarını açarak çekingen ve istekli bir biçimde gülümsedi. Finn, Victoria'yı onun kollarına verdi, Margaret Yenge iç geçirerek, istediği halde çocuk sahibi olamamamış bir kadının çırpınan, beceriksiz kucaklayışıyla bebeği sarmaladı. Melanie onun kaç yaşında olduğunu merak etti, ama bunu kestirmenin yolu yoktu, yirmi beş ve kırk arasında herhangi bir yaşta olabilirdi.

"Yengenizle birlikte arka tarafa geçin," dedi Finn, Melanie ve Jonathon'a. "Francie ve ben eşyalarınızı odalarınıza çıkartacağız."

Arkadaki küçük salonda, siyah renkli kurşun levhadan bir ızgaranın minik parmaklıkları arkasında hapis olduğu için aslında olduğundan daha hararetli görünen kömür ateşi, bacaya sarı dumanlar gönderiyordu. Fişi duvardaki prize takılı, içinden buharlar çıkan elektrikli bir su ısıtıcısı teneke bir tepsinin üzerinde, etrafı fincanlarla çevirili bekliyordu. Köşede, içinde parlak siyah tüylü, sarı gagalı ve keskin küçük gözlü, doldurulmuş kuşlar olan yaldızlı, büyük bir kafes vardı. Hayret edilecek kadar canlı görünüyorlardı, Melanie bir an için onların gerçek olduğunu sandı. Tek kişilik, içine göçmüş, rahat görünüşlü, deri kaplı, oldukça eski bir koltuk vardı, koltuğun üzerindeki dantel örtü arkaya kaymıştı. Birkaç tane de bambudan yapılma, düz arkalı sandalye vardı. Duva-

ra, tebeşir koymak için bölümü de olan bir karatahta çivilenmişti. Tahtaya beyaz tebeşirle "Hoşgeldiniz Melanie, Jonathon ve Victoria" yazılmış, yazının etrafı mavi halkalarla süslenmişti. Melanie'nin boğazına bir şey düğümlendi, bu, dokunaklı ve içten bir karşılamaydı.

Margaret Yenge bir tebeşir aldı ve yazdı: "Paltolarınızı çıkartıp rahat edin. Dükkâna bakıyorum, o yüzden bir süre daha aşağıda kalmak zorundayız." Melanie kadının işaret parmağının tebeşir tozu ile iyice boyanmış olduğunu fark etti. Eğer konuşabilseydi çok konuşkan bir kadın olacaktı. Kadın Victoria'yı büyük koltuğa oturtup çay yapmaya koyuldu. Ayrıca bir kesekâğıdının içinde, çocukların her biri için iki tane kremalı pasta dilimi vardı.

"En son kahvaltıda yemek yedik," dedi Jonathon. "Sosis ve domuz pastırması. Ama o zaman evdeydik tabii ki."

"Evdeydik," dedi Victoria. Yanağına reçel ve krema bulaşmıştı. "Artık ev yok," dedi. Ağzı üzüntülü bir O şekli alarak açıldı, içindeki yarısı çiğnenmiş kremalı pastanın karmakarışık manzarası göründü. Margaret Yenge tebeşirini yeniden aldı, avcunun içiyle tahtayı sildi ve hızla karaladı: "Artık eviniz burası!"

"O okuma bilmiyor," dedi Melanie. Victoria çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Margaret Yenge onun dikkatini dağıtacak bir şey aranarak çevresine bakındı ve kafesin olduğu köşeye koşturdu. Kafesin tabanındaki bir kolu çekti. Bütün kuşlar aşağı yukarı sıçramaya, gagalarını açıp kapayarak cıvıldamaya başladı. Hemen büyülenen Victoria sevinç içinde gülümsedi, mutsuz "O" gözlerinin önünde, kocaman bir kavun dilimine benzeyen bir sırıtışa dönüştü. Ellerini çırptı. Kuşlar belki de iki dakika boyunca hopladılar ve cıvıldaştılar, sonra mekanizma yavaşlamaya başladı, kuşlar giderek daha yavaş hoplamaya başladılar, cıvıltı kesik kesik seslere dönüşerek azal-

maya başladı. Kuşlar bitap düşmüşlerdi sanki. Victoria'nın yüzü tekrar asıldı. Margaret Yenge kolu bir daha çekti ve kuşlar haraketlenip her zamanki gibi capacanlı, zıplamaya başladılar.

"Olağanüstü!" dedi Melanie.

Margaret Yenge bir sıçrayışta karatahtaya gitti ve açıkladı:

"Onu dayınız yaptı."

"Çok akıllı biri olmalı."

"Sipariş üzerine yapıldı. Parası ödendi. Aslında çalıştırmamam gerekir." Beyaz alnı endişeyle kırıştı.

Margaret Yenge bir oraya bir buraya koşuşturmasıyla, kırıntıları toplayan bir serçeye benzeyen, başını durmadan öne arkaya sallamasıyla tıpkı bir kuşu andırıyordu. Söyleyecek şarkısı olmayan, kırmızı ibikli, kara bir kuş gibiydi. Dükkândaki papağan, o tatlı mekanik sesi duyunca oyuncak kuşların kendisiyle dalga geçtiğini sanmış gibi hiddetten anlamsızlaşmış hecelerle, yüksek sesle, hızlı hızlı konuşmaya başladı. Ev hâlâ kuşlarla doluydu.

Francie ve Finn, çaylarını içmek için içeri geldiler, kız kardeşlerine gülümsüyorlardı. Onunla iletişim kurmak için kelimelere ihtiyaçları yoktu. Margaret Yenge, Finn'in karışık saçlarını hafifçe okşadı ve yanağını Francie'nin yakasına yasladı. Birbirlerini seviyorlardı ve besbelli bunu kimseye aldırış etmeden gösteriyorladı. Küçük odanın içinde, sevgileri şöminedeki ateş kadar sıcak, tatlı çay kadar koyu ve rahatlatıcı, neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğundu. Melanie onlara bakarken kendini son derece yalnız ve sevgisiz hissetti. Ama Finn gelip yanına oturdu ve ona bir dilim kremalı pasta daha verdi. Melanie, canı istemediği halde pastayı bir dostluk göstergesi olarak memnuniyetle kabul etti.

"Ama yemeken önce karnını doyurmamalısın," dedi Finn, "çünkü bugün tavşan yahnisi yiyoruz. Tavşan yahnisini kimse Maggie'mizden daha iyi yapamaz. Değil mi Francie?"

Francie'nin dudakları o eski çağlardan kalma gülümsemesiyle kıvrıldı ve Margaret Yenge sessizce güldü.

"Tavşan yahnisi yiyeceğiz, kemikleri de köpeğe vereceğiz," dedi Finn düşünceli bir şekilde.

"Aaa, bir kuçu mu var?" diye haykırdı Victoria oturduğu yerde zıplayarak.

"Her zaman bir köpek isterdi ama anneciği... Annemiz izin vermedi. Bütün çocukların önce köpek isteyip sonra ona bakmadıklarını söylerdi. Ya da kedi isterler, derdi."

"Victoria da artık köpeğin ortak sahiplerinden biri oldu," dedi Finn.

Birer fincan daha çay içtiler. Jonathon ne odayla, ne de çevresindeki insanlarla ilgileniyordu. Gözlerini Büyük Okyanus'un engin sularında bir yerlerdeki mercan adasına çarpan dalgalara dikmiş, onları seyrediyordu. Dalgalar ayağının dibine bir şişe getirdi, şişe, dibinde çakıl taşları olan bir gölcüğe yuvarlandı. Kırıp açtı. İçinde bir mesaj vardı. Şaşkınlık içinde mesajı okudu. Mesaj onu bir soru sorması için teşvik ediyordu. Çok uzaklardan gelen yüksek bir sesle tekrarladı: "Dayımızı ne zaman göreceğiz?"

"Yarın," dedi Finn hemen. "Bu gün ansızın bir iş için çağrıldı, bu yüzden sizi karşılamaya onun yerine Francie ve ben geldik."

Neden sadece Finn konuşuyordu? Margaret Hala konuşamıyordu, Francie de konuşmak istemiyordu. Melanie ve Jonathon'a odalarını gösteren de Finn oldu. Jonathon' un odası, içinde küçük, demirden bir yatak olan,

yüksek tavanlı, havadar, yakın zamanda bembeyaz badanalanmış bir tavan arasıydı. Yatağın örtüsü tıpkı bir mültecinin battaniyesi gibi birbirine dikilmiş el örgüsü karelerden oluşuyordu. Çatıdaki pencereden, azametli, ışıklarla dolu, kıvrım kıvrım vadi görünüyordu; geceleri açan, heyecan verici bir çiçek tarlası gibiydi.

"Gündüz St Paul Kilisesi'ni görebilirsin," dedi Finn.

"Neredeyse," dedi Jonathon, "gemi direğindeki bir gözcü yeri gibi. Fazladan sadece yatak var."

Heyecandan gözlüklerini çıkarttı ve artık iyice kirlenmiş olan mendiliyle sildi. Burada bize her gün düzenli olarak temiz mendil verilecek mi acaba diye endişeyle kendi kendine sordu Melanie. Jonathon havayla karşılaşmaya alışık olmayan korumasız gözlerini kırpıştırıyordu. Hemen eşyalarını yerleştirmeye başladı. Odasını çok sevmişti. Onu yalnız bıraktılar. Melanie, Finn'le yalnız kalmıştı.

O ve Victoria, Jonathon'un bir alt katında, kocaman, kan kırmızı gül desenli duvarkâğıdıyla kaplı, uzun, alçak tavanlı bir odada uyuyacaklardı. Melanie'nin parlak pirinçten yatağının altında, yuvarlak, şişkin karınlı, beyaz bir lazımlık duruyordu. Lazımlığın dibinde toz birikmişti, uzun süredir kullanılmamıştı, büyük ihtimalle sadece göstermelikti. Melanie kendi kendine onu asla kullanmayacağına söz verdi. Giysileri için naftalin kokan bir dolap, bir de açık maviye boyanmış, dekorasyon için üzerine tohum paketlerinden kesilmiş çiçek resimleri yapıştırılmış çekmeceli bir şifonyer vardı. Şöminenin üzerine "Dünyanın Işığı"nın* bambu çerçeve içinde bir kopyası asılmıştı. Odada ayna yoktu. Elektrik ampulü, mavi renkli, üzerinde yeşil bir mürekkepbalığı resmi kıvrılan, küre

*) William Holman Hunt'ın sembolik gerçekçi olarak nitelendirdiği İsa tablosu. Elinde bir lamba ile karanlıktan gelen İsa'yı göstermektedir. 1850'lerde yapılmış olan resim İngiltere'de çok popüler olmuştu. (ç.n.)

şeklinde bir Japon fenerinin içinde olduğundan odanın ışığı soğuk ve cafcaflıydı. Pencerenin kenarında pembe çiçekleri hâlâ üzerinde asılı bir sardunya vardı. Perdeler mavi beyaz kareli kumaştandı. Melanie pencereden dışarı baktı ve aşağıda duvarlarla çevrili, küçük, karmakarışık bir bahçe gördü, bahçe karanlıkta birbirine dolanmış çalılıklardan oluşuyormuş gibi görünüyordu.

"Afedersin," dedi ve Ayıcık Edward'ını almak için bavulunu açtı. Ayısını yastığının üzerinde yatarken görünce kendini daha iyi hissediyordu. On sendir Ayıcık Edward'la birlikte yaşıyordu. Finn bir sigara yakıp şifonyere yaslandı, şifonyer ağırlığı altında kımıldadı. Melanie içinden onun gitmesini diledi.

"Ne güzel bir ayı," dedi sohbet etmek istermiş gibi. Sesi, uzaktaki Londra trafiğinin açık pencereden gelen hafif uğultusundan birazcık daha yüksekti.

"Eski günlerden kalma bir şey," dedi Melanie ellerini Ayıcık Edward'ın yumuşak tüylerinin arasına gömerek.

"Sen tüylü oyuncaklarla oynamak için fazla büyük değil misin, Melanie?"

"On beş yaşındayım. Ocakta on altı olacağım."

"Ocak. Neyse, on beş yaşında bir kız için oldukça iyi gelişmişsin." Yine haylaz haylaz sırıtıyordu. Kısık gözleri metal bir levhanın üzerindeki cıva gibi sağa sola hareket ediyordu. Melanie onun dişlerinin arasındaki dilinin sivri ucunu görebiliyordu. Sigarasının külünü yere silkti. Bileğinin kıvrılışı bir müzik akoru gibi mükemmel ve ölçülüydü. Melanie bir an için soluk almakta zorlandı.

Finn erkeklik vasfını sanki süslü bir pelerin gibi üzerine geçirivermişti. Öldürmek için pusuya yatmış kızılımsı bir aslandı, peki av Melanie miydi? Bütün bir yaz boyunca kitaplardan ve şiirlerden çıkartıp yaratarak hayalini kurduğu sevgiliyi düşündü, o sevgili, odayı kokusuy-

la dolduran bu küstah, aksi, korkutucu erillik karşısında içinden çıktığı kâğıt sayfalar gibi buruşup kayboldu. Melanie bundan nefret ediyordu. Ama gözlerini Finn'den alamıyordu.

"Harika saçların var," dedi Finn. "Harika. Guinness birası kadar siyah. Bir Etiyopyalı'nın kollarının altı kadar kara."

Melanie'ye sanki kibirli pençesini uzatmış da aylak aylak kendisiyle oynuyormuş gibi geldi, üstelik üzerinde o gülünç itfaiyeci ceketi vardı.

"Saçlarını neden o cendere gibi örgülerle hapsediyorsun Melanie? Niçin?"

"Canım istiyor," dedi Melanie.

"Bunun bir cevap olmadığını sen de biliyorsun. Güzelliğini bozuyorsun, tatlım. Buraya gel."

Melanie kımıldamadı. Finn sigarasını pencerenin kenarında söndürüp güldü.

"Buraya gel," dedi yeniden tatlılıkla.

Melanie onun yanına gitti.

Finn ellerini Melanie'nin omuzlarına koyup yüzünü yakından inceledi, onaylıyormuş gibi başını salladı ve saçlarını çözmeye başladı. Melanie içten içe alev alev yanarak nefesini tuttu. Genç bir adama hiç bu kadar yakın olmamıştı. Boya kokusu Finn'in ten kokusuyla çarpıştı ve kazandı, çok daha güçlü bir kokuydu. Finn, Melanie'nin saçlarını açtı, cebinden kendi tarağını çıkartıp -eksik dişli, siyah, kızıl saçlarla dolu bir taraktı- kızın saçlarını taramaya başladı. Dikkat kesildi. Melanie onun kendisiyle oynamayı bıraktığını fark etti. Çevresindeki hava değişmiş, yoğunluğu azalmış, sıradanlaşmıştı. Finn sadece saçını tarıyor, gerçek bir kuaför gibi kabartıyordu. Hissettiği ama anlayamadığı gizli nedenlerden dolayı kendisini çok öfkeli ve gücenmiş hissetti.

"Şimdi çok güzel görünüyorsun," dedi Finn onaylar bir tavırla, avcunu son bir düzeltme için kızın başında dolaştırarak. "Artık yemeğe inebiliriz, sen de şölenin prensesi olacaksın."

Yemeği, içi ağır ve büyük mobilyalarla dolu bir yemek odasında, üzerinde kolalı beyaz bir örtü serili yuvarlak maun masanın etrafında yediler. Büyük dolaplar ve sandalyeler yüzünden odada adım atacak yer yoktu. Uzun zaman önce yaprak desenli, kahverengi duvar kâğıtlarıyla kaplanmış olan duvarlarda rutubet lekeleri vardı. Bir futbol topu büyüklüğünde, görüntüleri bozarak yansıtan aynalı bir küre, büfenin rafında, ahşap bir meyve tabağının içinde domates sosu, salata kreması, H.P. Sosu, Daddies Favourite ve Okey meyve soslarının, kenarlarında kurumuş damlalar olan şişelerinin ahşap bir meyve tabağının içindeki sessiz toplantısının ortasında duruyordu. Margaret Yenge elinde uzun ince bir tabakta, nefis görünüşlü, buharları tüten, mis gibi kokan bir yahni ile mutfaktan çıktı. Francie tuhaf bir şükran duası okudu.

"Etten ete. Amin."

Sonra yemek yediler. Köpek masanın altında yatıyor, lezzetli lokmalar beklentisiyle ıslak burnunu sırayla her birinin dizine dayıyordu. Pembe gözlü beyaz bir buldok teriyerdi.

"Köpeğin bir adı var mı?" diye sordu Melanie.

"Bazen," dedi Finn. "O yaşlı bir köpek."

Finn'in yemek yerken seyretmek, bir bale gösterisi izlemek kadar zevkliydi, ama Francie ekmeğiyle etin sosunu sıyırıyor, kemikleri elleriyle tutup çiğniyordu. Sanki kardeşine orkestrayla eşlik ediyormuşçasına gürültüyle yiyordu. Yemek bol ve çok lezzetliydi. Masada hem beyaz, hem esmer ekmek, en iyi tereyağından sarı kıvrımlar, iki ayrı tür reçel -çilek ve kayısı- vardı, büfede de,

yahniyi bitirdiklerinde yemeleri için hazır bekleyen frenküzümlü kek duruyordu.

Margaret Yenge kahverengi çömlekten yapılma, pazar okulunda çay ikram etmekte kullanılan cinsten bir çaydanlıktan taze çay koydu, çaydanlık öylesine ağırdı ki kaldırırken iki elini birden kullanmak zorunda kalıyordu. Üçü de çaylarını çok koyu içiyor, bol bol şeker koyuyorlardı. Margaret Yenge masayı sakin bir huzur duygusu saçarak yönetiyor, gözlerinin ve ellerinin anlamlı hareketleriyle onları yemeye davet ediyordu. Çocuklar istekle yediler, yedikçe rahatlayıp gevşediler, eğer bu kadar güzel yemek yapıyorsa, diye düşündü Melanie, iyi bir insan olmalı.

Yahni en sonunda büfenin rafındaki kekle yer değiştirip herkes ikinci bardak çayını bitirince, artık daha fazla yiyecek kopartamayacağına karar veren köpek masanın altından çıktı, kulağını kaşımak için üç bacağının üzerinde durdu, silkelendi ve sızlanarak kapıyı tırmaladı. Finn kapıyı açtı köpek de kuyruğunu sallayarak dışarı çıktı.

"Geceleri kendi başına kısa bir yürüyüşe çıkar. Mahallenin etrafında şöyle bir dolaşır. Çişini yapar. Yeni bir şey var mı diye köşeleri koklar. Eve döner. Uyur."

"Geri dönünce eve nasıl giriyor?" diye sordu Melanie. Köpek kendi kendine yeten bir hayvana benziyordu.

"Arka kapı her zaman açıktır, bahçenin sonunda da bir geçit var. Oradan gelip içeri giriverir."

"Ama kapıyı hiç kapatmıyorsanız ya başkaları, yabancılar, örneğin hırsızlar eve girerse?"

"Herkesin başımızın üstünde yeri var," dedi Francie az kullanılmaktan dolayı çatlak çıkan sesiyle.

Yemek odasında da bir karatahta vardı. Margaret Yenge üzerine şöyle yazdı: "Bebeğin uyuması gerek." Jonathon da odasına gidip maketi üzerinde çalışmak istiyordu.

Sandalyeler geriye itildi. Melanie bulaşığa yardım etmeyi önerdi ama Margaret Yenge başını olmaz anlamında salladı. İlk geceden ev işi yapmak yok. Böylece Melanie de birkaç eşyasını yerleştirdikten sonra erkenden yatıp uyuyabilecekti. Yorgunluktan titriyor ve bu yeni insanlardan çekiniyordu, özellikle de erkeklerden.

Margaret Yenge kızlarla birlikte odalarına geldi ve Victoria kendi kendine yapabileceği halde beceriksizce onun giysilerini çıkarttı. Dilsiz kadın, yüzünde Melanie'yi utandıran ve duygulandıran açık bir annelik özlemi ile bebeğe bakarak derin düşüncelere daldı. Melanie onun her yere bir not defteri ve keçeli kalem taşıdığını fark etti. Zevkle bağırarak kıvranan Victoria'nın yumuşacık uyluğunu mıncıklayıp kâğıda Melanie'nin okuması için: "Ne kadar da sevimli ve tombul bir küçük kız!" yazdı.

"Evet," dedi Melanie, "Herkes öyle der."

"Yaşı beş di mi?" yazdı Margaret Yenge hafif İrlanda aksanıyla.

"Beş yıl dört aylık."

Yengesi Victoria' nın üstünü örttü ve sanki ona bir ninni söylemek istiyormuş gibi uzun süre küçük karyolanın başında durdu. Kızıl saçları kaba bir topuzla başının üzerinde toplanmıştı, başından Beyaz Kraliçe gibi saç tokaları saçıyordu. Bir ya da iki tanesi çıngırdayarak çocuk karyolasının içine düştü. Victoria içini çekti ve gözlerini kapadı. Saç tokaları çelik yağmuru gibi yağıyordu.

"Küçük bir çocuğun uyumasını seyretmek ne kadar güzel!"

"Evet," dedi Melanie, "Herhalde öyledir." Bu dilsiz ama geveze kadınla uzun uzun sohbet etmek istemiyor, yatağa girip Ayıcık Edward'a sarılmak istiyordu. Gözleri o kadar yorulmuştu ki, Margaret Yenge'nin kıvrımlı, siyah el yazısı sanki kâğıdın üzerinde sıçrayıp zıplıyormuş gibi oluyordu.

Margaret Yenge çabucak eğildi ve Victoria'nın uykulu alnını öptü. Sonra da bir Hollanda porselen bebeği gibi kaskatı kollarıyla Melanie'yi kucaklayıp yanağına bir iyi geceler öpücüğü kondurdu; kolları gövdesine menteşelenmiş iki sopaydı, dudakları serin, kuru ve kâğıt gibi incecikti, öpüp geri çekildi, dudakları gergindi ama nedense çaresiz, sevgi için şiddetle yalvaran bir öpücüktü bu.

Işık sönüp de gece güvenli bir şekilde perdelerin arkasına hapsedildikten sonra Ayıcık Edward'la birlikte yatağına giren Melanie saten karyolabaşlı yatağında, çizgili yatak örtülerinin arasında olmadığı için birazcık ağladı. Ama yeni yatak örtüleri lavanta kokuyordu, yatağının ayakucunda ayak parmaklarını acıtmasın diye eski bir pattaniye parçasına sarılmış, rahatlık veren, taştan oyulmuş bir sıcak su şişesi vardı, Victoria'nın yumuşak nefesi balarılarının vızıltısı kadar uyku vericiydi, yanaklarındaki yaşlar kururken Melanie uyuyakaldı.

Hafif ve rahatsız bir uykuydu bu. Melanie saatler sonra gözlerini açtığında sanki hiç uyumamış gibi hissetti. Ama odadaki karanlık daha da yoğunlaşmış, su şişesi soğumuştu. Pirinç yatak altında inilderken esneyerek keyifle yan döndü, yarı uyanık haliyle müzik sesi duyduğunu sandı. Uzakta bir radyo çalıyordu, ama radyo dinlemek için saat çok geçti. Belki de telgraf tellerinde uğuldayan rüzgârı duyuyordu. Oysa bu kırlara ait bir sesti, o ise Londra'da, dayısının evindeydi. Müziği dinlemek için başını kaldırdı.

Bir kemanın ve başka bir enstrümanın -bir kaval ya da flüt- hafif sesi evin içinden süzülüp geliyordu. Sanki hem keman hem de flüt olan tek bir enstrümanmış gibi birbirine yakın sesler çıkararak çalınıyordu. Notalar kendi nabız sesleriyle dans eden dağ keçileri gibi ölçülerde bir aşağı bir yukarı sıçrıyorlardı. Karmaşık, kendi içine dönük,

kontrollü bir dansçı için dans müziği. Evde müzik. Kemanda Francis K. Jowle. Peki flütü kim çalıyordu? Finn mi?

Melodi sona erdi. Yavaşlayarak azalıp bitmedi, sanki çalgıcılar melodiden sıkılmışlar da dikkatsizce parmaklarının arasından kayıp düşmesine izin vermişlerdi. Sessizlik oldu. Sonra Francie ağır ağır, dokunaklı bir biçimde tek başına çalmaya başladı.

Melanie yatakta doğrulup oturdu. Francie'nin yayını kendi kalbinin tellerinde dolaştırdığını hissetti. Yastığı fark etmeden yere yuvarlandı, Ayıcık Edward da öyle. Melanie, kelimelere dökmek için çok derin olduğunu düşündüğü acının bir anlatımı; bütün terk eden, kaybedilen ve sevilen şeyler için bir ağıt olan müziğin bu çığlık çığlığa görkemine katlanabilmek için, kendisine yardımı olsun diye ellerini birbirine kenetledi. Bütün bunların acısıyla içi sızladı.

Müzik onu yataktan çekti çıkardı. Kaynağını bilmek istiyordu. Ayağa kalkarak ayakkabılarını ayağına geçirdi, çevresini yoklayarak kapıyı buldu, açtı ve ipucunu merdivenlerden aşağı takip etti. Odasından iki kat aşağıda, yemek odasının kapısının karşısında mutfak uzanıyordu. Bütün ışıklar hâlâ yanıyordu. Müzik kapalı kapının arkasından geliyordu. Her an daha da yükseliyordu. Dizlerinin üstüne çöktü ve ne görebilecekse görmek için gözünü anahtar deliğine yerleştirdi.

İlk gördüğü şey gezintisinden dönmüş, elektrikli ısıtıcının önündeki paçavra halının üzerinde oturan beyaz köpek oldu; kuyruğunu serbest ama ritmik hareketlerle, kemandan çıkan yavaş, duralayan melodiye uygun bir ritimle pat! pat! diye yere vuruyordu. Duyarlı ve müziksever bir köpekti bu. Görüntü Melanie'yi hemen hüzünlü ruh halinden çıkardı ve sanki bu müziği böylesine bilge ve arkadaş canlısı bir köpekle paylaşıyormuş gibi hissetmesine neden olarak her şeyi daha keyifli kıldı.

Melanie duruşunu biraz değiştirdi ve anahtar deliğinin merkezine Margaret Yenge geldi. Dik bir sandalyeye oturmuş ya da tünemiş, gökten yeni düşmüş bir melek gibi gülümsüyordu. Açılmış saçları alev alev yanan bir çalılık gibi omuzlarına sarkıyordu. Melanie onun saçlarını Finn'in açtığını tahmin etti. Ateş gibi saçlarının rengi, teninin rengini kaymağı alınmış süt gibi mavimsi beyaz gösteriyordu. Kucağında, gümüş tuşları olan abanoz ağacından bir flüt vardı ve Francie'yi dinlerken dalgın dalgın onu okşuyordu.

Melanie tekrar kımıldadı ve sadece elleri canlı olan bir kemancı heykeline benzeyen Francie'yi gördü. Tellerinin altında bir tutam beyaz reçine olan kemanını çenesinin altına kıstırmıştı. Tellerin üzerindeki parmakları sıcak bir yaz gününde çiçeklerin üzerinde dolaşan kelebekler gibiydi. Yüzü haşin, ciddi ve ağırbaşlıydı.

Hüzünlü melodi sona erdi ve Melanie iç geçirdi. Margaret Yenge ellerini Francie'nin ellerinin üzerine koydu, Francie kayıtsızca kemanını indirdi. Kelimelere gerek duymadan anlaşarak biribirlerine baktılar. Sonra Margaret Yenge flütü hevesle, sanki ona susamış gibi yanlamasına dudaklarına götürdü. Bir dans havası daha. Müzik giderek hızlandı, sanki köpeğin kuyruğu her vuruşta paçavra halıdan küçük bir toz bulutu yükseltiyordu. Francie sırıttı ve ilk birkaç notadan sonra kemanıyla ona katıldı. Yayı parıldayarak titredi. Melanie bu sefer tuhaf, takırdayan bir ses duydu ve ne olduğunu görmek için yeniden yer değiştirdi.

Finn kaşık çalıyordu. Melanie daha önce kaşık çalan birini hiç görmemişti. Sırt sırta duran bir çift tatlı kaşığı genç adamın parmaklarının arasında sekiyor, sürdürmeyi birkaç dakikadan fazla başaramadığı karışık, skatato bir perküsyon meydana getiriyordu. Birkaç dakika son-

ra parmakları karışıyor, kaşıklar çınlayarak duruyordu, o zaman başını öfkeyle sallayıp en baştan başlıyordu. Finn kaşıkları kötü çalıyordu, bunu Melanie bile anlayabiliyordu. İtfaiyeci ceketini çıkarmıştı, üzerinde sararmış yünden, kollarının altı iyice lekelenmiş, dik yakalı, kısa kollu bir atlet vardı yalnızca. Kendi yetersizliğinden iğrenerek kaşıkları masaya bıraktı ve ayağa kalktı. Müzisyenler beklentiyle gözlerini ona diktiler. Odanın ortasına geldi. Melanie onu seyretmek için dizlerinin üstünde döndü. Finn dans etmeye başladı.

Teknik bir dans yapmasına, dansında gösterişli hiçbir şey olmamasına rağmen bedensel zarafetinin vaat ettiği kadar iyi dans ediyordu. Yüz ifadesi hiç değişmedi. Bedeni tuhaf bir biçimde gevşekti, kolları gevşekçe iki yanında sarkıyordu; bütün karakteri karmaşık ve çeşitli hareketler yapan ayaklarında, o becerikli ayaklarında toplanmış gibiydi. Canlı ve neşeli ayakları müziğin her notasına karşılık bir hareket yapıyordu. Öbürleri, çalarken bir yandan da onu seyrediyorlardı, Francie cesaret verici mırıltılar çıkarıyordu, Margaret Yenge onaylarcasına başını sallıyordu. Gözleri yıldızlar gibiydi.

İşte kızıl insanlar kimsenin kendilerini görmediğini sandıkları zamanları böyle geçiriyor, kendi kendilerine böyle eğleniyorlardı.

ÜÇ

Peki ya bu koyu yeşil, parlak ve şatafatlı yaprakların arasına bu kan kırmızı gülleri kim dikti? Ya bu zalim dikenler?

Melanie gözlerini açtı ve tıpkı bir asırdır devamlı filiz verip büyüyen bahçede yüz yıllık uykusundan uyanan *la belle au bois dormante*'ın* ta kendisi gibi gülleri ve güllerin arasındaki dikenleri gördü. Ama onun gördüğü sadece güllerle bezeli bir duvar kâğıdıydı, dikenleri ise daha önce fark etmemişti. Eski dostu Ayıcık Edward yastığın üzerinde yatıyordu, Victoria ise yaklaşık iki metre

*) Uyuyan güzel. (ç.n.)

ötedeki çocuk karyolasında, beyaz parmaklıkların arkasında yüz üstü yatmış uyuyordu. Gri renkli, kararsız gün ışığı perdelerden içeri sızıyordu. Melanie'nin burnunun ucu soğuktan donmuştu.

Isınmak için yüzünü Ayıcık Edward'ın karnına gömdü. Tüyleri acımsı kokuyordu. Dünü hatırladı. Üç öksüz çocuk ve yas tutan bir hizmetlinin hüzün içinde eski masanın çevresinde oturup, bir daha asla kullanmayacakları eski çatal bıçakları kullanarak yemek yiyişleri prerafaelist bir tablo gibi gözünün önüne geldi; "Eski Evdeki Son Yemek". Acaba o çatal bıçaklara ne olacaktı, onları kim satın alacaktı? Artık başka insanların hayatlarının ilgisiz kıyılarına vuran, paslanmaz çelikten enkaz parçalarıydılar. Büyük ihtimalle fırlatılıp bir köşeye atılacaklardı. Çevresine oturup yemek yedikleri masaya kareli bir masa örtüsü seriliydi, yerdeki çiniler ayaklarının altında tıkırdıyordu (anneciği o çinileri İspanya'dan getirmişti), odada bir de tuğladan yapılma, üzerinde bakır tavalar ve pirinç ev eşyaları asılı, ortasında, dev gibi bir ateşin yanması gereken yerde de merkezi ısıtma için bir sıcak su deposu duran büyük bir şömine vardı. Her neyse. Eski moda mutfak bir harikaydı. Bir keresinde annesinin mutfakta fırfırlı bir önlük içinde kek hamuru karıştırırken fotoğrafları çekilmişti. Fotoğraflar ünlü kişilerin eşlerini, nasıl insanlar olduklarını, nelerle uğraştıklarını anlatan bir yazı dizisinde yayınlanmıştı. Çok güzel bir mutfaktı. Orada yedikleri son yemek kutsal bir ayin gibi olmalıydı. Ama duygusal davranmayacak kadar küçük olan Victoria kendini tıpkı bir Eskimo gibi sosis yağına bulamıştı. Her neyse, bütün bunlara veda etmek gerekiyordu.

Londra'ya gelmiş, tavşan yahnisi yemişlerdi ve gün yakışık almaz biçimde müzik ve dansla sona ermişti. Finn üzerinde lekeli atletiyle dans etmiş, Francie ise bizzat bir

kemancı olan Şeytan'ın ta kendisi gibi keman çalmıştı, dilsiz yenge de ateşli saçlarından pelerini altında bir flüte üfleyerek onlara eşlik etmişti. Yoksa bunların hepsi rüya mıydı? Ama neden böyle bir rüya görsün? Eğer rüya değilse yatağına nasıl dönmüştü? Onu Finn mi taşımıştı? Kendini çirkin pazen pijamaları içinde Finn'in genç ve dar göğsüne yaslanırken hayal etti, ucuna siyah bir peruk geçirilmiş uzun bir yastık kadar kendinden geçmişti herhalde. Finn bir satire benziyordu. Belki de yıpranmış pantolonunun altındaki bacakları tüylüydü; kaba derili keçi bacakları ve yarıklı toynakları vardı. Yine de bir satir olmak için fazla pisti, satir dediğin sık sık dağ pınarlarında yıkanır.

"Finn'e güven olmaz," diye düşündü. Gözleri öylesine değişken, yan bakışlı ve kaypaktı ki, hafifçe bir göz atsa bile ne yöne baktığı anlaşılmıyordu. Ya o gürültüyle ağzından nefes alışının çirkinliği? Melanie'ye sokak sokak dolaşıp elbise askısı ya da kâğıt çiçek satan, kümesi soyabilecek, hizmetçileri baştan çıkarabilecek, çamaşır ipinde asılı çamaşırları yürütebilecek, ya da bunların hepsini birden yapabilecek bir çingeneyi hatırlatıyordu. Melanie'yi rahatsız ediyordu, bu hoşuna gitmiyordu. Yine de gençti, Melanie evin yaşlı insanlarla dolu olacağını sanmıştı.

Pencereden sızan titrek ışık sabahın erken saatlerinin işaretçisiydi. Yeniden uyumayı denedi ama uyuyamadı, kalkmaya karar verdi. Soğuk hemen pijamasından içeri sızdı. Kaloriferli evde yaşamaya alışkındı. Kış yeni başlıyordu, eğer para varsa kalın pijamalar alması gerekiyordu. Acaba -bunu düşünmek keyfini kaçırdı- şampuanlar, çoraplar, belki biraz yüz kremi gibi kişisel ihtiyaçları için fazladan para var mıdır, ona biraz cep harçlığı verilecek mi? Şimdilik bilemezdi. Yağmurluğunu pijamalarının üzerine geçirdi. Pamuklu kumaştan püsküllü sabahlığı, ailesi Amerika'ya gitmeden önce bile kullanılamayacak kadar

küçülmüştü. Yolculuk telaşıyla yeni bir sabahlık almaya zaman bulamamışlardı. "Sana Amerika'dan harika bir sabahlık getireceğiz," diye söz vermişti annesi.

Banyoyu kendi başına bulması gerekiyordu, koridorun sonunda olduğunu hemen hatırladığı için memnun oldu. Banyonun nerede olduğunu bilince kendisini daha az yabancı hissetti. Bir gece önce yıkanamayacak kadar yorgun olduğundan banyoyu kullanmamıştı. Şimdi tren yolculuğu yüzünden kendini baştan aşağı kirli hissettiği için banyo yapmak istiyordu. Sıcak suda tepeden tırnağa yıkanmak iyi gelecekti.

Fakat lavabodaki su soğuk akıyordu. Elini uzun süre akan suyun altında tuttu ama su biraz olsun ısınmadı. Banyoda ne yıkanmak ne de yüzünü temizlemek için sıcak su olmadığını istemeye istemeye kabullenmek zorunda kaldı. Su ısıtma sistemi olmayan evler olabileceğini, hatta kendi akrabalarının da bu evlerden birinde yaşadığını daha önce hiç düşünmemişti. Doğru dürüst bir yüz yıkama sabunu bile yoktu. Üzerinde Yunan deseni olan mavi beyaz porselenden bir sabunluğun içinde bir kurbağa gibi çömelmiş, dikkatsizce kulanılmaktan üzeri kirli parmak izleriyle kaplanmış, sarı renkli, kullanınca pürüzlü yüzeyi tenine batan ve herhalde cildini aşındıran, sıradan, yıpranmış bir kalıp banyo sabunu vardı. Derisinin yıprandığını hissedebiliyordu. Soğuk su ve banyo sabunu, bunlara alışmak zorunda kalacaktı. Eski, derin lavaboda bir çatlak vardı, uzun, kızıl bir saç teli çatlağa takılmıştı ve lavaboya dolan suyla birlikte dalgalanıyordu. Havlu silindir şeklinde bir askıda asılıydı, ellerini kurulamaya kalkınca hem havlu hem askı, ikisi birden yere yuvarlandı. Çizgili havlu pek temiz değildi, dokununca yüzeyi ele hem sert hem de kaygan geliyordu.

Diş macunuyla kaplanmış plastik bir rafa pembe, yeşil, mavi ve sarı renkli dört tane yıpranmış diş fırçası ko-

yulmuştu. Lekeli cam bir rafın üzerine konulmuş bulanık bir kavanozdaki takma dişler, gözden kaybolmuş Cheshire Kedisi gibi suratsız bir sırıtışla gülümsüyordu. Plastik diş etleri verem kızarıklığını çağrıştıran bir günbatımı pembesi rengindeydi. Melanie bunların Philip Dayı'ya ait olduğunu tahmin etti. Eve dönmüştü herhalde.

Tuvalet adeta bir sarnıç gibiydi. Porselenden tutacağının üzerinde "Çekiniz" yazan zincire asılınca bütün evi ayağa kaldıracak kadar yüksek ve boğuk metalik bir çınlama sesi duyuldu, ama bir damla bile su akmadı. Yeniden denedi. Bu kez klozetteki suyun değirmen havuzu benzeri yüzeyine birkaç gönülsüz damla sıçradı ama suda en ufak bir kımıldama bile olmadı. Vazgeçti. Klozetin yanında tuvalet kâğıdı yoktu, ama bir ipten *Daily Mirror* gazetesinin kabaca kare şeklinde yırtılmış parçaları sarkıyordu. Klozet borusunun arkasına *Irish Independent* gazetesi sıkıştırılmıştı, uzun süren bir tuvalet seansı sırasında birisi bunu okumuş olmalıydı.

Banyo duvarlarının yarısı koyu yeşile, geriye kalan bölümü de tavana kadar krem rengine boyanmıştı. Uygunsuz, heybetli denebilecek ölçüde uzun ve yüksek tavanlı bir banyoydu; uzun penceresine buzlu cam takılmış, pencere, üzerinde yarısına kadar bir Disney balığı resmi olan plastik, yırtık bir perde ile örtülmüştü. Banyoda hiç ayna yoktu, traş olurken kullanmak için bile bir ayna koymamışlardı. Dört adet pençe biçiminde pirinç ayağın üzerinde duran, içindeki tozla kaplı gölcükte mısır gevreği paketinden çıkma küçük plastik bir denizaltı yüzen banyo küvetinin üzerinde, yılların, dış etkenlere açık metal yüzeyini yeşil renge çevirdiği bir şofben vardı.

Melanie elinden geldiği kadar çabuk yıkandı. Banyo onu kederlendiriyordu. Zihninde bir "Eski Evdeki Son Banyo" resmi oluşturdu. Bu tablo hiçbir akıma ait değil-

di, banyolarla ilgili bir reklam dergisinden alınma bir fotoğraftı. Porselenler pembe ışıltılar saçıyordu, yumuşak, tüylü havlular ve tuvalet kâğıdı duvarlara uygun renkte pembeydiler. Yunus şeklindeki musluklardan şakır şakır buharları tüten sıcak su akıyordu, banyo parfümü, tuvalet suyu ve traş losyonu şişeleri mücevherler gibi parlıyordu, alçak klozetin sifonu çekilince sular hiç ses çıkarmadan fışkırıyordu. Adeta temizliğe adanmış bir tapınaktı banyo. Annesi güzel banyoları seviyordu. Banyoların son derece önemli olduğunu düşünüyordu.

"Sakın," dedi Melanie sertçe kendi kendine, "banyolarının durumu yüzünden ağlamaya kalkma."

Yine de ağlamamakta zorlanıyordu. Kendini eski banyoyu, dolayısıyla annesini düşünmemeye zorladı. Fakat şimdi anlıyordu ki hayatı boyunca hakkı gibi görüp alıştığı basit, konforlu, keyifli pek çok şey meğerse herkesin sahip olamadığı büyük lükslermiş. Çocuklara hiç miras kalmamış olmasına ve altın yumurtlayan tavuk öldükten sonra popolarını gazete parçalarıyla silmek, şımarık ellerini buz gibi suyla yıkamak zorunda kalmalarına şaşmamak gerek.

Yatak odası tanıdık ve güvenli geliyordu. Açtığı ilk bavulun en üstünde oldukları için siyah pantolonunu ve çikolata renkli kazağını giydi, evde olsaydı bu giysileri tepelerin sisle kaplı olduğu ve yolların ormandan gelen pusa büründüğü serin bir sonbahar gününde giyerdi... Pencereden dışarı baktı. Nemli bir sabahtı ama yağmur yağmıyordu, gri gün yeni başlıyordu.

Bahçedeki seyrek çalılıklarda kırışık ve cansız asılı duran birkaç yaprak kalmıştı. Seyrek çimenlerin arasından boz renkli toprak lekeleri görünüyordu. Duvarlarda sarmaşıklar büyüyordu. Yapraklarını her sene olduğu gibi dökmüşler, çıplak kollarını dikenli tellere benzeyen

karmaşık bir tel örgü biçiminde uzatmışlardı. Bahçenin alt ucunda, çöp kutularının durduğu dar bir geçit vardı, geçidin ötesindeyse, en üst kattaki pencerelerde makaralar boyunca uzanan çamaşır iplerinden gevşekçe sarkan yıkanmış çamaşırlar -uzun pantolonlar, atletler, çarşaflar, gömlekler- asılı, kör ve perdeleri çekili pencereleri olan bir sıra ucuz evin kaba ve bakımsız arka cepheleri uzanıyordu. Teneke banyo küvetleri, en yukarı yaptıkları yolculuk sırasında dinlenen dev salyangozlar gibi duvarlara asılmış duruyorlardı. Burada, artık içinde yaşamak zorunda olduğu yepyeni bir bölge uzanıyordu.

Victoria uykusunda döndü ve rüyasında cıvıldadı. Uykuda sevimli, yaramaz ve tatlı görünüyordu, koyu renkli kıvırcık saçlarında mavi bir kurdele vardı. Acaba burada neye dönüşecekti? Büyüyüp, Londra aksanı eğitimli kulakları tırmalayan, bez ayakkabılı, çorapsız, pis bir tişört giyen pasaklı bir sokak çocuğu mu olacaktı? Ya dam saçaklarının altındaki kamarasında uyuyan Jonathon? Peki ya kendisi, Melanie?

Ev baştan aşağı sessizliğe bürünmüştü. Melanie aşağıya inip henüz görmediği mutfağa heyecanlı bir keşif gezisi yapmaya karar verdi. Evin coğrafyasını bir an önce öğrenmek, bütün kapıların arkasında neler olduğunu, ocağın nasıl yakıldığını, köpeğin nerelerde uyuduğunu bilmek istiyordu. Kendisini evinde hissetmek istiyordu. Bir şekilde evinde hissetmeliydi. Bu yeni çevrede, sanki kendisini tanıyamıyormuş gibi, kendini kişiliğine bu denli yabancı ve güvensiz hissetmeye dayanamıyordu. Muşamba kaplı merdivenlerden aşağı süzüldü.

Perdeler kapalı olduğu için mutfak oldukça karanlıktı. Bayat sigara dumanı kokusu ve lavaboya itinayla dizilmiş birkaç kirli fincan vardı, ama oda hayret edilecek kadar temizdi. Oldukça büyük bir mutfaktı. Koyu kahverengiye boyalı raflarında bir ekmek sepeti ve un kavano-

zu duran, tabak çanakla dolu bir gömme dolap, kapısını açıp içine girebileceği bir kiler vardı. Melanie kapıyı açınca peynir ve küfün serin kokusunu aldı. Ne yiyorlardı? Kiler konserve doluydu, özellikle konserve şeftaliyi seviyor olmalıydılar, bir raf dolusu konserve şeftali vardı. Konserve fasulye, konserve sardalya. Margaret Yenge yığınla konserve alıyor olmalıydı. Birkaç tane teneke kek kutusu vardı, Melanie birini açtı ve dün geceki üzümlü keki buldu. Dilimlenmiş kekten bir parça aldı ve yedi. Kilerden bir şey çalmak şimdiden evinde olduğu duygusunu artırmıştı. Kırıntılar saçarak mutfağa döndü.

Mutfakta, fırçalanarak temizlenmiş, uzun, çam ağacından bir masa vardı. Masanın üzerine, çay zamanında başka insanların evlerinin önünden geçerken görebileceğiniz türden koyu kırmızı renkli kasımpatılarla bezeli bir masa örtüsü serilmiş, örtünün kenarları belki de fareler kirletmesin diye kahvaltı için masanın üzerine bir gece önceden konan tabak çanakların üzerine kıvrılmıştı.

Koyu kahverengiye boyanmış dükkân ve koridorlar gibi bu oda da kahverengiydi. Duvarkâğıdı eski, kahverengi ve parlaktı, üzerinde yağdan yol yol izler oluşmuştu. Duvarda başka bir karatahta daha vardı, üzerinde "Zamanında geldi. Hemen uyudu." yazıyordu. Philip Dayı gecenin geç saatlerinde ya da sabahın erken saatlerinde, sadece Margaret Yenge uyanıkken gelmiş olmalıydı. Melanie hayalinde onun dönüşünü canlandırmaya çalıştı, Margaret Yenge çay yapıyordu, yeğenlerini soran Philip Dayı'ya kendi yöntemiyle yanıt veriyordu. Philip Dayı Missisipili bir kumarbazınkine benzeyen kıyafetini giyiyor olmalıydı. Ama yüzünü gözünün önünde canlandıramadı.

Mutfak, başka insanların bilinmeyen hayatlarından izlerle doluydu. Örtüdeki yanık izinin kendi gizli tarihçesi vardı, şöminenin -modern, bej renkli kiremitlerden yapılma çirkin bir şömineydi- rafındaki küçük kurt köpeği

biblosunun arkasında gizemli, açılmamış mektuplar vardı. Belli ki şömine hiç kullanılmıyordu, odunların ve kömürün durması gereken bölüm bir gazete parçasıyla kapatılmıştı. Şöminenin üzerinde tuhaf bir tablo asılıydı. Melanie tabloyu daha iyi görebilmek için, ışık gelsin diye perdeleri biraz daha araladı.

Beyaz teriyerin her ayrıntısı özenle yapılmış bir portresiydi tablo. Pembe boyalı derisinin üzerindeki her tüy tek tek yapılmış gibiydi sanki, burnunun damarlı dokusunu görebiliyordunuz. Buldog teriyer yüzünü dönmüş, dikenli bir çimen kümesinin üzerine çömelmiş oturuyordu. Ağzında, çiçek satan kızların kullandığı cinsten, içi karanfiller ve papatyalarla dolu hasır bir sepet vardı. Çiçeklerin üzerinde çiğ taneleri titreşiyordu. Köpeğin gözleri doğal olmayan bir ışıltıyla parlıyordu çünkü tuvale yapıştırılmış renkli cam parçalarından oluşuyorlardı. Arkasında, uğursuz, kararmış, fırtınayla yüklü bir gökyüzünde ışıklar saçan turuncu bir günbatımı, kayalık bir sahil ve paralel çizgilerle sahile vuran beyaz tepeli dalgalar vardı. Köpek bütün odayı yönetiyordu. Sanki bir bekçi köpeği, ya da cam gözlerinin arkasında sürekli *qui vive* bir gözcüymüş gibi resmi bir hali vardı. Gerçek köpekle nöbetleşe evi bekliyorlardı, ağzına tutturulan sepet onu biraz daha zararsız göstermek için eklenmiş bir aksesuardı. Lavabonun yanında duran temiz suyla dolu bir kap hariç, çevrede gerçek köpekten hiç iz yoktu. Besbelli görev başında değildi.

Tablonun yanında, küçük yeşil kapısının çevresinde yeşil asmalar ve mor üzüm salkımları büyüyen oymalı bir guguklu saat vardı. Melanie köpek tablosunu incelerken saatin küçük kapısı onu şaşkınlıktan yerinden sıçratan bir vızıltıyla açıldı. Guguk kuşu kapıdan çıktı, eğildi ve yedi kez öttü. İçi doldurulmuş, gerçek bir guguk kuşuydu, ses mekanizması bir şekilde tüylü göğsüne tıkılmıştı. Bu guguklu saatte Melanie'nin daha önce hiç kar-

şılaşmadığı grotesk bir yaratıcılığın, dikkatle kotarılmış bir sapkınlığın izleri vardı. Kuş gerisin geriye evine girdi ve küçük kapı çarparak arkasından kapandı. Melanie saatin kırılmasını ve kuşu bir daha görmek zorunda kalmamayı diledi, ondan hiç hoşlanmamıştı. Umutsuz ve çaresiz hissediyordu. Kafasının iki yanındaki siyah örgüleri ve siyah pantolonlu bacakları hariç hiçbir şey sıradan ve beklediği gibi değildi.

Belki de çay yapabilirdi. Dört düz bacağı üzerinde duran gaz ocağı çok eski olmasına rağmen sıradan bir ocaktı. Büyük, siyah çaydanlığı doldurdu ve ateşin üzerine koydu. Çay iyi gelecekti. Acaba yengesi ve dayısına yataktayken çay mı götürse? Böylece ilişkileri daha iyi başlar mı? Ama koridordaki pek çok kapıdan hangisinin onların odasına açıldığını bilmiyordu. Yoksa Finn ve Francie'ye mi çay götürse? Finn, kırmızı saçları beyaz yastığın üzerinde ekmeğe sürülmüş reçel gibi görünerek uyuyor mudur? Finn'i düşündüğünde mide çukurunda hem korkutucu, hem zevkli bir titreme hissediyordu. Ama genç adamların nerede uyuduğunu da bilmiyordu.

Ocağın yanındaki rafın üzerinde, bir bahçedeki kimonolu figürleri gösteren Çin işi süslemelerle bezeli bir çay kutusu vardı. Whitsun marka servis çaydanlığına başparmağıyla ölçerek bir, iki, üç ölçek çay koydu ve çaydanlığı yarısına kadar suyla doldurdu. Merdivenlerden ayak sesleri geldi. Çaydanlık kapağı elinde, sessizce kalakaldı, hoş kokulu buhar yüzüne doğru yükseliyordu. Ayak sesleri aşağı inip mutfağın yanından geçti, dükkâna girdi. Seslerin tamamen kaybolacağını sandı ama ayak sesleri kısa bir süre sonra tıkırdayan küçük adımlar eşliğinde geri döndü. Beş şişe süt taşıyan Finn, peşinde köpekle mutfağa girdi. Melanie rahatladı ve en sonunda kapağı çaydanlığın üzerine koydu.

"Merhaba," dedi.

"Erken kalkmışsın," dedi Finn, hiç şaşkınlık belirtisi göstermeden. Şişmiş gözlerinde hâlâ uykudan kalma çapaklar vardı, sabah vakti taramadığı saçları düğümlenmiş, karmakarışıktı. Ağzını öyle kocaman açarak esnedi ki, Melanie çürük bir azı dişini gördü.

"Çay ister misin? Umarım çay yapmamda bir sakınca yoktur."

"Bu saatte yapmanda hiçbir sakınca yok. Bolca çay ve üç şeker isterim."

Melanie onun "bu saatte" demekle neyi kastetttiğini merak etti. Günün başka saatlerinde çay demlemesine izin verilmeyecek miydi? Finn yarı çıplaktı. Çizgili pantolonunu giymişti ama ayakları çıplaktı, pijama üstünün açık düğmeleri arasından kar beyazı göğsü belli belirsiz görünüyordu. Elektrikli ısıtıcıyı açarak dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kızaran çubuklara doğru uzattı. Melanie bakışlarını onun çıplaklığından çevirdi ve bir fincan çay uzattı, Finn çayı memnuniyetle içti. Köpek biraz su içtikten sonra gidip Finn'in yanına çöküverdi, gözlerini düşünceli düşünceli kendi tablosuna dikmiş, resmi sanki eleştiren bir bakışla inceliyordu. Ya da onunla sessizce sohbet ediyordu. Finn, pijamasının cebini karıştırarak sigara aradı. Kaynar çay Melanie'nin ağzını yaktı. Fincanlar söğüt ağacı desenli ucuz şeylerdi, ama sevimli bir havaları vardı.

"Biraz daha var mı?" dedi Finn fincanını uzatarak. Sıcak çayı nasıl bu kadar çabuk içebilmişti? "Sabahları ayılmak için bir bardak çaydan daha iyisi yoktur."

Melanie onun çevresindeyken beceriksiz ellerinin ve ne kadar çabalarsa çabalasın zarif bir şekilde bacak bacak üstüne atıp öyle tutamadığı uzun bacaklarının sürekli farkındaydı. Ama en azından kendisi şehla gözlü değildi, Finn'in şaşılığı uyku tarafından tazelenmişçesine her zamankinden daha belirgindi.

"Saçını yine örmüşsün," dedi Finn sohbet edercesine.

Melanie hafifçe kızararak: "Daha rahat oluyor," dedi.

Finn uykuyu çıkarıp atmak ister gibi gözlerini ovuşturarak: "Demek öyle," diye omuz silkti. Sonra Melanie'yi baştan aşağı süzdü. Heyecanla konuştu: "Hayır, bunları giyemezsin!"

"Ne?"

"Pantolonun. Philip Dayı'nın takıntılarından biri. Pantolon giyen bir kadına tahammül edemez. Dükkâna pantolon giymiş bir kadının girdiğini görürse çıldırır. Fahişe olduğunu haykırarak dışarı atar. Bazen çok korkunçtur. Pantolon giyince onun için yürüyen bir küfür olduğunun farkında mısın Melanie?"

"Döndüğünü biliyordum," dedi Melanie. "Banyoda takma dişerini gördüm."

"Melanie yukarı çıkıp bir etek giyer misin? Yoksa seni evden kovacak!"

Melanie şaşkınlıkla giysilerine baktı. Tamamen giyinikti. Düzgün giysiler giymişti. Finn şaka yapıyor olmalıydı.

"Lütfen!" diye yalvardı Finn. Rica ediyordu.

Durum kendisine çok tuhaf görünmesine rağmen: "Şey..." dedi, "Ne de olsa sen onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Evet. Aynen öyle. Ben onu çok iyi tanıyorum."

Melanie elini kapının koluna koyup duraksadı.

"Onunla ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Makyaj yapmak yok, sakın unutma. Sadece sana bir şey sorunca konuş. Sessiz kadınları sever."

Melanie'nin gözleri karatahtaya takıldı.

"Anlıyorum," dedi.

Finn çömeldiği yerden dans edercesine kalkarak fincanını üçüncü kez doldurdu. Pijamasının açık yakasından görünen göğsü, kayıkları havalandıran bir dalga gibi inip kalkıyordu. Eti, hafif parlak renkli beyaz kadife gibiydi, göğüs uçları tıpkı dükkândaki papağan gibi parlak pembeydi, ter ve uyku kokusu bütün odayı dolduruyordu, keşke ağzından nefes alıp vermese, diye düşündü Melanie. Toz ve pislikten kararmış ayak tabanlarını fark etti.

"Acele et de git değiştir şu pantolonu Melanie."

Melanie odaya çıkıp bavulundan plili gri eteğini çıkardı, üzerine geçirip fermuarı çekti. Son derece masum bir okul eteğiydi bu. İçinden gelen bir dürtü ile örgülerini çözdü, saçlarını sallayarak açtı. Saçları yas tutmaya başlamadan önceki gibi kulaklarının çevresinde hışırdadı. Victoria hiçbir uyanma belirtisi göstermedi. Mutfağa döndüğünde Finn masaya oturmuş, parmaklarıyla ortasında gri lekeler bıraktığı bir dilim ekmeğin kenarından kopardığı kuru ekmek kabuklarını yiyor ve gazete okuyordu. Köpek hırlayarak üzerinde "köpek" yazan toprak bir kabın içindeki at eti yığınını dikkatle yiyordu.

Finn onaylayarak: "Böyle daha iyi olmuş," dedi, acaba saçını da fark etmiş miydi? "Biraz ekmek yesene." Birlikte ekmek yediler, Finn gazetesini okumaya devam ediyordu. Guguk kuşu saatin buçuk olduğunu haykırdı. Melanie yerinden sıçradı.

"O saati dayın yaptı."

"Aman!"

"Onun neler neler yapabileceğini bilmiyorsun, Melanie."

"Bir zamanlar bana kendi yaptığı bir kuklayı hediye etmişti. Ama kukladan çok korkmuştum."

"Yaptığı bebekleri, oyuncak atları, bebek evlerini biliyor olmalısın?"

"Hayır."

"O bir usta," dedi Finn. "Bu sanatta ve yaratıcılıkta onun üstüne kimse yok. O bir tür dahi ve bunu çok iyi biliyor." Bir süre düşündü. "İşlerinden bazılarını görmek ister misin? Şimdi tam zamanı. Ev halkı uyanmadan önce. Onları görebileceğin tek uygun zaman bu."

"Neden tek uygun zaman bu?"

"Ah, dayının takıntılarından biri. İzlenmeyi sevmez. Özellikle tiyatrosundayken. Herşeyden çok tiyatroyu kendine saklamayı sever."

"Tiyatro mu? Ne tür bir tiyatro?"

"Kuklaları ve onların sergiledikleri oyunlar için. Ama o kuklaları kimse bilmez. Satılık değiller. Bu onun hobisi."

Finn'in gömleğinin önünde kurumuş yumurta akı lekeleri vardı, pijamasının kol ağızları kirli ve yıpranmıştı. Dişleri tıpkı Francie'nin dişleri gibi sigaradan sararmıştı. Pakedinde Robert Burns'ün* resmi olan Sweet Afton marka sigarasından bir tane daha yaktı. Kahvaltısını bitiren köpek iç geçirerek paçavra halının üzerine yattı. Elektrikli ısıtıcının ışığı tüylerini turuncuya boyuyordu.

"Köpeğin resmini kim yaptı?"

"Ben yaptım."

"Çok ...çok benzemiş."

"Köpek köpektir," dedi ve omuz silkti. "Onun kuklalarını, dekorlarını ve oyuncaklarını da boyuyorum. Yani bazı oyuncaklarını."

"Bütün yaptığın bu mu?"

*) 1759-1796, İskoçyalı şair, hem özgün şarkılar yazdı, hem de geleneksel şarkıları çağdaşlaştırdı. (ç.n.)

"Mesleği öğreniyorum. Ben dayının çırağıyım, Melanie." Sıçrayarak masadan kalktı. "Gelip oyuncakları görebilirsin."

Melanie onun ismini söyleyiş biçimini pek sevmemişti, sanki ismini komik buluyormuş gibi o üç akıcı heceyi her söyleyişinde ses tonunu espirili bir şekilde değiştiriyordu. Ama meraklanmıştı ve Finn'i takip etti. Köpek tek gözünü tembel tembel açarak onları izledi. Finn çıplak ve kirli ayaklarının üzerinde hışırtılar çıkararak yürüyordu. Ayak tırnakları bir keçinin boynuzları gibi uzun ve kıvrıktı, Melanie'ye Finn'in sahip olduğunu düşündüğü yarıklı toynakları hatırlatıyordu. Bir bıçağı köreltecek kadar kalın ve aylardır, belki de yıllardır kesilmemiş kadar uzun görünüyorlardı. Genç adam zemin kattaki dükkâna açılan kapıyı araladı. Kepenklerinin ardındaki dükkân kasvetli ve karanlıktı, papağan uyukluyordu.

"İlk önce satışa çıkarılan oyuncaklardan bir ikisine bakacağız," dedi Finn ışığı yakarken. "Cici Joey," dedi uyanıp gevezeliğe başlayan papağana.

"Amcan hem ahşapla hem de metalle çalışır," dedi. Yumuşak sesinden anlam çıkarmak mümkün değildi. "Bunu nasıl buldun?"

Karton bir kutuyu aldı ve parlak kahverengi tüylü, düğme gözlü iki maymundan oluşan bir oyuncak çıkardı. Maymunlardan biri beceriyle yapılmış minyatür, çizgili bir takım, öbürüyse özenle dikilmiş minik siyah bir elbise giyiyordu. Erkek maymunun teneke bir kemanı, dişinin teneke bir flütü vardı. Kırmızı sırla kaplı bir kürsünün üzerinde duruyorlardı. Melanie hafif bir rahatsızlık hissetti. Uysalca gülümseyen Finn bir düğmeyi çevirdi. Maymunların tüylü kolları kımıldadı. Teneke yay tellerin üzerinde ileri geri hareket etmeye başladı, teneke flüt tüylü ağza doğru yaklaştı. Oyuncakların üzerinde durduğu küçük

platformun içindeki müzik kutusundan yükselen müzik belli ki dün gece çalındığını duyduğu müziğin alçak sesli bir parodisiydi, maymunlar ayaklarını yere vuruyorlardı.

"Bir cig," dedi Finn. 'Dublin'e giden taşlı yol.' Keşke şimdi o yolda olsaydım."

Melanie sessizlik içinde maymunları izledi. En sonunda mekanizma durdu. Papağan haykırdı: "İndirim yok! İndirim yok!"

"Güzel bir şarkı," dedi Finn. "Popüler bir şarkı. Ayak bileklerinde çıngıraklarla dans eden bir maymun daha var. Çıngıraklarla."

"Dün gece müzik sesi duydum."

"Seni yatağına ben taşıdım. Bulduğumuzda saat çok geç olmuştu, mutfak kapısının dışındaki koridorda kıvrılıp uyumuştun. Seni orada öylece bulmak çok dokunaklıydı."

"Ben de yatağa nasıl geri döndüğümü merak etmiştim."

"Dayını," dedi Finn dün geceden söz etmekten vaz geçerek, "sakın hafife alma. Yine de bazı romantik çalışmaları da var. Şiirsel şeyler." Başka bir kutudan büyük bir gül çıkardı.

"Beyaz bir gül," dedi Melanie heyecanla derin bir nefes alarak.

"Ne oldu, sorun nedir?"

"Bir şey yok."

Anahtar döndürülünce gülün sert yaprakları (kolalı keten? Karton? İncecik yontulmuş tahta?) zerafetle kabararak açıldı, yaprakların tam ortasında bir bebeğin avuç içinden daha küçük, süslü bir çoban kız belirdi. Gülün ortasından tatlı bir çınlama sesi gelmeye başladı. Çoban kız bacağını kaldırarak bir piruet yaptı. Sonra öbür bacağını kaldırdı. En sonunda reverans yaparak seyircilerini selamladı. Taç yapraklar üzerine kapandılar.

Çınlayan müzik kesildi.

"Bu oyuncağın adı," dedi Finn, "Sürprizli Gül Topu." Cebinden bir çiklet çıkardı, pakedini açtı ve çikleti ağzına attı. "On şilin. Bu oyuncağın pek güzel olduğunu sanıyor."

Melanie çekinerek: "Çok zekice," dedi, doğru yorumu yapıp yapmadığına emin olamadı.

"Aptal bir oyuncak ama iyi satıyor," dedi Finn ve oyuncağı kutusuna kaldırdı. "Bu çok daha iyi. Benim fikrimdi."

Melanie'ye boynunda kravatıyla bisiklete binen sarı bir ayıyı gösterdi. Bisikletini tezgâhın üzerinde sürüyor, belirli aralıklarla zilini çalıyordu. Sarsak sarsak ilerliyordu. Birden yana dönünce tezgâhın üzerinden uçtu, Finn onu havada yakaladı, bisiklet tepetaklak olmuştu, tekerlekler hâlâ dönüyordu. Öylesine tuhaf ve komik bir küçük oyuncaktı ki Melanie kıkırdayarak yeniden kurmak için elini uzattı.

"Gülmene sevindim," dedi Finn. "Gülmekten vazgeçmeye çalıştığını sanmaya başlamıştım. Dükkânı her zaman görebilirsin. Çok geç olmadan aşağıya inelim."

Böylece ev boyunca uzanan, uzun, beyaz badanalı bodruma indiler. Bir uçtaki pencere kömür deliğine açılıyordu, kaldırımdaki ızgaradan içeriye gün ışığı sızıyordu. Temiz, tatlı taze ahşap kokusuna hafif boya kokusu karışıyordu. Ayaklarının altındaki talaşlar çatırdıyordu. Oyulmuş ve parçalanmış ahşap parçalarıyla dolu tahta bacaklı bir *Walpurginacht** fabrikasına benzeyen marangoz masası duvar boyunca uzanıyordu.

---

*) Aziz Walpurgis'ten gelen Almanca kelime, İngilizce'ye "Walpurgis night" olarak geçmiştir. Bu azizin yortusu Bahar Festivali günü de olan 1 Mayıs'a rastlamaktadır. Bahar Festivali gününde cadıların belirli bir yerde buluştuğuna inanılırdı. Kelime bugün kâbus, karabasan ve korku dolu herhangi bir olay ver yer için kullanılmaktadır. (ç.n.)

Öbür duvar boyunca uzanan masa, rengarenk boyalarla lekelenmişti. Duvarlarda ipini çekince kollarını bacaklarını sallayan hareketli kuklalar, dans eden ayıcıklar ve sıçrayan soytarılar asılıydı. Her boyda, bazıları neredeyse Melanie kadar uzun, bazıları gözsüz, bazıları kolsuz, bazıları bacaksız, bazıları çıplak, bazıları giysili, yarı monte edilmiş kuklalar da tuhaf bir canlılıkla asılı oldukları kancalardan sarkıyorlardı. Duvarlarda maskeler de vardı, her türde her renkten bir sürü maske; fosforlu pembe maskeler, koyu mavi ve altın sarısıyla beneklenmiş mor maskeler. Finn bir maskeyi taktı, kıllı kaşları ve bıyığıyla, benekli, kırmızı ve sarı renkli yüzündeki sivri sakalıyla sırıtan Mefisto'ya dönüştü.

"Gerçek saç," dedi sakalını çekiştirerek. "Kaliteli müşterilere hitap ediyoruz." Oda, hiç gölge oluşturmayan florasanların ışığıyla aydınlanıyordu.

Odanın uzak ucundaki büyük, kutuya benzeyen yapının önünde yere kadar uzanan kırmızı peluştan perdeler vardı. Maskeli Finn kutuya yaklaştı ve bir kordona asıldı. Perdeler ıslık sesi çıkararak açıldılar, kartondan kayaları olan, sessizce bekleyen bir ormanın ortasındaki mağara şeklinde düzenlenmiş sahnenin iki yanında demetler halinde toplandılar. Karmakarışık ip yığınının altında beyaz tüllerden bir havuz içinde yüz üstü yatan kukla, yüz elli santim yüksekliğinde bir orman perisiydi, sanki birisi oynarken sıkılmış da ipleri bırakıverip gitmiş gibi uzanmış yatıyordu. Dar, saten korsesi ve beline kadar inen uzun, siyah saçları vardı.

"Çok fazla," dedi Melanie sıkıntıyla. "Çok fazla şey var."

"Ah, daha hiçbir şey görmedin ki."

Melanie beyaz satenler ve tüller içinde düşmüş yatan bebeğe bakmaya katlanamıyordu.

"Ben... ben tiyatroyu sevmedim. Finn, lütfen perdeleri kapar mısın?"

Finn istemeye istemeye kordona yeniden asıldı, kırmızı perdeler terk edilmiş orman perisinin üzerine merhametle kapandılar.

"İşte bu kukla tiyatrosu onun göz bebeğidir diyebiliriz. Daha doğrusu saplantısıdır. Sahneye koyduğu oyunları bir görsen! Bazen kuklaları yönetmeme izin verir. Hayatımın en önemli günlerinden birini yaşarım." Ağzının kenarları alayla kıvrıldı.

"Bu kadarı da çok fazla," diye yineledi Melanie. Kuklalar ve oyuncakların kadınlar ve erkeklerin taklidi, kuşların bile mekanik olduğu, biraz önce yeniden geçmişe dönüp içine fırlatıp atıldığı kısa ve korkunç gece saatlerinde müzik aletleri çalarak vakit geçiren birkaç insanın da maskeyle dolaştığı çılgın bir dünya çevresinde dönüp duruyordu. Yeniden gece olmuştu sanki, sahnedeki kukla da kendisiydi. Dudakları titremeye başladı.

Finn onun acısını gördü ve alayla kıvrılmış ağzının kenarları şefkatle gevşedi. Melanie'yi hayret ve şaşkınlık içinde bırakarak birden parendeler atmaya başladı, odayı baştan sona dolaştı, şeytan maskesinin arkasında ıslık çalan bir oyuncağa, vızıldayan bir çembere dönüştü, kollarını ve bacaklarını hızla hareket ettirerek, Melanie'nin önünde amuda kalktı. Tepetaklak yüzü *papier-mâché* yanaklarının üzerine karmakarışık sarkan, yarısı gerçek yarısı sahte saçların arkasına gizlenmişti.

"Haydi gül bana," dedi. "Seni eğlendirmeye çalışıyorum."

Kirli topuklarını havda salladı.

Melanie, kasım ayı kadar soğuk ve umutsuz bir sesle: "Eve gitmek istiyorum," dedi. Yüzünü ellerine gömdü.

Finn'in keskin ve karmakarışık kokusu burnuna geldi. Finn yavaşça doğrulup maskesini çıkardı, Melanie ona bakmadığı için yüzünü göremiyordu.

"Francie ve beni," dedi, "buraya bir rahibe getirdi, en iyi giysilerimizi ve gıcırdayan ayakkabılarımızı giymiştik. Rahibe ta İrlanda'daki yetimhaneden buraya kadar bizimle geldi, yetimhanede iki yüz yatak ve iki yüz çocuk vardı; ordudan artan iki yüz battaniyenin altındaki iki yüz kırık kalp ve bize bakan iyi niyetli rahibeler. Tanrı'ya sığınarak bizi İrlanda Denizi'nden geçirdi, ama Tanrı havayı bozmayı tercih etti ve zavallıcık St. George Kanalı'na kusa kusa bir hâl oldu. Francie hep ağlıyordu çünkü başka kimse olmadığı için ölü annemizin gözlerini kapatmak ona kalmıştı. O zamanlar sadece on dört yaşındaydı, o yaşta bile kemanda bir harikaydı, ama annemizin göz kapaklarına dokunduğu anı hâlâ ellerinde hisseder. 'Nilüfer çiçeğinin yaprakları gibi' diye tekrarlayıp durur. Beyaz ve nemli. Ama cansız."

"Finn, yeter artık anlatma." Melanie gözlerine yaşlar dolduğunu hissediyordu. Şaşırdı birden, gözyaşları artık kendisi için değil ama uzun zaman önceki Francie ve Finn için, özellikle Francie için akıyordu. Finn onu kucaklamak istermiş gibi kollarını açtı, ama Melanie'nin elleri gözlerindeki yaşları yumruklarıyla içeri itmek ister gibi hâlâ yüzündeydi. Sonra yüksek bir gong sesi çınladı. Finn omuz silkti, her şeye omuz silkiyordu.

"Kahvaltı gongunu çalıyorlar, hemen koşmalıyız. Bir iki lokma bir şey yiyip birkaç yudum bir şey içince daha iyi hissedeceksin. Ayrıca bu evde yemeğe geç kalmamak gerekir."

Mutfak koridoruna giden merdivenlerin başını dev, ürkütücü bir adamın gölgesi kaplamıştı. Işık arkasında kaldığı için Melanie yüzünü göremedi, ayrıca Finn önün-

de ilerliyordu. Gölge elinde yuvarlak bir cep saati tutuyor ve öfkeyle buna bakıyor gibi görünüyordu. Kendi kendine mırıldanıyordu. Merdiven ışığı yandı. Mırıldanma öfkeli bir kükreyişe dönüştü.

"Üç dakika geciktin! Sanki umurunda değilmiş gibi kokuşmuş paçavralarını giymiş sallanarak geliyorsun! Ben pis bitnikler için bir otel mi işletiyorum? Öyle mi sandın ha? Öyle mi sandın?" Sonra Finn'in kafasına sert, kuvvetli bir yumruk indirdi, Finn sersemleyip sendeleyerek destek almak için merdiven korkuluklarını yakaladı. Sağa sola sallanarak gülmeye başladı.

"Melanie, işte bu Philip Dayın."

Çok kilo almış olmasına rağmen Melanie onun fotoğraftaki adam olduğunu anlamıştı. Philip Dayı, Melanie'yi görmezden gelerek Finn'in pijamasının eteğini yakaladı, çekiştirerek çıkarmaya çalıştı. Çirkin bir boğuşma oldu, Finn bir yılanbalığı gibi öne arkaya sallanıyordu; gülen bir yılanbalığı gibi, çünkü hâlâ gülüyordu. Hızla eğilip Philip Dayı'nın kolunun altından geçerek koridordaki askıdan ceketini kaptı, düğmeleri boynuna kadar iliklediı.

"Göz görmezse..." dedi soluk soluğa.

"Yulaf lapası soğuyor," dedi Philip Dayı. "Bu kadar geç kaldığınız için soğuyor. Hayata en nefret ettiğim şey soğuk yulaf lapasıdır. Tabii siz Jowle'lar hariç."

Finn ceketini giydiği için artık gözle görülür derecede yatışmıştı sanki. Melanie koridordaki askının üzerinde Mississipili kumarbazların kovboy filmlerinde giydiği cinsten, düz tepeli, kıvrık kenarlı siyah bir şapka gördü. Zamanla kumaşın havı dökülmüş, yüzeyi çok eski bir para gibi yamyassı olmuştu. Philip Dayı'da böyle bir şapkadan sadece bir tane olabilirdi.

DÖRT

Bütün diğer öğünler (düzensiz içilen çaylar ve hafif yemekler hariç) ne kadar havalandırırlarsa havalandırsınlar küflü ve bayat havasını hiç yitirmeyen yemek odasında yeniyordu. Fakat kahvaltı istisnaydı, Melanie'nin hiçbir zaman anlamadığı bir nedenden dolayı her zaman mutfakta yapılıyordu.

Soğuk sudan yanakları kızarmış, yüzleri pırıl pırıl olmuş Jonathon ve Victoria mutfakta, el sürmedikleri yulaf lapası kaplarının önünde oturuyorlardı. Margaret Yenge onları uyandırmış ve yıkanıp temizlenmelerine yardım etmiş olmalıydı. Yengesi ince kolunun çekingen bir hareketiyle Melanie'ye Victoria'nın yanına otumasını

işaret etti. Koyu renkli, bez bir önlük takmıştı. Önlük arkasına kadar uzanıyordu, ince şeritlerle bağlanmıştı, siyah kazağı ve eteğinin üzerinde yamuk duruyordu, Margaret Yenge telaşlı görünüyordu. Saçı o kadar dağınıktı ki, tam uyanamadan tepesine toplayıvermişti sanki.

Victoria üzerinde yeşil bir kurbağa resmi olan cici mama önlüğünü takmıştı, ama yemek masasının çevresindeki törensel havadan, gong ve bütün o bağrışmalardan o da etkilenmişti, şükürler olsun ki hiç olmadığı kadar sessizdi. Melanie kahvaltıda kahkahalar atan, şarkılar söyleyen bir Victoria'yla uğraşamazdı, hem Philip Dayı bebeğe vurabilirdi, bu da çok korkunç bir şey olurdu. Jowle kardeşler, Melanie ve Victoria'nın karşısında oturuyorlardı, düzenlilik ve paspallığı karşılaştıran, ahlak dersi veren iki resim gibiydiler, çünkü Francie takım elbisesi ve bugün küçük bir kama biçimindeki başka bir kravat iğnesi tutturduğu parlak yeşil renkli kavatı ile son derece temiz ve düzenli görünüyordu. Masanın başında oturan Philip Dayı ekmek dilimleriyle dolu bir tabağın ve dışı yapış yapış, portakal şeklinde bir reçel kavanozunun arkasından kahvaltıyı otoriter bir şekilde yönetiyor, geniş, kollu bir sandalyeyi iri cüssesiyle kaplıyordu. Bir gözünü su ne zaman kaynayacak diye çaydanlıktan ayırmayan Margaret Yenge masanın öbür ucuna çömelmiş oturuyordu. Francie'ninki kadar tuhaf olmayan ama kısa bir yemek duası daha yapıldı.

Philip Dayı: "Biraz sonra bize vereceklerin için," dedi ve duayı burada kesti. Kaşığını eline aldı. Bu bir işaretti. Herkes aynı anda yulaf lapasına saldırdı.

Kahverengi bir kabın içinde süt, yeşil yaldızlı kavanozlarda ballı ya da şekerli sos vardı. Finn yemek yemiyor, ballı sosu eline almış dalgın dalgın tabağına şekiller

çiziyordu. Francie'nin yulaf lapasını yerken çıkardığı senfonik şapırtılar ve yutkunma sesleri hariç masada tam bir sesizlik hüküm sürüyordu. Herkesin tabağı boşalırken Finn, karmakarışık, iç içe geçen, dantel işlemeler gibi desenler yapmaya devam etti. Zaman ilerledi. Philip Dayı, karışık kaşlarının altından Finn'e Medusa bakışları fırlatıyordu.

En sonunda korkunç bir sesle: "Finn," dedi.

Finn neşeyle sırıtarak: "Evet efendim?" dedi. Neden bu kadar çok sırıtıyor, sürekli sararmış dişlerini gösteriyordu?

"Yemeğinle oynamayı bırak Allah'ın cezası!"

"Ben sadece," dedi Finn, "desen yapıyordum."

"Yemeğinle oynamayı kes yoksa gününü görürsün!"

Margaret Yenge titreyerek gözlerini kapattı. Finn iç geçirdi, yulaf lapasını insanı hayrete düşürecek bir çabuklukla sildi süpürdü. Sanki lapasını yemiyor da kaşıkla cebine dolduruyordu. Melanie en sonunda, yulaf ezmesi tartışması yüzünden tüm dikkatini Finn'e yönelten dayısına bakmaya cesaret etti.

Annesinin düğün fotoğrafında o kadar zayıftı ki, şimdiki boyutları Melanie'yi hâlâ çok şaşırtıyordu. Acaba kaç yaşındaydı? Margaret Yenge'den daha yaşlı, çok daha yaşlıydı ama aralarında kaç yaş vardı acaba? Saçı da yaşlı insanlarınki gibiydi ama beyaz değildi. Daha çok sarımsı, mat gümüş rengindeydi, ama ama ipeksi ve parlaktı, sol taraftan ayrılmış, alnının üzerine taranmıştı. Bakımlı, gür saçları vardı. Parlak, yol yol gri çizgili, kalın telli posbıyığı daha koyu renkliydi, üzerinde tomurcuk güllerle "Babacık" yazan kendisine özel, kocaman kulplu bardağına batan bıyığın uçları kahverengi ve ıslaktı. Bıyığı yüzünden yardımsever olmayan bir Albert Schweitzer'e benziyordu. Bardağın büyüklüğü ona uygundu

ama deseni yanlıştı, Philip Dayı'nın büyük, boğum boğum, nasırdandan sertleşmiş, yıllarca ahşap boya ile çalışmaktan rengi bozulmuş elleri için fazla güzeldi. Melanie onun elini tutmak istemeyeceğini düşündü. Kaşları Mefisto maskesinin kaşları gibi sarkıyordu, bu kaşların altındaki gözleri yağmurlu bir gün gibi renksizdi.

Kelebek yakalı, cam gibi parlak ve pürüzsüz olana dek kolalanmış bembeyaz bir gömlek giymiş, belki de kız kardeşinin düğününden beri hiç çıkarmadığı ipten bir boyunbağı takmıştı. Bembeyaz gömleği içinde azametle oturuyordu, geniş, siyah yeleğinin parlak sırtında enlemesine uzun kırışıklıklar vardı, yeleğe Kraliçe Viktorya döneminde maden sahiplerinin taktığı cinsten bir köstek iliştirilmişti. Madeninde sorun çıksa umurunda olmayacak birine benziyordu. Çenesinin altına beyaz ketenden, çok amaçlı bir peçete sıkıştırılmıştı. Boğucu bir otoritesi vardı. Kurutulmuş bir çiçek kadar narin görünen Margaret Yenge onun varlığından o kadar çekiniyordu ki, yüzüne bile bakamıyordu. Kendisine, bebek maması kadar az, küçücük bir porsiyon yulaf ezmesi almıştı ama en yavaş yiyen de oydu, kaşığının ucundan, ufak lokmalar alıyordu. Philip Amca kaşığını boş tabağına gürültüyle bıraktığında henüz yemeğini bitirmemişti.

"Finn tabakları değiştir! Pronto!"

Margaret Yenge yemeğini bırakarak ocağa gitti, domuz pastırması ve kızarmış ekmek dolu tabakları birer birer sıcak fırından çıkarmaya koyuldu, Finn yavaş yavaş gerindi, yalancıktan abartarak uzun uzun esnedi, boğazı kıpkırmızı bir tünele benziyordu.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, genç adam?"

Finn tabakları üst üste yığdı. Elinde dengesiz bir tabak kulesiyle Philip Dayı'nın geniş sırtının arkasından geçerken yaşlı adamın göremeyeceği yerde kısa, minik,

saçmasapan bir dans yaptı. Başka kimse konuşmadı, kimse yerinden kımıldamadı. Domuz pastırmasıyla devam eden kahvaltı, başladığı gibi bunaltıcı bir sessizlik içinde reçelli ekmeklerle bitti.

Hafta içi kahvaltıda, öğle yemeği ve çay saatinde, söğüt desenli porselenleri kullanıyorlardı. Bir de Finn ve Francie'nin gece geç saatlerde arada bir kakao ve süt içtiği ordu yapımı baskılı kupalar vardı. Pazar günleri sebze tabakları ve çorba kasesi de dahil hiçbir eksiği olmayan, çok daha kaliteli porselenden, düz beyaz ve yeşil şeritli bir servis takımı kullanıyorlardı. Margaret Yenge, İrlanda'dayken kendi annesine ait olan bu servis takımıyla gurur duyuyordu. Bu porselenler yemek odasındaki büfede yaşıyor, mutfağa sadece yemekten önce ısıtılmak ve yemekten sonra yıkanmak için getiriliyorlardı. Melanie bir süre sonra, haftaların geçip gidişini, yeşil şeritli porselenlerin ortaya çıktığı günlere göre aklından işaretlemeye başladı: "İşte bir pazar daha geldi." Pazartesi sabahları söğüt ağacı desenli tabağındaki minik köprüye bakar ve Philip Dayı'nın evinden kaçıp o köprüye, çiçek açan ağaçların olduğu yere gitmeyi hayal ederdi. Evdeki ilk sabahının böyle olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Biraz önce bize verdiklerin için," dedi Philip Dayı. Peçetesini tabağının içine attı ve sandalyesini geriye itti. "Finn, üstünü başını düzelt ve hemen aşağıya gel."

Kapı çarparak arkasından kapandı.

Sanki oda aydınlanmıştı. Francie ve sırıtan Finn birer sigara yakıp sandalyelerinin arka bacakları üzerinde kaykıldılar. Margaret Yenge çaydanlığa bulaşık suyu koydu, mutfakta da sıcak su yoktu. Çocuklar korunma içgüdüsüyle bir araya toplandılar, küçüklerin ikisi de, Jonathon bile, Melanie'nin ellerini tutuyordu. Victoria yüksek sesle burnunu çekti. Margaret Yenge'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirip kayboldu.

"Havlayan köpek ısırmaz," diye yazdı tebeşirle kâra-tahtaya.

Köpek sanki duyulmayan bir emre uyuyormuş gibi havladı.

"İsimlerimizi bile sormadı," dedi Jonathon belli belirsiz bir hayretle.

"İsimlerinizi zaten biliyor," diye hatırlattı Finn kibarca.

"Senin hazırlanman gerekmiyor mu?" diye sordu Melanie ona.

"Önce yıkanmalıyım değil mi? Tıraş da olmam gerek!"

Victoria: "O çok koykunç biy adam!" diye soluk soluğa konuştu Philip Dayı ile ilgili alelacele verdiği kararı açıklayarak. Heyecandan, söylemeyi yeni öğrendiği r harflerini unutuvermişti. Yüreği kaygıyla burkulan Margaret Yenge onu kucağına alarak sarıldı.

"Sert seslere alışkın değil," diye açıkladı Melánie.

"O zaman alışmak zorunda kalacak," dedi Finn koltuk altlarından birini kaşıyarak.

Melanie o gün tabaklar yıkandıktan sonra yengesiyle birlikte dükkânda kalacak, eşyaların fiyatlarını ve gerekli malzemelerin yerlerini öğrenecekti. Victoria da onlarla kalıp kendi kendine oynayabilirdi. Huzurlu, evcimen bir manzara olacaktı bu. Kendi haline bırakılan Jonathon odasına gidip gemisi üzerinde çalışmak için izin istedi, izin verildi.

"Jonathon ellerini beceriyle kullanır," dedi Melanie.

Tıraş için sıcak su bekleyerek oyalanan Finn: "Dayın ne kadar da sevinecek," dedi. "Bizimle birlikte bir iki kukla yapabilir."

"Ama okul..." dedi bir çatalı kurulayan Melanie alçak sesle.

"Ah," dedi Finn, "bu dönem artık okula başlamak için çok geç."

Hâlâ masada oturup sigarasını içmekte olan Francie gıcırdayan bir kahve değirmeni gibi güldü, kolları dirseklerine kadar köpüklü suya gömülü Margaret Yenge parmaklarından birini dudağına götürüp ikaz ederek ona doğru döndü.

"Majesteleri bizi duyamaz, Maggie," dedi Finn kollarını arkadan kız kardeşinin beline dolayarak. "Sakın üzülme."

Margaret Yenge ona yaslandı ve Finn onu boynundan, topuzundan kurtulan kırmızı saçların serbestçe sallandığı yerden öptü. Melanie kendisini davetsiz bir misafir gibi hissetti. Dikkatini çatalları öbür çatalların durduğu çekmeceye yerleştirmeye vererek kendini onların yakınlığından ayırdı. Bıçakları ve kaşıkları da kurulayıp yerlerine kaldırdı. Programlanmış hareketlerini yapan kurulmuş bir temizlik otomatı gibiydi. Philip Dayı onu yeni baştan yaratmış olabilirdi. Kendi iradesi yoktu.

Dışarıda, hava değişimlerinden uzak, güneşsiz, yağmursuz, serin ama sıkıcı bir Londra sabahı vardı. Artık benim iklimim bu, diye düşündü Melanie. Hiçbir aşırılık yok, asla olmayacak. Bir daha güneş ışığından falan çekinmeye gerek olmayacak. Artık belirsizlik içinde yaşayacaktı, tabii eğer buna yaşamak denilebilirse, bütün hayatı boyunca burada kalacaktı, hayatın yükünü büyük sevinçler ya da korku verici acılar olmadan sırtında taşıyacaktı, çünkü büyük acıları ve sevinçleri taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Oysa sadece on beş yaşındaydı. Bu ne kadar da korkunç bir durumdu!

Sofra takımını kaldırıp bir yandan da kendi haline acırken, olayları bir dramaymış gibi düşünmenin içini ra-

hatlattığını fark etti. Bir melodram bile yaratabilirdi belleğinde. Örneğin Philip Dayı gerçeği ile yüzleşmek, onu büyük ihtimalle Orson Welles'in oynadığı bir film karakteri gibi görürse daha kolay olacaktı. Sinemada oturmuş bir film izliyor gibiydi. Biraz sonra dondurma, tuzlu fıstık ve patlamış mısır satan beyaz giysili bir kız salonda dolaşmaya başlayacaktı. Ama bu ayın yeni fıstık sosu hiç de güzel değildi. Finn, Francie ve dilsiz kadın arasındaki karşılıklı sevgiyi görmezlikten gelmeye çalıştı.

Önceki gece bu üç insan, sanki dünyada yapması en kolay şeymiş gibi bütünleşmiş, Francie'nin ellerinden, Margaret Yenge'nin dudaklarından ve Finn'in ayaklarından oluşan, rahatça konuşan üç başlı bir yaratığa dönüşmüşlerdi. Melanie onları bir anahtar deliğinden gözetlemişti, onlara hiçbir zaman kapının anahtar deliğinden gözetlerken yaklaştığından daha yakın olamayacaktı. Bir film izlemek seyirci olmak demekti, vekaleten yaşamaktı. Jowle'lar bir arada yün gibi sıcacık tek bir varlıktılar. Onlara şiddetle imreniyordu. "Evinde gibi davran." Nasıl yapsın ki? Tarafsızlığı dağıldı gitti, ansızın her şeyden çok onların filminin bir parçası olmayı arzuladı.

Gerçekten de onlara ait olmak istiyor muydu bakalım? Bir an için onlara ait olmanın özlemiyle içi sızladı, bir an sonra onlardan tiksindi. Pis ve bayağıydılar. "Bayağı" kelimesini kullanmaktan nefret ederdi, sadece bayağı insanlar diğer insanlara "bayağı" derler; bunu ona annesi öğretmişti. Ama bu kelime bu aileye uyuyordu.

"Evde hiç kitap görmedim, bir tane bile." Sos şişeleri, kamyon şoförlerinin mola verdikleri restoranlardaki gibi yanyana, yemek odasında diziliydi. Tıka basa yulaf ezmesi yiyen Francie şimdi de yanmış bir kibrit çöpü ile düşünceli düşünceli dişlerini karıştırıyordu. Ya Finn'in pis atleti ve daha da pis pijamaları? Evde gördüğü resim-

ler sadece kendi odasındaki eski moda, romantik resim ve bir çocuğun bile yapıp, hava atmak için mutfaktaki şöminenin üzerine asmış olabileceği köpek tablosuydu. Ya her şeyin yanında çay, çay ve yine çay içmelerine ne demeli? Tam da kendisi kahvenin sofistike lezzetini takdir etmeye başlamışken. Ya Margaret Yenge'nin çoraplarındaki delikler? Evde hiç tuvalet kâğıdı olmaması? Hepsi iğrençti. Domuzlar gibi yaşıyorlardı.

Ama bütün bunlara karşın kızıldılar ve gerçektiler; kendisi, Melanie ise sonsuza kadar bir gölge gibi gri kalacaktı. Bunların hepsi annesinin gelinliğini giyerek gölgelerle evlendiği ve dünyanın kendisi için sona erdiği o gecenin suçuydu. Artık dünyanın ucundaki bir boşlukta yaşıyordu. Yapacak başka hiçbir şeyi olmadığı için sırılsıklam bir bez parçasıyla fincanları, fincan altlıklarını ve tabakları kuruluyordu.

Fakat Mahşer Canavarı Philip Dayı'nın ağırlığı altında yaşarken nasıl oluyor da kızıl ve Margaret Yenge'nin zaman zaman olduğu gibi güçlü kalmaya devam edebiliyorlardı? Melanie dayısının bir canavar, çatıyı indirip hepsini yıkıntılar altına gömmesinden korktuğu korkunç sesli bir canavar olduğunu nereden bilecekti?

Ah zavallı Margaret Yenge, evli oldukları için onunla aynı yatakta uyuyordu, oysa öylesine narindi ki. Philip Dayı, karısının ve erkek kardeşlerinin masumane eğlencelerini alaya alan oyuncaklar yapıyordu, kükreyen sesini yükselttiğinde Margaret Yenge korkuyla titriyordu. Yengesi çocuk sahibi olmak istiyordu, Melanie bunun farkındaydı, ama Philip Dayı'nın çocuklarını istiyor muydu bakalım? Bebek sahibi olmayı öyle çok istiyordu ki, Victoira kendi çocuğu olsun diye ölüyordu. O zaman Victoria onun olsun. Melanie, Victoria üzerindeki tüm haklarını o dakikada yengesine teslim etti ve biraz olsun rahatladığını hissetti. Üzerinden bir yük kalkmıştı.

Tabakları mutfak dolabının raflarına dikey olarak dizerken: "Sanırım buradan kaçabilirim," diye düşündü. "Bir iş bulup dergilerde okuduğum hikâyelerdeki kızlar gibi tek başıma bir odada yaşayabilirim."

Kendi gaz ocağında kahve için su kaynatır, sadece kendisi için çeyrek poundluk peynir alır, evdeyken yapmak istediği zaman annesinin izin vermediği gibi bir duvarı sardunya çiçeği kırmızısına, bir duvarı da peygamberçiçeği mavisine boyardı. Annesini düşündü, onu sanki bir teleskopun ters tarafından bakar gibi küçücük, ama net ve belirgin bir biçimde gördü, en iyi siyah döpiyesini giymiş, küçük bir yolculuk şapkası takmış, sarı kumların üzerindeki bir enkazın ortasında, başka insanların yanıp kömür olmuş bedenleriyle çevrili yatıyordu. Ama kaza gerçekte böyle olmamıştı herhalde. Melanie, fincanları mutfak dolabının üzerindeki kancalara asıyordu, kolu bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Kolunu hafif bir merakla inceledi, sanki kendine ait bir iradesi vardı.

O sabah daha geç saatlerde, dükkânın arkasındaki odada oturup yengesinin not defterinden kopartılmış bir sayfaya Bayan Rundle'a söz verdiği mektubu yazdı. Kalemin arkasını çiğneyip kıymıkları yutarak düşündü; artık uzakta yaşayan, onları unutmaya, tıklım tıkış el çantasındaki öbür anıların arasında birer anı olarak görmeye, geçmişinde bırakmaya başlayan, artık bir yabancı olan, (bir yabancıdan başka bir şey olmuş muydu gerçekten), Bayan Rundle'a ne anlatabilirdi?

"Sevgili Bayan Rundle,

Yolculuğumuz iyi geçti ama yorucuydu. Umarız sizin yolculuğunuz da iyi geçmiştir."

Bir süre düşündükten sonra ikinci 'yolculuk' kelimesinin üzerini karalayarak tekrar etmemek için 'seyahat'

yazdı. Bunun adı üsluptu, okulda öyle öğretmişlerdi. Okula bir daha asla gidemeyeceğinden kuşkulanıyordu.

"Victoria ve ben aynı odayı paylaşıyoruz. Margaret Yenge Victoria'yı şimdiden pek seviyor."

Tuhaf bir biçimde sessizleşmiş olan Victoria, Margaret Yenge'nin ayaklarının dibinde oturmuş, ateşin sürekli değişen desenlerine bakarak kendi kendine kelimeleri olmayan bir ağıt söylüyordu. Ona neden oynaması için oyuncak vermiyorlardı ki? Evde bir sürü oyuncak vardı.

"Margaret Yenge dilsiz," yazdı Melanie. Sonra 'dilsiz' kelimesinin üzerini karalayıp onun yerine 'sevimli' yazdı, çünkü Bayan Rundle yengesinin bu sorununu zaten avukatlardan öğrenmiş, ama bu durumu çocuklara açıklamak için uygun kelimeleri bulamamış olabilirdi.

"Philip Dayı biraz eski kafalı ama hiç kuşkum yok ki hepimiz bir süre sonra, -burayı iyice vurguladı- çok kısa bir süre sonra yeni evimize alışacağız.

Umarım siz de yeni evinize alışmışsınızdır, kediniz de iyidir."

Bu bir yalandı. Kedinin iyi olmasını dilemiyordu. Kedinin ölmüş olmasını diliyordu. Kedinin içten içe kötü olduğuna emindi, ama suçlu da olsa Bayan Rundle'ın bir tanecik çocuğuydu o, Melanie'nin onun hatırını da sorması gerekiyordu.

"Sevgilerimizle,

Melanie, Jonathon ve Victoria."

Mektubu bitirirken iç geçirdi. Bir zarf bulması ve bir pul alması, -acaba postane nerede- sonra da mektubu postalaması gerekiyordu, ardından bir gün geçecekti ve Bayan Rundle mektubu, içinde bir buzdolabı, otomatik fırınlı bir ocak, göz hizasında bir ızgara, ışıltılı plastikten

tezgâhlar, elektrikli bir mikser ve muhtemelen elektrikli bir kahve değirmeni olan yeni bir mutfakta açacak, okumak için gözlüklerini takacaktı. Melanie, Bayan Rundle'ın yeni evinde pırıl pırıl cilalı kırmızı kaplar içinde yeni toplanmış taze kahve olacağına emindi. Zihninde Bayan Rundle'ı yeni evinde gösteren bu resme sıkı sıkı sarıldı, çünkü o Melanie'nin evinin bir parçası olmuştu, çocuklar onun kucağının siyah limanında bir süre demir atmışlardı.

Dükkânın kapısındaki çıngırak çınladı, papağan ciyaklamaya başladı. Küçülmüş bir kot pantolon giyen, burun delikleri sümükle dolu ufak bir çocuğa Cadılar Bayramı maskesi satmak için yengesiyle birlikte dükkâna geçti. Stokları korkunç ve vahşi maskelerle doluydu. Tezgâhın üstüne, küçük çocuğun önüne kutu kutu maske yığdılar; aslanlar, ayılar, şeytanlar, saçları gerçek samandan açık yeşil suratlı cadılar. Bu maskeler çalışma odasındaki maskelerden daha sadeydi. Melanie bunu yengesine söyleyince kadın kâğıdına şöyle yazdı: "Onlar lüks modeller, bunlar standart modeller. Ama lütfen çalışma odasına girme." Çocuğa peluş kulaklı bir boz ayı maskesi gösterdi.

Çocuk coşkuyla maskeleri deniyor, bir yandan da aslan gibi kükrüyor ya da bir kedi gibi miyavlıyordu.Yedi yaşlarında olmalıydı, parası mendilinin bir ucuna düğümlenmişti. Vurgusuz Güney Londra aksanı Melanie'nin kulağına çirkin ve kaba geliyordu, Victoria'nın bu aksanı kapmamasını bir kere daha diledi. Çocuk, Philip Amca'nın maskelerinden birini satın alabilmek için cep harçlığını uzun süredir biriktiriyor olmalıydı. Melanie'ye göre on dokuz şilin ve onbir peni maskeler için oldukça pahalı bir fiyattı, ama küçük çocuk maskelere bayılıyordu.

Çizgili bir kaplan maskesi takarak tezgâhın öbür tarafından Melanie'ye doğru atılırmış gibi yaptı, Melanie dudaklarını ısırarak ağzından bir çığlık çıkmasını engelledi.

Maske tam bir kaplan yüzüydü, fosforlu boyası ışıl ışıl yalazlar gibi parlıyordu. Oldukça hayvansı ve vahşi görünüyordu. Melanie'ye göre, maskeler küçük çocuklara uygun oyuncaklar değildi. Çocuk en sonunda penilerini sayarak tezgâhın üzerine bıraktı ve en son seçimini eline aldı; kalıba dökülerek şekil verilmiş plastikten, son derece keskin dişli, süngerden hortumu ipini çekince kalkıp inen bir fil maskesi. Azgınlık dönemindeki bir filin maskesine benziyor, diye düşündü Melanie. Maskeyi kâğıttan bir torbaya koymayı önerdi ama çocuk lastiği kafasının arkasına geçirerek sokağa koştu, kazağının yakasının üstünden itibaren azgın bir file dönüşmüştü, yeni hortumu sağa sola sallanıyordu. Margaret Yenge gülümseyerek parayı kasa olarak kullanılan bir çekmeceye koydu. Sıcak, sevimli ve kusursuz bir gülümseyişti bu.

"Çocuklara hizmet etmek her zaman bir zevktir," yazdı.

"Sanırım yorucu da olsa gerek," dedi Melanie.

"Ama buralı çocuklar bana alışkındır," yazdı Margaret Yenge. Melanie acaba ne ima ettiğimi sandı, diye düşündü. Neyse ki Margaret Yenge o korkunç maskeleri ortadan kaldırdı.

Zaman çok yavaş geçiyordu. On bir buçukta arka odada çay yapıldı. Melanie bodrumdaki çalışma odasına bir tepsi çay götürmek zorunda kalıp kalmayacağını düşündü, ama orada kendi gaz ocakları vardı ve kendileri için çay demleyip duruyorlardı zaten. Jonathon'a bir bardak çay götürdü ve Margaret Yenge ona fincan altlığını fincanın tepesine kapatarak sıcaklığı nasıl içeri hapsedeceğini gösterdi.

Jonathon'un çatı katı çok soğuktu. Soğuk, tenini çimdiklemiş ve kızarmıştı, dizlerindeki yara kabukları soğuktan parlak mor görünüyordu, burnu da çiğ bir et par-

çası gibi kıpkırmızıydı. Melanie içeri girince hafifçe dönüp ona baktı. Odanın yeri, örümcek ağı gibi siyah ip düğümleri ve ilmikleriyle kaplanmıştı, Jonathon'un gemisi kilimin desenleri arasında gururla yüzüyordu, Jonathon da dizleri üstüne çökmüş, arapsaçı gibi karmakarışık bir donanım örüyordu. Sanki sıradan bir okul günüymüş gibi pamuklu kumaştan gri okul formasını giymişti. Armalı okul ceketi, altında şortu ve uzun, gri, buruşuk çorapları vardı. Kıyafeti eski geçmişlerinden bir soluktu. Eğer uyurken yatağının yanındaki sandalyeye yeni giyecekler konulmazsa yatmadan önce çıkardığı giysileri hiç düşünmeden üzerine geçirirdi.

"İşte sana sıcak bir içecek," dedi Melanie.

Jonathon onu duymadı.

"Jonathon! Sana bir fincan çay getirdim!" Fincanı kardeşinin yanına, yere koydu ve omzuna dokundu. Jonathon gözlüklerinin arkasından sanki kim olduğunu merak ediyormuş gibi Melanie'ye bakarak siyah ipliği yavaşça parmaklarından çözdü. Gözlüğünün camları bulanık ve lekeliydi. Çıkardı, camlarına hohladı ve artık çok kirli bir bez parçası olan mendiliyle ovaladı. Gözlerinin kenarları pespembeydi, gözlük camlarının arkasında saklanmadıkları zaman korunmasızdılar. Melanie'ye küçük, kemirgen bir hayvanı -bir kobay fare ya da köstebeği- anımsatıyordu. Gözlüğünü takıp Melanie'yi yeniden inceledi.

"Ah, sen miydin?" dedi. Şaşkınlıkla çaya baktı.

"Soğumadan," dedi Melanie, "iç şunu."

Jonathon korkutucu bir yumuşakbaşlılıkla çayı üç yudumda içip bitirdi ve boş fincanı geri verdi. Gözlerini gemiye dikerek kibarca Melanie'nin gitmesini beklemeye koyuldu. Melanie rahatını kaçırdığının farkındaydı ama ne de olsa Jonathon erkek kardeşiydi, onu rahatsız etmeye hakkı vardı.

"Jonathon," dedi, "iyi misin?"

Jonathon düşünmeye başladı, ya da düşünüyormuş gibi gördündü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu en sonunda.

"Mutlu musun, ya da mutlu olmanın bir yolunu görebiliyor musun?"

Jonathon, elleri dizlerinde kımıldamadan oturmaya devam etti, sanki son derece anlamsız ve sıkıcı bir soru sorulmuş gibi hiç cevap vermedi.

"Jonathon, bana mutlu olup olmadığını söyle." Her şey bir yana Melanie'nin erkek kardeşiydi, Melanie onun iyiliğini düşünmek zorundaydı.

"Gemime devam etmek istiyorum," dedi Jonathon. "Lütfen."

Melanie kısık sesle "Ah," dedi ve odadan çıktı.

Uzun, kahverengi koridorlarda, sımsıkı kapalı gizemli kapıların arasından yürürken üşüyor ve yalnız hissediyordu. Mavi Sakal'ın şatosu. Kapılardan biri önünden geçerken açılıp içerden bir şey, küçük tekerlekleri üzerinde kocaman ve korkunç bir makine, dehşet verici bir şaka ya da iğrenç bir buluş çıkıp cesaretini ölçmek için üzerine gelecekmiş gibi korkudan titredi. Şimdi yapayalnızdı, hem erkek kardeşini hem de kız kardeşini kaybetmişti, Jonathon yukarıda, Victoria aşağıdaydı, Melanie ise ikisi arasındaki tehlikeli yolda ilerliyordu, ikisiyle de bağlantısı yoktu.

"Keşke," diye düşündü, "bu kadar genç, deneyimsiz ve başkalarına muhtaç olmasaydım."

Dayısı, yengesi, Francie ve Finn geceleri bu kapıların - acaba hangi kapıların?- arkasında uyuyorlardı. Ama şimdi, bu saatte odalar boştu, gündüz kimler vardı odalarda acaba? Burası Mavi Sakal'ın şatosuydu, ya da her kapı kirişinin üzerinde "Cesur ol, cesur ol, ama o kadar da cesur ol-

ma" yazan, bütün dolapların içinde ve yüklüklerde çarşafların ve yastık kılıflarının üzerine özenle yerleştirilmiş tepeleme yığılı parça parça cesetler duran Tilki Bey'in* malikanesi. Melanie mantıksız davrandığını, etrafında sadece boş odalar ve boş yatakların olduğunu biliyordu ama işte hâlâ korkuyordu. Ürkek ayakları yerde patırdayarak gürültülü yankılar uyandırıyordu. Mutfağa giden merdivenlerin başında sırtını Melanie'ye dönmüş, belli ki derin düşüncelere dalmış sadık köpek oturuyordu. Beyaz renginin tonu Moby Dick'inki gibi tekinsizdi. Bu renk kahverengi duvarlı evde parıldıyordu. Melanie iyice korkmuştu.

Köpeğin arkasına gelince durdu. Hayvan kımıldamadı. Melanie orada kalakalmıştı.

"İyi köpek," dedi onu deneyerek, "Cici köpek, bırak geçeyim. Lütfen."

Kuyruğu hafif bir vızlama sesiyle sağa sola sallanmaya başladı.

"Lütfen," diye yineledi Melanie. Köpek yanıp sönen kırmızı gözleriyle omzunun üzerinden ona baktı. Melanie çılgınca bir merağa kapıldı; "Acaba bu hangi köpek, gerçek olan mı, yoksa resimdeki mi?" En sonunda köpeğin üzerinden atlayıp aşağıya indi, bir yandan da adımını atarken hayvanın atılıp bacağını ısırmasından korkuyordu. Ama köpek bir kütük gibi kımıltısız durdu. Melanie dükkânın arkasındaki odaya ulaşıp kapıyı üzerine kapatana kadar kırmızı gözlerini bir an bile Melanie'nin üzerinden ayırmadı.

Margaret Yenge patatesleri dizlerinin üzerindeki plastik bir kaba soyuyor, Victoria da küçük ama tehlikeli görünüşlü bir bıçakla ona yardım ediyordu. Margaret Yenge, Victoria'nın kafasının yuvarlak tepesine içten ve şevkatli bakışlarla bakıyordu, bir kuş başına benzeyen başını yana yatırmıştı. Victoria en sonunda tamamlanmıştı.

*) Mr. Fox: Mavi Sakal ile aynı öğeleri taşıyan bir İngiliz masalı. (ç.n.)

Yengesi kısa bir süre sonra Victoria'yı da yanına alarak öğle yemeğini hazırlamaya gitti, Melanie'yi dükkânın başında bıraktı. Melanie, tezgâhın arkasında durmanın kendine özgü bir zevki olduğunu fark etti, o zamana dek hep müşteri olmuş, tezgâhın müşterilerin durduğu tarafında yer almıştı. Bir süre dükkâncılık oynadı. Kasadaki parayı tekrar tekrar saydı ve bir yığın faturayı inceledi. Kâğıt torbaların, kahverengi paket kâğıtlarının, ipin ve yapıştırıcı bantın nerede durduğunu iki kere kontrol etti.

Malların bir kısmını incelemeye koyuldu. Vahşi maskelerden hem tiksiniyor, hem de onları büyüleyici buluyordu, en sonunda bir iki tanesini denedi ama kendine bakabileceği bir ayna yoktu. Taktığı maskeye göre kedi ya da tilki gibi hissediyordu. Hatta maskeler vahşi hayvanlar gibi kokuyorlardı. Sonra papağanın ibiğini okşadı ve onun bir ayçiçeği çekirdeğini yiyişini seyretti. Kuş, tüneğinde yan yan yürüdü, omuzlarını kamburlaştırdı ve sanki canı isterse ona bir iki öykü anlatabilirmiş gibi kurnaz gözleriyle Melanie'ye baktı.

Dükkâna hiç müşteri gelmedi. İçerisi o kadar karanlıktı ki, ışığı bütün gün yanık tutuyorlardı. Zaman hep bir kış akşamüstü saat beşi gösteriyordu, bütün o baştan çıkarıcı kutular dükkâna bir Noel gecesi havası veriyordu, sürprizlerle dolu paketler heyecanlı bir bekleyiş havası yaratıyordu. Dükkânda evde olduğundan daha mutluydu. Sokağa açılan bir kapının yakınında olmak, yoldan geçenleri seyretmek ve başka insanların sakin yaşantılarını sürdürdüklerini görmek onu mutlu ediyordu.

Oyuncak kutularını, anne babasının giysi dolabının en üst rafına saklanmış süslü kâğıtlara sarılı paketleri sinsi bir merakla karıştıran bir çocuk gibi yokladı. Finn'in içindekileri göstermediği kutuların kapaklarını açtı. Heyecan ve mutlulukla nefesini tuttu. Yeniden yedi yaşına dönmüştü.

Özel bir dizi rafta bebekler için basit, ahşap oyuncaklar vardı. Büyüleyiciydiler. İpinden çekmek için yapılmış tekerlekli, siyah, beyaz ve sarı çiçeklerden benekleri olan kırmızı, mavi ve yeşil atlar. Boş göbeklerinin içinde kuru tohumlar olan domuz ve baykuş biçiminde bebek çıngırakları. Kuyruklarından üflenen, kuş biçiminde rengarenk düdükler. Melanie bu kuş-düdüklerden birini dudaklarına götürdü, şiddetli, keskin, tatlı bir nota üfledi. Ahşap çerçevelerine tutunup -haydi hop!- tepetaklak olan, taklalar atan ahşap cambazlar. Bir örse çekiçleriyle vuran iki adamın dünyadaki ilk oyuncaklar kadar ilkel bir tasarımla yapılmış ahşap bir modeli.

Bu çiçek açmış atlarda, domuz ve baykuşların tuhaf, fincan tabağı suratlarında, kuşların benekli tavus kuşu benzeri görkemlerinde, cambazların gergin, profosyonel surat ekşitmelerinde, çekiçle örsü döven adamların sımsıkı kapalı ağızlarının yansıttığı emek ve çabada Finn'in kendine özgü fırçasını tanımaya başlamıştı. Çekiçli adamları yaparken iyice özenmişti, küçük, boyalı ceketleri gelişigüzel benekler, oklar, yıldızlar ve çizgilerle süslenmişti, saçları ve bıyıkları incecik Ronald Coleman bıyıklarından, tarih öncesi Asurlular stilinde kıvırcık saçlara kadar çeşit çeşitti. Sanki Finn, özellikle küçük çocuklar için yapılan oyuncakları boyamayı seviyordu. Dikdörtgen şeklindeki çok büyük bir kutunun içinde Nuh'un Gemisi vardı. Bu bir başyapıttı.

Parçaları tek tek çıkartıp tezgâhın üzerine dizdi.

Gerçek deriden su geçirmez çizmeleri ve dizlerine kadar beyaz sakallarıyla Nuh Peygamber yirmi santim boyundaydı. Nuh ailesi tuhaf bir aileydi. Bayan Nuh'un gövdesi, kendisi için en mükemmel, tek olası biçim buymuş gibi geleneksel bir biçimde yukarıdan aşağı daralıyordu. Sanki oyuncağı yapan, başarısızlıkla kendine ait

yüzlerce farklı tasarımı denemiş, bunların hiçbiri Bayan Nuh'a uygun olmayınca gönül rahatlığıyla şimdiki biçimini uyarlamış gibi görünüyordu. Ensesindeki topuzdan, ikiye ayrılmış kibritlerden daha da ince yontulmuş saç tokalarının ucu görünüyordu. Yanakları yuvarlak ve kırmızıydı, gülümsüyordu.

Sam ve Ham kaypak görünüşlü Doğululardı, çizgili takımları, kara bukleli saçları ve altın dişlerini gösteren kırmızı, gülümseyen ağızlarıyla ya kumarhane ya da striptiz klübü sahibi olabilirlerdi. Yafes'e gelince, kot pantolonu içindeki Yafes -tişörtüne minik harflerle adı işlenmiş olduğu için onun Yafes olduğunu hemen anlamıştı- hafif şaşı bakışlarına kadar Finn'in bir kopyasıydı. Nuh'un Gemisi'ne imza olarak kendi kopyasını bırakmıştı. Melanie onun "Aynı geminin yolcularıyız," deyişini hatırladı. En azından Finn, Nuh'un Gemisi'ndeydi, büyük ihtimalle her tufandan kurtulacaktı.

Geminin içinde en az Nuh kadar büyük, bir erkek bir de dişi aslandan, Melanie'nin küçük parmak tırnağından büyük olmayan bir çift fareye kadar otuz çift hayvan vardı. Kral ve kraliçe olduklarını göstermek için aslanların ikisine de taç takılmıştı. Melanie onlara dokunmanın katışıksız zevkiyle kıkırdadı, o kadar küçük, o kadar güzeldiler ki. Kediler o kadar kedi gibiydi ve kangrular –anne kangrunun cebinde bir de bebek vardı- gerçek kangruların temelde komik doğasını o kadar iyi yansıtıyorlardı ki. Bütün hayvanları uzun bir sıraya dizdi, sıranın başına da aslanları koydu; ahşaptan oyulmuş ve özenle boyanmış bir sirk alayıydılar. Kendisini bu geminin boyutlarında, küçük hissediyordu, kendi eli ona Güliver'in elinin Liliput'taki hali kadar büyük geliyordu.

Düz altlı geminin yanına sintine çizgisine kadar bir deniz manzarası, çilek renkli balıklarla, yosun ormanlarıyla, üzeri midyelerle kaplı kayalarla dolu, içinde deniz-

cilerin kollarına dövmesini yaptırdıkları türden tombul denizkızlarının yüzdüğü ücra derinliklerin boyutsuz bir hayali çizilmişti. Denizkızları ya enerjik hareketlerle dalgaları aşıyor, ya da batmış bir geminin ters dönmüş omurgasının üzerine oturmuş imkânsız sarışınlıktaki uzun saçlarını tarıyorlardı. Geminin gövdesi yeşildi, özenle boyanmış hayvan kafaları kamara pencerelerinden dışarı bakıyorlardı. Gemi direğinin üzerinde bir fiyat etiketi vardı. Yetmiş beş şilin.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Melanie.

"O eser için ugun bir fiyat," dedi Philip Dayı. "İnsan makul fiyatlar talep etmelidir. Buna ekonomi denir. Lütfen şunları yerlerine kaldırın küçük hanım. Oyuncaklarımla oynanılmasından hoşlanmam."

Papağan "İndirim yok!" diye haykırdı.

Philip Dayı gövdesiyle bütün kapı girişini kaplamıştı. Gömleğinin kollarını çelik bileziklerle dirseklerinin üzerine tutturmuş, kravatının düğümünden ayak bileklerine kadar, bir zamanlar beyaz olan, kaba kumaştan bir önlüğe bürünmüştü. Soluk gözlerinde hiç şefkat yoktu. Kaşları çatıktı. Kaşları çelik bir çubuk gibi birleşiyordu. Melanie ürkerek oyuncakları paldır küldür kutuya tıkmaya başladı.

"Oyuncaklara dokunurken dikkatli ol! Artık senin ekmeğin de suyun da bu oyuncaklar."

Gerçekten de öyleydi.

Yukarıda yemek gongu gürültüyle çınladı.

BEŞ

"Sanki Londra'da değiliz", dedi Melanie. Mutfakta Victoria'yla yalnızdı. "Sanki bambaşka bir yerdeyiz."

"Örneğin nerede?" diye sordu Victoria kayıtsızca. Elinde kaşık, böğürtlen reçeli kavanozunun dibindeki kalıntıları silip süpürüyordu. Yerde oturuyordu. Reçel bulaşmış saçları diken diken olmuştu. Ağzının çevresindeki reçel şiddetli bir isiliğe benziyordu, elbisesi lekeli ve yapış yapıştı. Halinden hoşnuttu. Her zaman olduğundan daha da şişmandı. Sürekli bir yerlerden bir avuç şeker buluyor, ekmek ve pastörize sütten oluşan bir öğün arası kahvaltısı yapıyor ya da Margaret Yenge'nin içinde kek hamuru hazırladığı kapların dibini sıyırıyor-

du. Margaret Yenge onu şımartıyor ve çok üstüne düşüyordu.

"Örneğin nerede?" diye sordu reçelden kıpkırmızıya boyanmış Victoria.

"Herhangi bir yerde." Ama günlük yaşadığı için herhangi başka bir yer diye bir şeyin varlığını bilmeyen Victoria ile konuşmanın anlamı yoktu.

Melanie'ye büyük bir şehirde yaşamaya gideceği söylenmişti fakat kendisini yeniden bir köyde, bu sefer gri bir köyde bulmuştu. Flower'ların evi, güney kenar mahallesindeki tepede yapayalnızdı. Melanie, evden sadece bir Fransız ev kadını gibi kolunda sepeti ve cebinde listeyle alışverişe gitmek için ayrılıyordu. Yanına hiç para verilmiyordu çünkü Flower'ların alışveriş ettikleri bütün dükkânlarda kredileri vardı, Philip Dayı hesabı üç ayda bir çekle ödüyordu. Köpek, bazen Melanie'yle birlikte alışverişe gidiyor, bazen evde kalıyordu, bazen de meşguldü. İpi ya da tasması yoktu ama sessizce Melanie'nin yanında yürüyordu. Victoria da bazen Melanie'yle birlikte alışverişe gidiyor, bazen de evde kalıyordu ama meşgul olduğu hiç görülmemişti. Artık alışverişi Melanie yaptığı için Margaret Yenge evden hiç çıkmıyordu.

Tıpkı köyde alışverişe çıktığında annesinin ve Bayan Rundle'ın nasıl olduğunu sordukları gibi mahalledeki dükkânlarda da insanlar Melanie aracılığıyla yengesine selam gönderiyor, nasıl olduğunu soruyorlardı. Melanie'nin kol ağzına dikili siyah şerite bakıp üzüntüyle başlarını iki yana sallıyorlardı çünkü hepsi çocukların gelişinden ve nasıl öksüz kaldıklarından -tıpkı bir köyde olacağı gibi- haberdardı. Margaret Yenge kâğıt üstüne kâğıt doldurarak onların hikâyelerini yazmış olmalıydı.

Dükkânlarda ona sevecen davranıyorlardı. Sağ elinin baş parmağı eksik olan sert yüzlü bakkal, eski bir asker-

di. Acaba parmağını pastırma dilimleme makinesine mi kaptırmıştı? Melanie anlatmasından korktuğu için sormaya hiç cesaret edemedi. Bakkal, Melanie'ye seyrek görülen gülümsemesiyle hizmet ediyor, arada bir de Victoria'ya çikolata veriyordu. Victoria oyuncak dükkânına çikolata rengi kocaman bir bıyık ve kahverengi favorilerle dönüyordu. Pasaklı bir çocuktu. Önlüğündeki zalim görünüşlü kan lekelerine rağmen aslında nazik ve sıcak kalpli biri olan kasap, Melanie'nin sepetini köpek için bedava kemiklerle doldurmuş, ona buzdolabının karanlığında üzeri kırağıyla kaplı etlerin aslılı durduğu depo odasının sırlarını göstermeyi önermişti. Bu jestten memnun olmasına rağmen Melanie teklifi kabul etmedi.

Manavdaki kadın Melanie'nin eline bazen bir demet menekşe ya da yanlışlıkla kopmuş bir kasımpatı tutuşturuveriyordu, kız en çok buna seviniyordu. Tatlı sözler söyleyen, güleç, alçak sesle vızıldayarak konuşan esmer, tenekeden yapılmışa benzeyen bir kadındı, patateslerle uğraşırken bulaşan toprak yüzünden elleri hep karaydı. Victoria'yı her görüşünde bir muz veriyor, Melanie'ye fındık sepetinden istediği kadar fındık almasını söylüyordu. "Hoşçakal" demek yerine "Tanrı sizi korusun" diyordu, Melanie manavdan dişlerinin arasında bir badem, içi ferahlamış olarak çıkıyordu. Bir keresinde Victoria: "Keşke Philip Dayı da bir manav olsaydı," demiş, "şekerci de olabilir," diye eklemişti.

Peki ya Londra; büyük kentin koşuşturmacası ve gizemleri neredeydi? Kentin ışıklarını evin üst katlardaki pencerelerden görebiliyordu ama yaklaşamıyordu.

Flower'lar mahremiyeti seven insanlardı. Akşamları hiç misafir gelmiyor, gündüzleri iş için -Philip Dayı'ya tahta satmak ya da Francie ve kemanını kiralamak üzere- uğrayanlar hariç biraz hoşbeş için eve uğrayan olmu-

yordu. Ne bir aile dostları, ne de arayıp soranları vardı. Hayat büyülü bir sessizlik içinde akıp gidiyordu. Evde televizyon, pikap, hatta bir radyo bile yoktu. Philip Dayı sessizliği seviyordu. Ama Francie eve gizlice transistörlü bir radyo sokmuştu, müzik yayını olduğu zaman bazen gizlice Radyo Eireann dinliyordu.

Melanie alışverişten sonra yengesine yardım ediyor, ya dükkânda satış yapıyor, ya fiyat etiketlerini yazıyor, ya da tezgâhın ve bitmek tükenmek bilmeyen çekmecelerin ahşap yüzeyini cilalama işine koyuluyordu; küçük müşterilerin kirli parmakları, temizlik işinin biter bitmez yeniden başlamasına neden oluyordu. Yaşamının gidişatında öylesine büyük bir değişiklik olmuştu ki, inanmakta güçlük çekiyordu; bazen elinde temizlik beziyle durur, papağanın dikkatli bakışları altında yüksek sesle kendi kendine şöyle derdi: "Ama bu asla ben olamam ki, bu ben olamam!" Ama bu kendisiydi.

Akşamları çay sofrası kaldırılıp temizlendikten ve yengesi Victoria'yı yatırdıktan sonra Melanie mutfakta oturup eski kitaplarını okurdu. Haklı çıkmıştı, Philip Dayı'nın evinde muhasebe defteri hariç tek bir kitap bile yoktu, tabii eğer Jowle kardeşlerin odasında saklı kitaplar yoksa. Onların odasında saklı kitaplar olabilirdi ama Melanie, Francie'nin arada bir *Irish Independent* gazetesi aldığını bilmesine rağmen onu gazeteyi okurken hiç görmemişti. Francie gazetesini tuvalette, Melanie'nin ilk sabah gazeteyi gördüğü yerde okuyordu. Gazeteyi hep borunun arkasına koyuyor, Philip Dayı gazeteyi bulunca onu koridora fırlatıp bir aşağı bir yukarı sıçrayarak üstünde tepiniyordu. Gazete bir süre sona üzerinde ayak izleriyle yeniden borunun arkasında beliriveriyordu.

Melanie'nin kitaplarından bir kutu kurtulmuştu, rastgele bir araya gelmiş kitaplardı bunlar, aralarında Mela-

nie'nin kendisini nostaljik bir biçimde sürekli yeniden okurken bulduğu *Ayıcık Pooh* ve *Dr Doolittle* gibi çocuk kitapları vardı. Yıllar önce en sevdiği sayfalarını saç kurdelesi parçaları ve şeker kaplarıyla işaretlediği, çikolata lekeleriyle dolu sayfalarda sanki kendi çocukluğunun bir bölümü de hapsolup kalmıştı. Çoğu ders kitaplarından oluşan birkaç yetişkin kitabına hiç dokunmadı, *Lorna Doone*'yi de sakladı, ama geri kalan kitaplarına can simidi gibi sarıldı.

Yengesi, kardeşlerinin ve kocasının çoraplarını yamayıp gömleklerine sayılamayacak kadar çok düğme dikerken, Melanie kitaplarını tekrar tekrar okuyup durdu. Yengesi oyuncaklar ve kuklalar için de elbiseler dikiyordu, insan biçimindeki ayılar ve maymunlar için minik elbiseler ve ceketler, dükkânda satılan birkaç kukla için ipekten ve kadifeden urbalar ve pelerinler, dayısının tiyatrosunda gösteriye çıkan büyük kuklalar için de külot pantolonlar ve cübbeler. Yılan oynatıcılarının yılanlarını koyduklarına benzeyen kocaman hasır sepetinde bitmek tükenmek bilmeyen bir dikiş yığını vardı her zaman. Rengarenk kumaşlar yığını sepetten dalga dalga fırlıyor, onu içine çekip yutmakla tehdit ediyordu, ama Margaret Yenge ışık gibi hızlı parmaklarıyla bu tehdite erkekçe karşı koyuyordu. Philip Dayı ona en azından bir dikiş makinesi alsaydı, uzun ek yerlerini elleriyle dikmek zorunda kalmazdı.

Melanie ve Margaret Yenge guguklu saatin hantal tiktakları ve düzenli aralıklarla öten iki notalı ünlemleri hariç sessizlik içinde otururlardı. Melanie saate hâlâ alışamamıştı. Her çalışında yerinden sıçrıyordu. Mutfağın musluğu da damlıyordu. Köpek bazen duyup da içeri alsınlar diye kapıyı tırmalıyordu. Bazen de dışarı çıkarsınlar diye tırmalıyordu. Paçavra halının üstünde, elektrikli ısıtıcının tam karşısında yatıp uyuyor, sessizce horlu-

yor ya da uykusunda tavşanları kovalarken patileri titriyordu. Margaret Yenge arada bir başını dikişten kaldırıp dost olduklarını göstermek için Melanie'ye ürkekçe gülümsüyordu. Bazen Finn akşamları boş olunca, Melanie ve o amiral battı gibi kâğıt kalem oyunları oynuyorlardı, ama Philip Dayı'nın kuklaları yapmaya yardım etmesi için Finn'e aşağıda ihtiyacı oluyordu genellikle. Philip Dayı, akşamları, dükkândaki oyuncaklar kaldırıldıktan sonra kuklaları üzerinde çalışıyordu.

Melanie dayısını sadece yemek zamanlarında görüyordu, ama onun sıkıcı ve bunaltıcı varlığı bütün evi dolduruyordu. Renksiz gözleri sanki sürekli yargılayıp değer biçiyormuş gibiydi, uyanık adımlarla yürüyordu. Melanie onu gördüğü anda istemsiz bir titremeye kapılıyordu. Bir zamanlar aynı anneyi paylaşmış olmalarına rağmen dayısıyla annesi arasında bir bağlantı kuramıyordu. Dayısı, Melanie'nin zarif ve narin annesinden bambaşka madde ve dokulardan oluşmuş gibiydi, gökgürültüsünün ta kendisinden yontulmuş ya da oyulup çıkartılmıştı. Melanie onun mantıksız zorbalığını çevresindeki havada hissedebiliyordu. Bazen, Finn arsızlıkta çok ileri gittiği zaman, bir heyelan gibi çullanıp yemek masasının üzerinden kafasını tokatlıyordu. Kimi zaman, üzerinde çalıştıkları işin bir ayrıntısında anlaşmazlık çıkınca, Finn atelyeden elmacık kemiğinde bir morluk ya da şiş bir gözle çıkıyordu. O zaman Margaret Yenge, Finn'in bütün protestolarına rağmen telaşla sızlanarak merhemle yarasını ovuyor, kanıyorsa yara bandı yapıştırıyordu. Ama Finn hiç aldırış etmiyor gibiydi, sanki tüm bu olup bitenler pek olağanmış gibi davranıyordu.

Francie, Londra'daki İrlanda barlarında, ceilidh'lerde*) ve toplantılarda çalmak üzere dışarı çıktığı zamanlar

*) Özellikle İskoçya ve İrlanda'ya özgü, dans edilen, şarkılar söylenen ve hikâyeler anlatılan halk toplantıları. (ç.n.)

hariç, kendisini gece gündüz Finn'le paylaştıkları odaya -Melanie kendi odasının bitişiğindeki oda olduğunu keşfetmişti- kilitliyor ve sürekli keman çalıyordu. Melanie tuvalete gitmek için yukarı çıktığı zaman koridorda hafifçe yankılanan tatlı ve titrek keman sesini duyuyordu. Dikilmeyi bekleyen kumaş dalgalarının azaldığı gecelerde Margaret Yenge de Francie'nin odasına çıkıyor ve flütüyle ona eşlik ediyordu. Melanie'yi gelip onları dinlemesi için hiç davet etmiyordu, böyle gecelerde canlı köpek ve mutfakta asılı tablodaki resim köpekle başbaşa kalan Melanie, ölse de kalsa da, dünya üzerindeki hiç kimsenin umurunda olmadığını hissediyordu.

Jonathon, Philip Dayı'nın gözetiminde gemi maketleri üzerinde çalışıyor, artık gemileri doğrudan ahşaptan oymayı öğreniyordu. Yemek yiyerek, ya da uyuyarak harcamadığı her dakikayı bu işle uğraşarak geçiriyordu. Akşamları Philip Dayı ve Finn kuklalar yaparken, o da saat sekiz olup yatma zamanı gelen kadar maket yapma işi ile uğraşıyordu. Yatma zamanı gelince dalgın dalgın "iyi geceler" dilemek için mutfaktan geçiyordu, hiçbir zaman çok fazla konuşmamış olmasına rağmen son zamanlarda Melanie'ye tek söylediği buydu.

Margaret Yenge tebeşirle karatahtaya "Philip, Jonathon'dan çok memnun," yazdı.

"Ah ne güzel," dedi Melanie. Ama içten içe biliyordu ki Jonathon'la kendisi arasındaki, varlığı kesin olmayan özel bağ artık bütünüyle kaybolmuştu.

Hiçbirine cep harçlığı verilmiyordu. Şampuanı ortak bir şişeden kullanıyorlardı. Melanie gerçekten çok ihtiyacı olana kadar yeni pijamalarla ilgili hiçbir şey söylememeye karar verdi.

Bu arada, çınar ağacının kalan yaprakları meydana dökülmüş, belediye görevlilerinin sert çalı süpürgeleri

tarafından sürüklenerek hiçliğe süpürülmüştü. Edgar Allen Poe karakterleri gibi dumandan yapılma uğursuz pelerinlere bürünmüş geceler, şehre daha erken saatlerde inmeye başladı. Alnını oda penceresinin soğuk camına dayayan Melanie, çıplak avluyu ve öbür evlerin arka tarafında yanan ışıkları görmek yerine evin çevresindeki çalılarda kızaran böğürtlenleri, kırağı altında parıldayan tarlaları hayal ederek orada öylece durdu. Ölü yaprakların yakıldığı şenlik ateşlerinin dumanı insanın boğazını yakıyordu. Eldivenleriyle bahçede duruyor, çimenlerin üstüne ekmek kırıntıları ve domuz pastırması parçaları atarak aç kuşların aşağı süzülüşünü izliyordu. Zihninde bir sıra resim birbirini izliyordu. Üzerinde dumanı tüten kış yiyeceklerinin, bol bol yahni ve altın renkli şurupla kaplı pudinglerin durduğu bir masanın çevresinde lamba ışığının aydınlattığı yüzler. Melanie'nin paltosunun yakasını özenle düzelten ve atkısını içeri sokan annesi. Oturma odasındaki şömine ateşi ve *The Times*'ın sayfalarını hışırdatırken bir yandan piposunu tüttüren babası, bir roman okuyan annesi, aralarındaki kürk halıya oturmuş, tırnaklarına cila süren Melanie; öfkeyle odanın pencerelerine saldırarak şöminenin yanıbaşını daha da keyifli ve rahat hale getiren yağmur.

Bütün bu hatıralar, sanki hiç gerçekleşmemiş, ya da başka birinin başından geçmiş gibi zenginliklerle dolu, tuhaf ve uzaktı. Gerçek işte buradaydı; kahverengiye boyalı tehditkar koridorlarında hava akımlarının motor gibi kükrediği bu soğuk, yüksek tavanlı, rahatsız ev. Bu, dedi kendi kendine, sert ve merhametsiz gerçeğin ta kendisi, hayatın acı, kara lokması, böyle bir hayatla kıyaslanınca gösterişli geçmişin şefkati çok zayıf ve asılsızdı.

"Havva da cennetten kovulduktan sonra böyle hissetmiş olmalı," diye düşündü. "Olanların hepsi onun suçuydu."

Bayan Rundle mektubuna yanıt vermişti. El yazısı siyah, yuvarlak ve görkemliydi, kâğıdın üzerinde antika bir Rolls Royce'un azametiyle ilerliyordu. Çocukların iyi olmalarına, yeni evlerine alışmalarına doğrusu pek sevinmişti. Aileler yaşama hep birlikte devam etmeliydiler, doğru olan buydu. Yeni işinden memnundu ama çocukları özlemişti.

"Keşke aileden biri olup size yardımcı olabilseydim, sizi görmeye hakkım olsaydı. Ama işte değilim, hatıralarımdan başka ailem yok. Elimden, sizi her pazar dualarımda anmaktan ve hepiniz için her şeyin en iyisini dilemekten başka bir şey gelmiyor. Küçük kızım Victora'ya özel bir öpücük gönderiyorum, hepinize de bütün sevgimi."

Bütün sevgisi. Bavullar, sandıklar, çanaklar, dolaplar dolusu, bir ömür boyunca biriktirilen sevgi en sonunda müsrif bir şekilde dağıtılıvermişti. Ama Bayan Rundle'ın elinden onları uzaktan sevmekten başka bir şey gelmezdi. Noel'de, Victoria'nın onu çoktan unutmuş olmasına, kendisinin de çocukların gerçek görünüşlerini unutmaya başlamasına rağmen, onlara üzerinde "öpücükler" yazan bir tebrik kartı gönderecekti. Dış görünüşleri zihninde tıpkı Bay Rundle gibi esrarengiz ve belirsiz olana kadar yitip gidiyor, yüzleri bulanıklaşıyordu, ebeveynlerinin trajik ölümü yüzünden romantik bir hüzünle hatırlanan iyi ve güzel rüya çocukları olmuşlardı. Rüyayı gören kimdi? Bir bakmışsın burada, bir de bakmışsın ki yok. Melanie Bayan Rundle'ın gördüğü bir rüyanın parçası mıydı acaba? Yine de mektubu özenle katladı ve kendisine geçmişin gerçek olduğunu hatırlatan bir tür uğur olsun diye çekmeceli komodinin içine, iç çamaşırlarının ve mendillerinin arasına sakladı.

Çarşamba günü dükkân yarım gün açıktı. Tam kapıdaki levhayı "Kapalı" yazan tarafı dışarı gelecek biçimde

çevirecekken içeri oyuncaklara bakmak isteyen bir kadın girdi. Baştan aşağı süet giymiş zengin görünüşlü bir kadındı; nehrin kuzey tarafından özel arabasıyla gelen, sürekli çektikleri, Philip Dayı'nın özellikle nefret ettiği türde müşterilerin temsilcisiydi.

"Böyle insanlar," demişti Philip Dayı bir seferinde kuru öfkeyle, "gazetelerin pazar günü eklerinin ilgisini çekmemize neden olur."

Finn bir sabah, yeni model bir sıçrayan kukla serisine -her biri özenle boyamış bir dizi madalyayı şişinerek taşıyan kırmızı ceketli askerler- bakıp, bunların çocuklar için fazla güzel olduklarını haykıran Melanie'ye "Bir keresinde buraya bir gazetenin pazar günü ekinde çalışan bir fotoğrafçı gelmişti," dedi.

"Bu adam fotoğraflı bir yazı dizisi hazırlamak istiyordu. Yetişkinler için oyuncaklar. Bizim -dayın ve benim- folk art ve pop art'ın eşi benzeri bulunmaz bir birleşimi olduğumuzu, eğer onu dinlersek Londra'nın yarısının alışveriş yapmak için dükkânımızın kapısına yığılacağını söyledi." Finn elindeki sıçrayan kuklanın iplerine asıldı, kuklanın kolları sağa sola sallandı. "Sonra dayın adamın kamerasını parçaladı. İki yüz paundluk donanımı arka merdivenlerden yuvarladı. Bizi dava etmemesi için İrlandalılara özgü ikna kabiliyetimi kullanmak zorunda kaldım."

"Ama neden yaptı bunu?"

"Philip Flower kendi kendinin efendisidir. Nefret ettiği türde insanların, ürünlerini sohbet konusu yapmak için almalarını istemez."

"Küçük ve neşeli bir şey istiyorum," dedi kadın Melanie'ye olabilecek en uçuk turuncuya boyalı dudaklarıyla gülümseyerek. "Arkadaşlarıma, 'Bunu da nereden buldun?' dedirtecek bir şey."

Kadına hizmet edilmesi gerekiyordu. Melanie tezgâhın üzerini oyuncaklarla kapladı, kadın arada bir "Aman Tanrım! Ne kadar da süper!" diyerek süet eldivenle kaplı ellerini boyalı ahşap ve teneke yüzeylerde gezdirdi, en sonunda sadece bir cadı maskesi aldı. Yavaş yavaş tezgâhtar tavırları ve düşünceleri edinmeye başlamış olan Melanie, "Pis kaltak," dedi içinden. Gong sesini duymasına ve yemeğe geç kalacağını bilmesine rağmen yine de nazik bir biçimde maskeyi paketledi.

Kadın yüksek topuklu, gerçek deri olduğu besbelli çizmeleriyle hafif adımlar atarak genel tuvaletin yanına park edilmiş arabasına doğru yürüdü. Melanie anne babasının evindeyken hafta sonu ziyaretine gelen, bavulu genellikle kokteyllerde ve akşam yemeklerinde giymek için küçük siyah elbiselerle dolu kadınlardan biri gibiydi. (Evdeyken öğle yemeği Flower'ların da yemek yediği saatte yenirdi, buna rağmen neden her şey böylesine farklıydı acaba?) Eski yaşantısı sürseydi, Melanie büyüyünce kolayca bu tür bir kadına dönüşebilirdi.

Yemeğe geç kalmış olan Finn de atölyeden çıktı ve Melanie'nin karmakarışık oyuncakları yerlerine kaldırmasına yardım etti. Melanie, birlikte amiral battı oynamalarına rağmen Finn'in yanında rahat edemiyordu, adam şehla bakışlarını üzerinde dolaştırıyor, sanki Melanie hakkında asla anlatmayacağı sırlar biliyormuş gibi sırıtıyordu. Ayrıca onun fiziksel kirliliğine, inanılmaz, ölçüsüz, neredeyse tutkulu kirliliğine hâlâ katlanamıyordu. Boyadan sertleşmiş önlüğünü çıkarmıştı ama saçlarına mavi boya bulaşmıştı, elleri de hâlâ masmaviydi.

Sanki her çarşamba öğleden sonralarını birlikte geçiriyorlarmış gibi sıradan bir biçimde; "Bu öğleden sonra ne yapalım?" diye sordu.

"Şey," dedi Melanie cevap vermekte zorlanarak.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Henüz meydanın dışına bile çıkmadım," dedi Melanie özlemle. Altın şehir Londra'ya da giderler miydi?

"O zaman yürüyüşe çıkalım." Neredeyse sevimli bir tavırla gülümsedi. Melanie kaygılanmıştı çünkü ev kurallarının Finn'le yürüyüşe çıkmasına izin verip vermediğini bilmiyordu, ayrıca yürüyüşe çıkarlarsa yemeğe geç kalacaklardı. Ama Philip Dayı masaya oturmuş kaşlarını çatarak iki boş sandalyeye bakmıyordu, masaya onun için tabak bile konulmamıştı. Tahta aramaya gitmişti. Daha fazla tahtaya ihtiyacı vardı.

"Kedi ortada yokken..." dedi Finn, sanki tatil gelmişti. Her zamankinden daha iştahla biftek yediler, ortalık toplandığında Melanie saçlarını taramak için yukarı koştu. Elinde kurdelesiyle bir an duraksadı ve kaba saba biri olmasına rağmen yine de Finn'i memnun etmek için saçlarını örmeden arkasına salıverdi. Yan odadan, Francie'nin kemanını akort ederken çıkardığı deneme niteliğindeki hüzünlü sesler duyuluyordu.

Margaret Yenge yere oturmuş, yağlı oyun kâğıtlarından yüksek bir ev kurması için Victoria'ya yardım ediyordu. Yağmurluğunu giymesini işaret ederek Melanie'ye gülümsedi, kızıl kaşlarını sorgularcasına kaldırmıştı.

"Melanie'ye çevreyi göstereceğim," dedi Finn, bağdaş kurmuş kız kardeşinin omuzlarını kavrayıp öne arkaya salladı, Margaret Yenge sessizce öyle çok güldü ki, genç bir kıza benzedi. Kâğıttan evin ilk katı çöktü ve Victoria göz yaşlarına boğuldu.

"Haydi gidelim," dedi Finn. Hareket ettikçe çatırdayan, sentetik kumaştan, siyah bir yağmurluk giyiyordu. O da bu gezinti için saçlarını taramış, hatta tırnaklarındaki mavi boyayı fırçalayıp çıkaracak kadar ileri gitmişti. Bu hazırlıklar Melanie'yi rahatsız etmişti, Finn neden ona yakışıklı görünme zahmetine girmişti?

Bütün dükkânlar kapalıydı, küçük meydanda bir pazar gününün huzuru hâkimdi. İşine gücüne bakan beyaz buldok teriyer düşünceli düşünceli eskici dükkânının kapı girişine pusu kurdu, onlar yanından geçerken işemek için bacağını kaldırdı.

"Uslu köpek," dedi Finn. Köpek üç bacağının üzerinde kuyruğunu salladı ama belki de rahatsız etmek istemediği için onları takip etmedi.

Tütüncünün önünde bir çiklet makinası vardı. Finn ikisi için de birer paket çiklet aldı.

"Çiklet çiğnemeyeli yıllar oluyor," dedi Melanie kuşkulu bir sesle.

"Ben sadece dayını sinirlendirmek için çiğniyorum."

Pakedi açıp çikleti ağzına attı.

Soğuk bir öğleden sonraydı, sokaklarda, evlerinde yanan ateşler onları rahat ve sıcak tutmaya yetmiyormuşçasına soğuktan kızarmış ve üşümüş görünen birkaç kişi vardı sadece. Kurtbağrı çalıları bütün öbür ağaçların teslim olup yapraklarını döktüğü bu mevsimde yeşil yapraklı kalma çabasının yorgunluğundan sarkmışlardı. Oyun oynamak için fazlasıyla keyifsiz ve ilgisiz kara tenli küçük çocukların eşiklerde oturup, içlerindeki tropikal güneşin sönüp gittiği iri, kara gözlerini dikerek arkalarından baktığı üzücü yerlerden geçtiler. Arada bir boyası soyulmuş bir kapının önünde, paramparça bir çocuk arabasının içinde ağlayıp haykıran bir bebeğin önünden geçiyorlardı. Dolup taşan çöp kutuları kapı girişlerine ve ihmal edilmiş ön bahçelere mikrop saçıyordu. Dibinde pıhtılaşmış süt olan sıra sıra süt şişeleri hiç gelmeyecek olan sütçüyü bekliyordu adeta.

Finn tıka basa sakız dolu ağzını açarak: "Güney Londra'nın bu bölümü daha iyi günler görmüş," dedi.

"Evet," dedi gezintisinden şimdiye dek pek zevk almamış olan Melanie.

Yüksek ve rüzgârlı bir varoş mahallesindeydiler. Mahallenin köhne meydanı, dik bir tepenin yamacındaydı, sokaklar bu tepeden aşağı dimdik iniyorlardı. Bu sokaklar bir zamanlar para ve zaman fazlalığından iyiden iyiye zenginleşmiş görkemli ve seçkin sokaklardı; maddi güvenceleri tam, telaşlı burjuva kızlarının, şamdanlardan boynuzları olan, gül ağacından yapılma piyanolarda kibar kibar "Yazın Son Gülü" ve "İnan ki Eğer O Güzelliğin" gibi parçaları çalabileceği salonları; kibar beyefendilerin yemekten sonra kaliteli porto şarabının keyfini çıkarabileceği yemek odaları olan; kara tenli hizmetçi sürülerinin maun ağacı kaplı şöminelerin üzerinde kömür ateşinde kızaran etlerin başında beklediği evlerle dolu sokaklardı. Şimdiyse insanlığın mutsuz yükü ile dopdolu, çürüyüp harap olmuş bu evler, eski görkemlerinin tükenişini seve seve kucaklıyormuş, bir hurdacının büyük avlusu için peşpeşe kuyruğa giriyormuş, kendilerini yıkılıp gitmeye neredeyse gösteriş sayılabilecek bir vazgeçişle sunuyormuş gibi görünüyorlardı. Yine de eski, güzel günlerde dikilmiş ağaçlar vardı tek tük. Gökyüzünün büyük bir bölümünü rahatça görebiliyordunuz. Havadar, insana neredeyse bir ormanı hatırlatan, mutsuzlukla dolu bir yerdi. Hemen hemen hiç trafik yoktu.

"Sen taşrada yaşadın tabii ki."

"Ama Chelsea'de yaşadığımızı biraz da olsa hatırlıyorum."

"Ah," dedi Finn, "Burası Chelsea'ye benzemez."

"Hayır," diye yanıtladı Melanie. Kaldırımda duran bir konserve kutusunu tekmeledi. Eğer etiketine inanılacak olursa, bir zamanlar içinde ananas halkaları olduğu anlaşılıyordu. Kutu tangırdayarak yol boyunca yuvarlandı,

çürümekte olan kırmızı kiremitten üçgen biçiminde damlarda yankılardan bir barok konçerto yarattı, bir yerlerde, kirli tül perdelerle örtülü ön odalardan birinde bir bebek ağlamaya başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Parka."

"Parka mı?"

"1852'deki Ulusal Sergi'den geriye ne kaldıysa, ona bakmaya gidiyoruz, Melanie. Sergiyi, Londra'nın dışındaki sevimli bir köyde, yani burada düzenlediler ve günde yüze yakın gezinti treni burayı ziyaret etti. Büyük bir gotik şato inşa ettiler, bir tür İskoç kalesiydi bu, dev gibiydi, gösteriş yapmak için akıllarına ne geldiyse şatonun içine doldurdular. Giysiler, taşınabilir eşyalar, sanat yapıtları, buluşlar. Bütün dünya geldi. Tıpkı Paris Sergisi gibiydi, sadece daha erken yapılmıştı. Bir de daha az önemliydi." Düşünceli düşünceli çikletini balon yapıp patlattı. "Şato hava şartlarına dayansın diye özel işlemlerden geçirilmiş *papier mâché*'den yapılmıştı. Son derece ustaca yapılmış bir şatoydu."

"O zaman ne oldu şatoya?"

"1914'te biri yere bir kibrit düşürdü. Şato yanmaya yatkındı. Bütün Avrupa'da ışıklar sönerken, bizim şatodan alevler yükseldi. Kraliçe Victoria'nın son cenaze ateşi oldu bu. İnsan şatoyu ateşe de dayanıklı yapmayı akıl edecek birileri çıkar sanıyor. Ama çıkmamış. Bir keresinde yangının alegorik bir resmini çizdim. Şatoyu, üzerine İskoçyalılar gibi sadece ekose bir kumaş dolamış, şişman bir kadın olarak canlandırdım." Bir balon daha patlattı. "Rubens tarzı bir alegoriydi bu."

Melanie zihninde kaba görünüşlü çıplak kadınlar ve havai fişek kutularının üzerindeki gibi dimdik ve kaskatı

görünümlü alevler canlandırdı.

"Görülmemiş bir resim olmuştu herhalde," dedi.

"Ne demezsin, tam da öyle bir resimdi." Yan yan baktı, Melanie onun güldüğünü gördü. Finn'in yanında yürürken kendini rahatsız hissediyordu. Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey söylemediler. Kısa bir süre sonra, yeni ve sağlam ahşap kazıklardan yapılma bir tahta perdenin önüne geldiler. Tahta perdenin kapısında sağlam bir asma kilit vardı, kilidin biraz üzerinde de "özel mülk" yazıyordu. Tahta perde Melanie'nin gözünün alabildiğine uzanıyordu, üzerinden ağaçların sallanan kahverengi tepeleri görünüyordu.

"Buradan, Melanie."

"Ama..."

"Parkı buldozerlerle dümdüz edip yerine işçiler için apartman daireleri yapmayı düşünüyorlar. Bu haberi buraya geldikten sonra yerel gazetede okudum."

Cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Kapıdan içeri adım atar atmaz kendilerini sık fındık ağaçlarının arasında buldular, Finn kapıyı arkalarından kapattı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş ölü yaprakların oluşturduğu balçık toprak ayaklarının altında bel verdi. Yapraksız ince dallar sıska parmaklar gibi hafifçe yüzlerine dokunuyordu. Melanie, Finn'in yağmurluğunun iç bayıltıcı plastik kokusunu aldı ve yalnız hissetmemek için ani bir istekle onun elini tuttu. Finn onun parmaklarını sert avcuna bastırarak sıkı sıkı yakaladı ve Melanie'yi ileriye doğru götürdü. Sessizlik kulaklarına bastırılmış nemli pamuk parçaları gibiydi.

Park bakımsızlık içinde, sanki kendinden geçmiş de yere serilmiş gibi arazisinden taşarak olduğu yerde yatıyordu. Ağaçlar büyük dallarını dikkatsizce salmış ya da köklerini havaya dikerek bütünüyle yıkılmışlardı. Bakım-

sız çalılık ve fundalıklar korselerini giymeyi unutmuş şişman kadınlar gibi şekilsizdiler, birçoğunun dibinde tuzak gibi dikenli ormanaltı bitkileri büyümüştü. Burası karmakarışık, soğuk ve nemli bir kuzey cangılıydı. Ama Finn sağlam adımlarla ilerliyordu. Bu keşmekeşin her santimini ezbere biliyor gibiydi. Ormandan çıkıp yabani otların ayak bileklerinin çevresinde gevşekçe dalgalandığı çıplak bir alana geldiler. Dikkatsizce asılıp çekerse insanın elini kesecek cinsten otlardı bunlar. Büyük ve gri dalgalar halinde boşluğa, şimdiden çökmeye başlamış olan sisin içine doğru yuvarlanıyorlardı. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Çevrede onlardan başka kimse yoktu.

"Burası bir eğlence parkının mezarı," dedi Finn. "O yüzden böylesine uçsuz bucaksız bir umutsuzluk kaplamış çevreyi."

Bir zamanlar bakımlı olan ormanlık arazinin sınırlarından ilerleyerek açık alanın çevresini dolaştılar. Melanie minnettardı, çünkü eğer ot ve çim denizin ortasından geçselerdi kendisini fazlasıyla göz önünde, fazlasıyla korunmasız hissedecek; sanki keskin bir nişancının, yosun tutmuş ağaç gövdelerinin arasında koşması muhtemel haki yeşili giymiş birinin oku için açık bir hedef olacaktı. Burası korunaklıydı. Finn, üzerinde sarı mantarlar büyüyen devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerinden geçmesine yardım etti.

"Kahve, zencefilli ekmek ve hediyelik eşya satan küçük dükkânlar vardı herhalde," dedi. "Çadırlarda tiyatro gösterileri yapılıyordu. Komedyenler ve türkücüler de olsa gerek. Böyle şeyler işte. Yağmur yağınca kız arkadaşınla birlikte altında oturabileceğin korunaklı gölgelikler de vardı herhalde. İnanması zor ama bir zamanlar burada hoş bir festival havası esiyormuş sanırım."

"Çok tuhaf," dedi Melanie. Bozmak istemediği bir şey olduğunu hissettiği için Finn gibi alçak sesle konuşmaya başladığını fark etti.

Finn, ağaç dallarından bir saçağı kenara çekerek, "Bak," dedi. Melanie taştan bir mağaranın ağzında, yavrularını koruyan taştan bir dişi aslan heykeli gördü. Yüz yıldır açık havada olduğu için sırtı siyahımsı bir yeşile boyanmıştı ve kuşlar nesiller boyunca yuvarlak kafasına beyaz pisliklerini bırakmışlardı. Taşa oyulmuş gözleri, her şeyin heykellerden oluştuğu başka bir boyutu gören, heykellere özgü gizemli körlükle Melanie'nin bakışlarına karşılık veriyordu. Taştan yavruları dişi aslanın çevresinde duruyorlardı.

Nuh'un Gemisi'ndeki dişi aslanı hatırlayan Melanie, "Başında bir taç olmalıydı," dedi.

"Sana kraliçeyi birazdan göstereceğim," dedi Finn. "'Çorak Topraklar'ın kraliçesini."

Artık pek sırıtmıyordu. Tuhaf bir yas havasına bürünmüş, parktaki hüzün duygusuna saygısından yumuşak ve hafif adımlar atıyor, bazen bir ağacın gövdesine, bazen hâlâ yerinde duran bir taş parçasına yatıştırıcı bir selamla dokunuyor, belli ki orada bulunduğu için özür diliyordu. Melanie bu terkedilmiş yerin Finn için ne anlama geldiğini merak etti, belli ki buraya çok önem veriyordu. Finn'in zihninde böylesine bir manzaraya yer vereceğini ummamıştı. Bu yeri Melanie'ye gösterek, Melanie'nin burada yürümesini görmek isteyerek kendisine derin bir arkadaşlık sunuyordu aslında. Melanie daha fazla ilgi gösteremediği için utandı.

"Bu koku çürümüş ölüm kokusuna benziyor," dedi Finn, gözle görünmeyen uzaklara bakarak.

"Neyin kokusuymuş bu?"

"Çamurun."

Melanie'nin umurunda değildi, çünkü en az ince ayakkabılarından içeri sızan nem kadar rahatsız edici, soğuk

bir mutsuzluk da kemiklerinden içeri sızıyordu. Yine de Finn'i takip etmeye devam etti, yoksa kaybolurdu.

"Bütün bu bahçeler heykellerle doluydu," dedi Finn. "Orman perileri, köle kızlar, büyük adamların büstleri, ayakta ya da at üstünde ünlü askerlerin heykelleri. Üflemeli çalgılar çalan müzik gruplarının müziği eşliğinde gezinebileceğin güzel, ama ormanlık bir manzara. Heykellerden bazılarını satmayı başardılar, onları kim almak istedi bilmem. Ama geriye kalan heykeller burada kalacak, çünkü yerlerinden kaldırılmaya dayanamazlar."

"Gerçekten de tuhaf konuşuyorsun," diye söylendi Melanie, ayakları ıslanmıştı artık. Finn siyah ışıklarla parıldayan yamurluğunun altındaki omzunun üstünden geriye dönüp Melanie'ye bir bakış fırlattı.

"Yani bataklıktan çıkma bir kenar mahalle çocuğu için oldukça tuhaf konuşuyorum demek istiyorsun değil mi?"

Melanie kızardı.

"Arada bir kütüphaneden kitap alıp okuyorum. Ayrıca Tanrı biliyor ki, dayınla birlikte yaşamak zaten başlıbaşına bir eğitim."

Birdenbire ağaçlık alan bitti ve zemini siyah üstüne beyaz damalı mermerle kaplı açık bir meydana geldiler. Taştan yapılma, geniş, korkuluklu bir merdiven, sisin bir kap süte dönüştürdüğü bir süs havuzunun kurumuş yatağına kadar iniyordu. Parmaklıkların arası, sade kumaşlara bürünmüş klasik figürlerin heykelleriyle süslenmişti; bazılarının bir eli ya da kolu eksikti, öbürlerinin burunları çürüyüp düşmüştü, zamanla bazılarının kafaları tamamen uçmuştu, hepsinin üzerinde kurum lekeleri ve açık havanın izleri vardı, ama bütün bunlara rağmen yine de duruşlarının zarif sakinliğine tatlı bir ağırbaşlılık hâkimdi. Merdivenler kırılmış taşlar ve molozlar yüzünden çöplü-

ğe dönmüştü. Aslında bir dans pisti olan mermer zemine doğru yürüdüler. Tam da şimdi, bir telli çalgılar orkestrası eski moda bir vals çalmaya başlamalıydı.

Finn'in birkaç adım arkasından ilerleyen Melanie dikkatle yürüyor, sadece beyaz karelere basmaya özen gösteriyordu. Eğer siyah karelerin hiçbirine basmazsa, pistin sonuna geldiği zaman belki de uzun zaman önce kaybolup giden yatağında, çizgili yatak örtülerinin arasında titreyerek uyanacak, elma ağacına günaydın dedikten sonra hiç kırılmamış olan aynasında kendi yüzüne bakacaktı. O aynayı kırdığından beri kendi yüzünü hiç görmemişti. Yüzünü o kadar uzun zamandır görmediğini hatırlayınca paniğe kapıldı.

"Acaba hâlâ aynı mıyım? Aman Tanrım, kendi yüzümü görsem tanır mıyım?"

Çekinerek, bu batıl inançlı korkusundan utanarak, soğuktan katılaşmış, eldivensiz parmaklarıyla buz kesmiş yanaklarına ve burnuna dokundu. Ama bu soğuk dokunuş ona hiçbir şey anlatmadı.

Dikkatle yürü, sadece beyaz karelere bas. Bu asla gerçek olamazdı, ayakları yere basmıyormuşcasına zarif ve esrarengiz hareket eden Finn'in arkasında beyaz karelere basarak yürümeye çalışan kendisi olamazdı. Siyaha basarsa ne olacaktı peki? Bu tatsız kabus hayatının sonuna kadar, altmış, hatta yetmiş yıl boyunca devam mı edecekti? Peki ya arasından otlar çıkan çatlaklara basarsa? Çatlaklar açılıp onu yutar, başından geçen bu anlam veremediği şeyler bir anda bitip gider miydi?

En sonunda çimenlerin üzerine adım attı. İnançla beyaz karelere yapışarak yürümüştü. Finn'in parlak kabuğu, önünde sapasağlam ilerliyordu. Ona güvenip güvenmemek konusunda kararsızdı.

Finn, "İşte burada," dedi sevecen bir sesle.

"Ah-senin kraliçen."

Dans pistinin önünde, etrafı alçak sütunlarla çevrili meydanın dibinde, bir düğün pastası gibi süslü püslü ve kat kat, rokoko tarzı bir taş kaide vardı. Şekerli pasta kremasını andıran parlak bir parçaya birisi rujla bir slogan yazmıştı: 'Gordon Kamış'ın dev gibi bir çükü var."

"Bunun için özür dilerim," dedi Finn. "Vandallar yapmış olmalı."

Şimdi yerdeki bir su birikintisinin içinde yüzüstü yatarak narsisist bir tavırla kendisini incelemekte olan uzun boylu heykel, uzun zaman önce sütun tabanının üzerinden yanlamasına düşmüştü. Belinden ikiye ayrılmış, yüzükoyun yerde yatıyordu. Üzerinde balçık ve yosun lekeleri vardı, ama yine de tanınabilir durumdaydı, besbelli orta yaşlarının başındaki Kraliçe Victoria'ydı.

"Albert de onu dengelemek için öbür uçta duruyordu," dedi Finn. "Ama birisi onu alıp götürmüş. Nereye gittiğini sık sık merak etmişimdir. Viktorya'nın dırdırından kurtulduğu için sevinmiş olmalı."

Bir mendil çıkardı ve diz çökerek soluk, mermer yüzdeki bir parça çamuru nezaketle temizledi. Melanie kopmuş gövdeyi ayağıyla itekledi, ama ağır gövde yerinden kımıldamadı.

Kendisini tutamayarak: "Onu sevmedim," dedi. "Zavallı, burnu pisliğin içinde yüzüstü yatıyor."

"Hayat böyle," diye felsefi bir laf etti Finn. Melanie'yi gözlerinin gri-yeşiliyle ıslattı.

Hava kararıyordu, saatler haftalar önce geri alınmıştı, artık erken bastırıyordu geceler. Kentin karaltısı uzakta, sislerin arasında, isli bir parmak izi gibi giderek koyulaşıyordu, tek tük ışıklar yandı. Ağaçlar ve çalılar yapraksız

hatlarının netliğini yitirdiler. Döşemedeki beyaz mermer kareler sanki hayalet bir satranç tahtasının üzerindeymiş gibi içten içe parlamaya başlamışlardı. Melanie, yüzünde bir iki damla ıslaklık hissetti -belki yağmur, gece havasının pıhtılaşan nemi, ya da Finn'in bakışlarından birazcık serpinti. Finn artık iyice yumuşamış olan çikletini ağzından çıkardı ve kasten Kraliçe Viktorya'nın kabarık, taştan kıçına yapıştırdı. Melanie bunu görünce, Finn'in kendisini öpeceğini ya da öpmeye çalışacağını anladı.

Hareket edemedi, ağzını açıp bir şey söyleyemedi. Korku dolu bir endişeyle bekledi. Eğer olacaksa olmalıydı, ne olduğunu bile bilmediği öpülme duygusunun nasıl bir şey olduğunu ancak o zaman anlayacaktı. Onu öpen Finn de olsa, en azından bu kadarcık deneyimi olacaktı. Finn'in saçları kadife çiçeği ve mum alevindendi. Sararmış dişerini görünce ürperdi.

Düşmüş kraliçenin iki yanında duruyorlardı. Finn ayağını yavaşça kraliçenin taştan poposuna bastı, karşıya atladı, havadayken üzerine tuhaf bir ruh hali çökmüş olmalı ki, plastik kaplı siyah kollarını kaldırdı ve bir karga gibi gaklayarak sallamaya başladı. Kucaklayışının sarsıcı kıvrımları içinde her şey karardı. Melanie birden çok ürktü, neredeyse hıçkırmaya başlayacaktı.

"Gak, gak" diye yankı yaparcasına hışırdadı yağmurluk.

"Korkma," dedi genç adam. "Bu zavallı Finn'den sana kötülük gelmez."

Melanie hâlâ titremesine rağmen biraz kendini toparladı. Finn'in ıslak gözlerinin siyah bebeklerinde kendi yüzünün iki minik yansımasını görebiliyordu. Hâlâ aynı görünüyordu. Kendini selamladı. Finn ondan birazcık daha uzundu ve gözleri neredeyse aynı seviyedeydi. İçinden, Finn'in beş santim daha uzun olmasını diledi. Ya da altı.

Vahşi bir hayvanınkini andıran ağzından çıkan soluğu yanağında hissetti. Kımıldamadı. Karşılık vermeden Finn'in kollarında kaskatı durdu, adamın gözlerinde kendi yansımasını seyretti. Göründüğünü sandığı gibi göründüğünü bilmek rahatlatıcıydı.

"Ah, hadi ne yapacaksan yap, bitir şunu," diye sıkıştırdı Finn'i içinden.

Finn, ormandaki Pan gibi sırıtıyordu. Gözlerini kapayarak Melanie'yi öptü, Melanie artık onun gözlerinde kendini göremiyordu. Adamın dudakları ıslak, çatlak ve pürtüklüydü. Onu öpen herhangi biri olabilirdi, ayrıca Finn'i de neredeyse hiç denilecek kadar az tanıyordu. Bunu neden yaptığını merak etti, neden ağzını kendi isteksiz ağzının üzerine koyuyor ve bedenini hafifçe Melanie'nin bedenine sürtüyordu ki? Bunu yapmasının nedeni neydi? Melanie kendini çok, çok uzaklarda ve çok daha üstün hissetti.

Kasım ayının akşam karanlığı çevrelerinde girdap gibi dönerken, Finn'in kıpkızıl, kendisinin kapkara saçları hafif rüzgârın yumuşak küçük elleri tarafından karıştırılırken, kızıl ve siyah saçlar birbirlerine dolaşmışken, bu ölü eğlence yerinde, kırık heykelin yanında sımsıkı bir kucaklaşmayla kilitlenmiş görüntülerinin, yeni akım İngiliz sinemasından bir sahne gibi çok gözalıcı olması gerektiğini düşündü bir an. Keşke birisi bu güzel görüntüyü yakalamak için onları seyrediyor olsaydı, ya da kendisi on metre ötedeki bir çalılığın arkasından Finn'in bu siyah saçlı genç kızı öpüşünü izleseydi. Olanlar ancak o zaman romantik görünürdü işte.

Finn, kızın dilini arayarak kendi dilini Melanie'nin dudaklarının arasına soktu. Melanie kendini kaybetti. Bu bedensel ve kişisel bağlantının, bedensel mahremiyetine yapılmış kaba tecavüzün, aşağılanmanın korkusuyla

şiddetle sarsılarak Finn'i yumruklamaya, öksürmeye ve çırpınmaya başladı. Öne arkaya sallanıyor, neredeyse yere, çamurların içine düşerek ölü kraliçenin yanına yuvarlanıyordu; ne kadar şiddetle vurursa vursun bir işe yaramıyordu, Finn onu sıkıca tutarak düşmemesi için omuzlarını hafifçe kavradı. Sakinleştiği zaman yavaşça bıraktı kızı, Melanie sırtını ona dönerek, sendeleyerek, elleriyle ceplerini karıştırarak birkaç adım attı. Finn elinin tersiyle ağzını sildi.

"Bakın yaptıklarıma, kudretliler, ve sakının!"* dedi heykele, çikletini aldı, pislik bulaşmış mı diye inceledi ve yeniden ağzına attı.

Çay saatinde, ikiye yarılmış, ortalarında tereyağı eriyen patatesli çörekler ve büyük olasılıkla reçelli turtalar vardı, çünkü Margaret Yenge bugün hamur işi hazırlıyordu. Mutfak mis gibi kokuyordu. Işık Melanie'nin gözlerini acıttı, sıcaklık da burnunu ve ayak parmaklarını karıncalandırdı. Victoria yere oturmuş, hamur kırıntılarıyla oynuyordu.

Gri bir yumruyu havaya kaldırarak "Bir kuş," dedi Melanie'ye.

"Herhalde öyledir," dedi Melanie. Kız kardeşinin yanına çömeldi ve onu kucakladı, çünkü küçük, tombul ve mutluydu. Victoria kıvrandı.

"Yapma," dedi. "İşim var. Oynuyorum."

Melanie "Harika bir kuş bu," dedi kız kardeşinin gönlünü almak için. "Görür görmez bir kuş olduğunu anladım."

Victoria öfkeyle patlayarak "Senin yüzünden onu ezdim," dedi ve hamuru hırçın bir tavırla odanın öbür ucu-

*) Şair Percy Shelley'nin "Ozymandias" isimli şiirinin, "Benim ismim Ozymandias; Krallar Kralı, Bakın yaptıklarıma, kudretliler ve yitirin umudunuzu!" satırlarının değiştirilmiş hali. (ç.n.)

na fırlattı, hamur uyuyan köpeğin böğrüne sertçe çarptı. Köpek uyandı, hamuru kokladı, yedi ve geğirdi. Melanie daha önce bir köpeğin geğirdiğini hiç görmemişti. Bu bir ilkler günüydü. Yorgun bir tavırla yerde oturmaya devam etti. Margaret Yenge unlu ellerini unlu önlüğüne sildi.

"İyi bir yürüyüş yaptınız mı?" yazdı tebeşirle. Yüzünde uyanık, neşeli ve meraklı bir ifade vardı. Finn'in onu öptüğünü tahmin etmiş miydi? Yoksa bütün bunları şaka olsun diye önceden mi planlamışlardı, aptalca bir düşünceydi bu.

"Ayaklarım ıslandı," dedi Melanie. "Belki de üşütüp hasta olacağım." Sonra bu hastalık zatürreye dönüşecek ve öleceğim, kimsenin umurunda olmayacak.

Finn atölyeye gitmiş olmalıydı. Melanie'yle birlikte dükkâna girmiş ama peşi sıra mutfağa gelmemişti. Melanie onu görmek ya da onunla konuşmak istemiyordu. Karanlık bir yerde kendi başına kalmak istiyordu. Odasına kaçtı ve nemli yağmurluğunun içine büzüşerek yatağına oturup kolundaki şeridin iplerini çekiştirmeye başladı.

"Acaba bende bir terslik olduğu için mi hiçbir şey hissetmiyorum? Olanların korkunç olduğunu düşündüğüm için bende bir sorun mu var?"

Yoksa onu öpen eskiden böyle şeyler hayal ettiğinde kollarında olduğunu düşlediği adamlara benzeyen biri değil de, Finn olduğu için mi böyle hissediyordu? Şimdi artık öyle erkekleri hayal edemeyecekti, çünkü aklına Finn'in ıslak öpücükleri gelecekti. Kolundaki yas şeridinin dikişlerinin çoğunu söktüğünü fark etti, artık şeridi tamamen çıkarmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Perdeler kımıldadı. Pencerenin dışındaki sardunya, perdelere fantastik bir gölge yansıtıyordu, yaprakları şemsiyeler, çiçekleri lahanalar gibi görünüyordu. Victoria'nın karyolasının parmaklıkları karanlık ve tehditkar

görünüyordu, merdiven sahanlığından gelen ve kapının altından sızan çizgi şeklindeki ışık her an doğrulup duvara parlak bir harflerle "Bu kız normal değil" yazacak bir kaleme benziyordu. Sakinleşmek için duvar kâğıdındaki gülleri saymaya başladı, hüzünlü, karanlık şekillerini zar zor seçebiliyordu. Bir gül, iki gül, üç gül... ve üçüncü gülün tam ortasında bir ışık parıltısı. Yuvarlak bir ışık. Önce dalgın dalgın, sonra çoğalan bir merakla bu ışığa baktı. Yan odanın duvarındaki bir delikten gelen ışık içeriye sızıyordu. Düzgün, yuvarlak bir delikti bu.

Ayağa kalkıp, bozuk para büyüklüğündeki deliğin yanına diz çöktü. Jowle'ları mutfak kapısının anahtar deliğinden izlediği ilk geceyi düşünerek onları gözetleyenin hep kendisi olduğunu sanmıştı, Jowle kardeşlerin çıplak bir ampulle aydınlanan odasının *terra incognita*'sını görüyordu.

İki küçük beyaz yatak vardı, yatak örtüleri kapitone saten kaplı kuştüyü yorganın üzerine kıvrılmıştı. Yere çok ucuz, siyahlı kahverengili bir kilim seriliydi Ahşap bir iskemlenin üzerine tıpkı bir mavna gibi şato ve gül resimleri çizilmişti. Bu, Finn'in iskemlesi olmalıydı. Pembe badanalı duvara kare şeklinde bir ayna dayanmıştı. Aynanın yanında yağlıboya bir resim asılıydı. Tabloyu daha iyi görebilmek için olduğu yerde kıvrandı. Tuhaf bir tabloydu. Melanie gözlerine inanamadı.

Margaret Yenge, omuzlarının üzerine gevşekçe atılmış ışıl ışıl, yeşil bir pelerin hariç çırılçıplak, çuhaçiçeklerinden bir yığının üzerinde oturuyordu. Sıskalığı çevresinde uçuşan kırmızı saçlarla yumuşatılmıştı. Cinsel organındaki tüyler ateşten bir tepecikti. Göğüsleri güllere dönüşmek üzereydi. Teni göz kamaştırıcı bir beyazlıktaydı. Finn, boya tüpünden çıkardığı beyaz boyayı başka hiçbir renkle karıştırmadan kullanmış olmalıydı. Beyaz

yanaklarından aşağıya pırıl pırıl iki gözyaşı damlası yuvarlanıyordu. Çünkü aslında tuvale tutturulmuş iki tane yuvarlak, traşlanmış, kristal boncuktular. Başının üzerinde tuhaf çiçeklerden, lalelerden, çuhaçiçekleri ve nergislerden yapılma, iki ucu yeşil birer fiyonkla tutturulmuş, gösterişli, kıvrık bir taç vardı. Fiyonkların ucunu iki tane Eros tutuyor, tombul topuklarını havada sallıyorlardı. Eroslar, pembe model çamurundan yapılma alçak kabartmalardı. Tablonun gizemli, kendine özgü bir hali vardı, avuç içinde saklanan gizli bir fısıltı gibiydi. Bu tablo Rubens tarzı olmasa da, bir alegori olmalıydı.

Finn'in yağmurluğu, bir cüce tabutuna benzeyen keman çantasının yanında yerde yatıyordu. Sonra Finn birdenbire Melanie'nin görüş alanına girdi. Saçları kıymıklı döşeme tahtalarını süpürüyordu. Elleri üzerinde yürüyordu. Melanie bundan daha fazla şaşıramazdı. Ellerinin üzerinde yürüyen Finn neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, sadece yere çarpan ellerinin sesi duyuluyordu. Melanie yeniden yatağına oturdu ve gözetleme deliğinin ne anlama geldiğini düşündü.

Delik düzgün ve yuvarlaktı, özenle oyulmuştu. Biri duvara gözetleme deliği açmıştı. Neden? Büyük ihtimalle onu izlemek için. Demek ki gözetleyen sadece kendisi değildi, kendi başına olduğunu sandığı zamanlarda, giysilerini çıkartırken, giyerken, böyle şeyler yaparken hep gözetleniyordu. Birisi sürekli onu izliyordu. Bu evde yaşadığı sürece izlenmişti. Yalnızlığına bile sahip olmasına izin vermemişler, davetsiz bir şekilde rahatsız etmişlerdi.

Eğer kardeşler sırayla izlemiyorlarsa onu en çok izleyen Finn olmalıydı. Her nedense Francie'yi bir kerecik bile olsa kendisini külotsuz görmek için anahtar deliğinden gözetlerken gözünün önüne getiremiyordu, sırtı eğilmek için çok dikti, boynu kaskatıydı. Dikizci olan ve dilini ağzına sokan Finn'di. Öfkeden kızardı.

"Küçük pis canavar," dedi kendi kendine. "Ah, kaba bir hayvan o!"

Üstelik de utanmadan yan odada, elleri üzerinde yürüyordu. Melanie odasına gidip onu suçlayacak kadar öfkeliydi, ama sağduyulu davranmayı yeğledi, hem Finn güvenilmez bir numaracıydı, hem de onu görmek istemiyordu.

Bir süre düşündükten sonra deliğin önüne bir sandalye çekti ve sandalyenin arkalığına paltosunu astı. Belki de bu yeterli olurdu. Ayrıca bir daha onunla yürüyüşe çıkmayacak, elinden geldiği kadar onunla yalnız kalmamaya çalışacaktı, eğer kendisiyle konuşmaya kalkarsa buz gibi bir bakışla susturacaktı. Finn arkadaşı değildi. Yan odadan gelen bir dizi gümbürtü, Finn'in perende ya da takla çalışması yaptığı anlamına geliyordu.

ALTI

Margaret Yenge'nin kalın, altın nikâh yüzüğü hariç tek bir takısı vardı. O da pazar günleri öğle yemeğinden sonra sıkıcı, siyah günlük giysilerini çıkarıp en iyi elbisesini giydiği zaman taktığı tuhaf bir gerdanlıktı. Bir haftalık işi bitmiş olurdu ve bu çirkin tatil elbisesi içinde başka bir haftanın başlamasını beklerdi. Elbise de eski modaydı, ucuz, rahatsız yünlü bir kumaştan yapılmıştı. İç bayıcı, donuk, solgun, her türlü güzel görünme ihtimalini yok eden, hüzünlü ve sefil bir gri tonundaydı. Elbisenin kapalı bir yakası vardı, Margaret Yenge'nin pürüzlü, kemikli bilekleri, her düğümlü kasın, damarın tek tek belli olduğu elleri, sanki elbiseye dikilmiş de kollarının uzantısı değilmiş

gibi, ona kısa gelen dar yenlerinden gevşekce sarkardı. Margaret Yenge'nin en iyi elbisesi buydu, çünkü tek elbisesiydi. Gardrobu, üç ya da dört tane eski püskü siyah etek ve eprimiş, incelmiş, solmuş dirsekleri olan dört ya da beş tane biçimsiz siyah kazaktan oluşuyordu.

Elbise, omuzlarından baldırlarına kadar dümdüz iniyordu. Bedenini sıyırıp geçerek kemikli kalçalarına ancak değiyor, üzerine uymuyordu. Margaret Yenge'nin elbiseyi beğenerek aldığını hayal etmek çok zordu; çok eskiden güzel bir günde bir dükkâna girip çeşit çeşit elbise denemiş, en sonunda rengarenk giysilerle dolu bir raftan bu çirkin kumaş boruyu alıp başından geçirmiş, kabinin aynasında önünü ve arkasını inceledikten sonra, başında bekleyen permalı, parfümlü satıcı kız "*Tam* size göre hanfendi," deyince, zevkle gülümsemiş, ellerini çırparak kendi kendine; "Bu harika, tam istediğim şey," demiş olamazdı kesinlikle. Elbise Margaret Yenge'ye birinden kalmış olmalıydı, belki de sonu gelmeyen siyah giysilerinden farklı bir şey giyebilmek için bir yardım satışından almıştı onu. En büyük olasılıkla, Philip Dayı, karısının pazar günleri giymesi için uygun bulup seçmişti bu elbiseyi, Margaret Yenge de evlendiği zaman yatak odasındaki çekmecelerden birinde bulmuştu.

Çok rüküş ve eski bir elbiseydi, üzerinden naftalin ve yıllar boyunca kumaşa sinen hafif bir ter kokusu yayılıyordu, ama dikkatle ve özenle korunmuştu. Ayrıca ne de olsa Margaret Yenge'nin pazar günü giydiği, en iyi giysisiydi, dolayısıyla çirkinliğine rağmen saygın bir havası vardı. Belli ki yıllardır toz lekeleri boyuna silinmiş, fırçalanıp ütülenerek özenle saklanmıştı; oluşan yol yol çizgiler Margaret Yenge'nin bedenine uygun olmayan giysiyi daha da pejmürde gösteriyor; kadıncağız elbisenin içinde olduğundan da genç görünüyordu.

Pazar okuluna giden cici bir kızın giyeceği türden bir elbiseydi. Margaret Yenge içinde saf ve taze görünüyordu. Elbiseyle birlikte pazar günü için saklanan, delikleri ve kaçıkları özenle onarılmış uzun çoraplar ve yine pazar günü için ayrılmış, yuvarlak burunlu, alçak topuklu, şeritli, çok eski, ama güzelce cilalanmış bir çift ayakkabı giyiyordu. Giyinip hazırlandığı zaman gerdanlığını bir kutu ya da dolaptan çıkarıyor ve giysisini tamamlaması için boynuna takıp kopçalıyordu.

Kolye mat gümüşten bir tasmaydı, uçlarında aytaşından toplar olan menteşeli iki parça, zayıf boynunun çevresinde şakırdayarak kapanıyor ve neredeyse çenesine kadar yükseliyordu, başını zorlukla hareket ettirebiliyordu. Ağır, hareketlerini engelleyen, çok kıymetli bir kolyeydi. Sanki Hıristiyanlık, hatta Nuh Tufanı öncesinden kalmış kadar eski görünüyordu, ama değildi elbette. Tasma, kadını bir deri bir kemik gösteren gri elbisenin tepesinde, neredeyse uğursuz bir çekicilikte ve tuhaf görünüyordu. Margaret Yenge gerdanlığı takınca başını bir Asur Melikesi gibi kibirle yukarıda taşımak zorunda kalıyordu; yine de tasmanın üzerindeki gözleri mağrur değil, tedirgin ve hüzünlüydü.

Pazarları saçının kızıl dalgalarını tarar, her zamankinden daha özenle şekil verirdi, bu alışılmadık tertipliliği, heybetli gerdanlığı ve genç görünümüyle bir yabani tavşana benzer, yatma saatinde gerdanlığı çıkarıp ortadan kaldırıncaya kadar süren şaşırtıcı, kısa süreli, baştan aşağı esrarlı bir güzellik kazanırdı. Her hafta yeniden kısa süreliğine beliren bu güzellliğin şok edici bir etkisi vardı. Dizinde Victoria'yla, tasmanın baskısı yüzünden başı bir kraliçe gibi dimdik otururken sıska bir genç kız olarak resimlenmiş bir Kıtlık Meryemi ikonuna benzerdi.

Tasmayı takınca yemek yemekte çok zorlanırdı. Pazar günü çay saatinde hep aynı şeyler yenirdi. Her zaman ka-

rides, ekmek, tereyağı, bir tas hardal, peynir ve pazar gününe özel, et parçalarıyla birlikte fırında pişirildiği için hafifçe yanmış et yağı kokan, yağlı, yumuşak ve altın rengi bir tür kiş. Masa karides bıyıklarıyla dolar, kiş son kırıntısına kadar silip süpürülürdü, ama bu bereketli sofrayı hazırlayan Magraret Yenge acı içinde bir fincan açık çayı yudumlar, birkaç lokma hardal ve tereyağı ile oynar dururdu. Philip Dayı'ysa bir tabur pembe karidesin zırhını parçalayıp durmadan yer, kaşık kaşık yağ sürülmüş bir dilim ekmeği dişler ve ifadesiz gözlerini memnuniyetle Margaret Yenge'ye dikip belli ki onun rahatsızlığından haz duyarak, hatta görüntüsünün iştahını açtığını fark ederek kişten aslan payını kendisine ayırırdı.

"O duygusuz bir insan," diye düşündü Melanie. Ama Margaret Yenge'yi güzelleştiren şey, o kraliçelere layık, hareket kısıtlayıcı tasmaydı. *Il faut suffir pour être belle.**) Aytaşlarıyla kaplı tasma, ilkel ve vahşi görünüyordu; Ortaçağ minyatürlerinde görebileceğiniz türden Filistinli bir prense ait av köpeğinin, atmacalarla birlikte ava giderken takacağı bir tasmaya benziyordu. İnsan Margaret Yenge'den böyle bir kolye seçmesini beklemiyordu. Tahmin etmek gerekirse herhalde Melanie'ye kiliseye kabul töreninde hediye edilenler gibi kültür incilerini beğeniyor olabilirdi, ya da belki sahte elmaslar ve narin, pırıltılı, taşlı, çiçek şeklinde broşlar; içinde soluk renkli bebek fotoğrafları ve yumuşacık bebek saçı bukleleri olan altın madalyonlar. Ama tasmasıyla gurur duyuyordu. Gerçek gümüştendi.

"Onun düğün hediyesiydi," yazdı tebeşirle. "Kendisi yaptı. Kendi tasarımına göre."

"Tanrım, çok akıllıymış," dedi Melanie.

---

*) Fr. Güzel olmak için acı çekmek gerekir. (ç.n.)

"Ahşap ya da metalden ne isterse yapabilir. Belki bir gün sana da bir takı yapar."

"Ne hoş olurdu," dedi Melanie kibarca. Kendi kendine "Tanrı korusun!" diye düşündü.

Tasmadan söz açılınca Finn, "Anlarsın ya, O ve Margaret pazar geceleri birlikte olurlar," dedi. Gözleri soğuk sular gibiydi, yere tükürdü, Melanie bu tükürükten o kadar rahatsız oldu ki, dediğinin ne anlama geldiğini kavrayamadı. Tükürük topu kolyeden düşmüş bir aytaşı gibi yerde duruyordu.

"Philip Dayı'yı pek sevmiyorsun değil mi?" diye sordu.

"Neden sevecekmişim?" dedi Finn sağ gözünün altındaki kocaman mor çürüğe dokunarak. Kötü bir gün geçirmişti. Elindeki keski kaymış ve etini kemiğe kadar kesmişti, çalışamıyordu. Melanie, Philip Dayı'nın "Bilerek yaptın bunu seni İrlanda piçi!" diye haykırışını ve sonra attığı yumrukların boğuk gümbürtüsünü dükkândan bile duymuştu. Elinden kanlar damlayan mutsuz ve sessiz Finn yukarı çıkmış, tek kelime etmeden korkunç yarasını göstermiş ve sarsın diye kız kardeşinin yanına çıkmıştı.

Şimdi dükkânda, tezgâhın üzerinde oturuyor, sağlam eliyle keman ve flüt çalan maymunlarla oynuyordu. Birdenbire "Kahrolsun!" diyerek oyuncağı bütün gücüyle bir köşeye fırlattı. Oyuncak kaplama tahtasına çarpıp parçalandı ve çentikli teneke parçaları dağılarak yere saçıldı. Müzik kutusunun mekanizması bir tıngırtı ile sustu.

"Ah, Finn!"

"Hepsini parçalamak isterdim," dedi yenilen Finn. Bunu söylerken minik, ufacık bir çocuğa; parktaki zorba çocuklar tarafından dövülen ve karşılığında tek yapabildiği onlardan nefret etmek olan küçük bir çocuğa benzi-

yordu. "Üfleyip püfleyip bu evi yıkmak, Maggie'yi ondan almak isterdim, o zaman, Maggie, ben ve Francie, İrlanda'ya dönüp sessizce birlikte yaşayabilir, müzik yapabilir ve zaman zaman dans edebilirdik."

"O zaman bana ve çocuklara ne olacak?"

"Ah, onu ben bilemem. Her koyun kendi bacağından asılır." Yaralı elini öbür elinin avcuna aldı. Yüzündeki çürük, şehla gözlerini vurgulayan siyah bir izdi. "Kesilen sağ elim olmak zorunda mıydı? Resim yaptığım elim?" Melanie oyuncağın parçalarını toparlamaya devam etti.

Finn'le konuşmak istememişti, ama gelip de tezgâha oturunca kendisine engel olamamıştı. Ayrıca, eğer onunla hiç konuşmazsa o zaman bu, Margaret Yenge'yle kurduğu yarı yazılı iletişim hariç kimseyle konuşamaması anlamına gelecekti ve yalnızlığı katlanılmaz boyutlardaydı. Sonuçta Finn'le tüm ilişkisini kesecek kadar cesur değildi. Zaten Finnde sanki ona sıcak, ıslak ağzıyla hiç dokunmamış gibi davranıyordu. Böylece bir süre sonra -Finn de böylesine arkadaşça davrandığı için- olanların çoğunu, hatta hepsini hayal ettiğini düşünmeye başladı. Fakat odasındaki sandalyenin yerini değiştirince gözetleme deliği ortaya çıkıyordu. O yüzden sandalyeyi yerinden hiç kımıldatmadı.

"Peki ya Jonathon?" dedi. "Philip Dayı sana vurunca Jonathon ne yapıyor?" Jonathon'un çalışma odasındaki soğuk şiddet sahnelerini sessizce izlediğini düşünmekten hoşlanmıyordu.

"Görmüyor bile. Gemi donanımı yapıyor."

"Küçük kardeşimin üzülmesini istemem."

"Çoğunlukla başka şeyler düşünmeye dalmış oluyor. Dayın ondan çok memnun. Büyük ihtimalle tıpkı beni çırak edindiği gibi onu da yanına çırak olarak alacak. Gemiler dayını çok etkiledi. Jonathon sadece gemi yaptığı

için dayın da şişe içinde gemi yapma işine soyunmayı düşünüyor. Jonathon gemi maketleri yapma konusunda çok başarılı."

"Bir tür düşkünlüğü var."

"Bana daha çok saplantı gibi geldi."

"Bilmiyorum."

"Yine de sadece on iki yaşında, saplantı ya da tutku sahibi olmak için çok genç bir yaş."

"Çoğunlukla," dedi Melanie yavaşça, "Jonathon her zaman başka yerlerde gibiydi. Sanki gerçek Jonathon başka bir yerde ve kimse gittiğini fark etmesin diye yerine bir kopyasını bırakmış. Hep böyleydi, hatta çok küçük bir çocukken bile."

"Gözlüğünü çıkarınca gözleri açık havanın etkisinden yuvalarına kaçıyor," dedi Finn.

"Karnesinde hep 'Jonathon çalışırsa çok daha iyisini yapabilir' yazardı."

"Tam öğretmenlere göre bir laf, değil mi? Jonathon için kaygılanma Melanie. O halinden memnun. Jonathon dayının kanından. Bir Flower."

"Bir Flower," diye yineledi Melanie, daha önce bu ismin tuhaflığını hiç algılamamıştı.

"En başta, siz çocukların kanında çok az Flower'lık olduğunu düşündüm; hepiniz iyi, temiz, burunlarını asla kol ağızlarına silmeyen, her zaman mendillerine silen çocuklar olduğunuza göre annenizin nasıl biri olduğunu merak ettim. Ama cilâ şimdiden silinmeye başladı."

"Annem," dedi Melanie, annesini zar zor aklına getirerek, "şapkalar ve eldivenler giyer, bazen heyetlerde yer alırdı."

Ama Finn artık onu dinlemiyor, yarı kapalı ve her an cinayet işleyecekmiş gibi bakan gözlerini yaralı eline dikmiş kara kara düşünüyordu.

O akşam, yengesi Victoria'ya banyo yaptırdığı için Melanie bulaşıkları tek başına yıkadı. Margaret Yenge, Victoria'ya ılık suda banyo yaptırabilmek için haftada bir eski püskü banyo şofbenine meydan okurdu. Şofbenin domuzumsu burnundan küvete akması on dakika süren iki karış derinliğinde, sümük yeşili, hafif tuzlu, ılık suda Victoria'ya banyo yaptırabilmek için, gümbürdeyen, patlama sesleri çıkaran, çürük, birdenbire parlayan canavar banyo şofbeniyle savaşırdı. Melanie, paslı, manyak olduğu her halinden belli olan şofbeni zorla yaktığı ve sıcak ya da ılık su kusmaya zorladığı için Margaret Yenge'nin fazlasıyla cesur olduğunu düşünüyordu. Banyoyu suyla doldurmayı sadece bir kez denemişti, şofbenden öyle şiddetli bir patlama sesi gelmişti ki, raftaki diş fırçaları titreyerek yerlerinden fırlamış, Philip Dayı'nın dişlerini koyduğu cam bardak bir intihar atlayışı yaparak yerde sekmiş, neyse ki kırılmamıştı.

O olaydan sonra, mutfakta ya da banyodaki dar lavaboda bedeninin bir bölümünü yıkayacağı zaman, yengesinden bir çaydanlık dolusu buharı tüten su aldığı zamanlar hariç, hep soğuk suyla yıkandı. Silindiği bir parça pazen kumaşın altından çıkan temiz deri kayısı renginde parlardı; önce bir bacak, sonra öteki. Bir zamanlar her gün, yapış yapış yaz mevsiminde bazen iki kere nasıl da parfümlü sulara daldığını hatırladı. Artık büyüyene ve kendisine ait bir banyoya sahip olana kadar bunu bir daha hiç yapamayacaktı. Saçını doğru dürüst yıkamak da çok zor oluyordu.

Finn ve Francie şofbeni yakmaya asla yeltenmiyorlardı. Melanie Finn'in, arada bir yıkandığı oluyorsa elbette, nasıl yıkandığını hiç bilmiyordu, ama Francie bazen oval, teneke bir banyo teknesini ocakta ısıtılan tencereler dolusu suyla doldurup kilitli mutfak kapısının arkasında kayıtsızca bu suda otururdu. Margaret Yenge de

sık sık Melanie'yi erkenden yatağa kışkışlar aynı şeyi yapardı. Fakat Philip Dayı haftada en az bir iki kez banyoda yıkanırdı; sanki şofbenin üzerinde gizemli bir otoritesi vardı, çünkü o yaktığı zaman şofben asla patlayıp püskürmüyordu. Banyoyu korkunç bir karışıklık içinde bırakırdı, sular her yere taşar, havlu sırılsıklam olurdu. Melanie evde geçirdiği ilk sabah bulduğu plastik oyuncağın kime ait olduğunu asla öğrenemedi. Kanıtlar Philip Dayı'yı gösteriyordu ama bu imkânsız bir şeydi.

Bununla birlikte, Victoria'nın haftalık banyosu, Margaret Yenge'nin bütün dikkatini ve zamanını alan bir alışkanlık, resmi bir törendi. Melanie günlük temizlik bittiği için sıcak, derli toplu ve keyifli bir yer haline gelen mutfakta tek başınaydı. Mutfak rafındaki kap kacak, düz arkalı sert sandalyeler, partal halı hep huzur verici görünüyorlardı. Mutfakta olmak keyifliydi, Melanie fincanları çengellere asarken, tabakları raflara dizerken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu, Bıçak ve kaşıkları kaldırmak için mutfak dolabının çekmecesini çekti. Çekmecede kökü kan içinde, yeni kesilmiş bir el vardı.

Tırnakları sedefli cilayla boyalı, güzel, uzun ince parmaklı, yumuşak görünüşlü, küçük ve tombul bir eldi. Parmaklarından birinde küçük kızların yüzük parmaklarına taktıkları cinsten ince gümüş bir yüzük vardı. Dans derslerine giden, fırfırlı bir iç eteği ve ona uygun külotlu çoraplar giyen bir çocuğun eli olmalıydı. Bilekteki et lime lime olduğu için elin ait olduğu koldan oldukça kör bir bıçak ya da baltayla koparıldığı anlaşılıyordu. Melanie çekmecenin içine damlayan kanın tıp..tıp.. sesini duydu.

"Aklımı kaçırıyorum," dedi yüksek sesle. "Mavi Sakal buradaymış!"

Çekmeceyi kapatıp dolaba yaslandı. Terden sırılsıklam olmuştu, ağzı kupkuruydu. Bir an sonra dizleri gev-

şedi ve yere yuvarlanan çatal bıçağın gürültüsü eşliğinde yere yığıldı. Odadaki tüm eşyalar havada dans ediyorlardı. Sandalyeler bir bacaklarından öbürünün üzerine sıçrayarak cig dansı yapıyorlardı. Yemek masası kaba hareketlerle bir vals yapıyordu. Guguklu saat fırıl fırıl dönüyordu. Haraket etmekten korkarak kaskatı kesildi, dalgalanan yerde yatmaya devam etti.

Kendine geldiğinde ağzına bir fincan tutuluyordu. Fincanda su ve yosun renkli viski vardı. Francie onu doğrultmuş, kollarında sımsıkı tutuyordu. Bir elinde fincan, öbüründe Teacher's Highlight Cream marka çeyrek şişe viski vardı. Elleri dolu olmasına rağmen Melanie kendini güvende hissediyordu. Francie'nin burun deliklerindeki minik, kum rengi tüyleri görebiliyordu. Dişleri fincanın üzerinde takırdadı.

"Kafana dik bakalım, aferin benim kızıma," dedi Francie. Bugün, iyice kararmış metalden, Aziz Bridget haçı biçiminde bir kravat iğnesi takmıştı. Kravatı mavi ve kırmızı çapraz çizgiliydi. Yanakları hafif uzamış sakalı yüzünden zımpara kâğıdı gibiydi. Herhangi bir İrlandalı gibi görünüyordu. Melanie, Francie kendisini üzerinde bahriyeli mavisi takım elbisesi ve kravat iğnesiyle bulduğu için memnundu.

"Her zamanki gibisin," dedi minnettarlıkla. Francie paslanmış gülümsemesiyle yanıt verdi.

"Öyleyim," dedi. "Sıradan bir adamım."

Melanie başını onun omzuna yasladı.

"Düştüm."

"Belki de bayıldın. Reçinemi almaya geldim, bi de baktım yerde yatıyosun. Köpek de seni kokluyor." Sanki hiç kelimelerle düşünmemiş, zihnindeki biçimsiz, hantal kavramları betimlemek için sırası geldiğinde kelimeleri yeniden bulmak zorunda kalıyormuş gibi konuşuyordu.

Gözleri kaygı dolu köpek, havayı koklayarak, güven verici sesler çıkararak burnunu kızın avcuna bastırdı. Melanie çaba harcayarak hayvanın başını okşadı. O ve köpek birdenbire arkadaş olmuşlardı. Tatlı, sulu viskiyi yudumladı ve daha iyi hissetmeye başladı.

"Senin İrlanda viskisi içeceğini sanırdım," dedi merakla.

"Hepsi aynı yoldan geçiyor," dedi Francie. "Yine de bir iki yudum kaliteli şey içmeyi severim."

Yaşlı bir atın çektiği, engebeli bir yolda giden at arabası gibi yavaşça, gıcırtılı bir sesle konuşuyordu. Melanie fincanın üstünden ona gülümseyerek içkisini bitirdi. Francie, Melanie'nin üstünden eğilerek viski şişesinden bir yudum aldı. Sonra Melanie'ye "Sorun neydi tatlım?" diye sordu.

Melanie ürperdi ve kabus geri döndü.

"Bıçak çekmecesinde bir şey vardı. Gördüm. Kanıyordu."

"Bıçak çekmecesi mi? Ama oraya sadece bıçakları koyarlar. Maggie orada sadece bıçakları tutar. Adı üstünde bıçak çekmecesi."

"Git benim için kontrol et. Git bak. Bak bakalım hâlâ orada mı?"

"Önce seni güzelce ve rahatça sandalyeye oturtayım, tatlım." Onun kendisine tatlım dediğini duymak Melanie'nin kalbini ısıtıyordu. Francie, Melanie'yi kaldırıp kolayca Philip Dayı'nın kollu sandalyesine taşıdı, oturttu ve fişe takılı elektrikli ısıtıcıyı Melanie'nin yakınına çekti. Sonra çekmeceyi açtı. Melanie korkunun heyecanıyla yumruğunu ısırdı.

"Burada hiçbir şey yok," dedi. "Bıçaklar ve çatallar hariç hiçbir şey yok. Kaşıklar da var. Kaşıklar var. Hayal görmüş olmalısın."

"Kesinlikle emin misin? Yani gerçekten emin misin?"

Francie başını sallayarak zararsız olduğunu kanıtlamak istermiş gibi çekmeceyi birkaç kere açıp kapadı.

"Ne gördüğünü sandın kızcağızım?"

"Bir el," dedi Melanie. "Kesikti."

Francie hayretle başını ona doğru çevirdi. Gözleri Finn'inkiler gibi gri yeşildi, ama içlerinde ona candan bir hava veren kahverengi benekler vardı, sanki daha çok şey görmek için sağa sola bakmasına gerek yokmuş gibi içten, dümdüz karşıya bakıyordu.

"Ne korkunç bir şey!" Bir an düşündü. "Belki de Finn'in eline olanları düşündüğün için bir el gördüğünü sanmışsındır?"

"Bilmiyorum. Bilemiyorum."

"Bir fincan çay yapayım. Seni yatıştırır." Çaydanlığı dikkatle doldurdu ve gaz ocağının üzerine koydu, bütün dikkatine rağmen suyu döktü. Sakar bedeni, gösterdiği özen yüzünden ezilip büzülüyordu.

"Ne kadar da sevimli," diye düşündü Melanie şaşkınlıkla. "Ve ben onunla şimdiye kadar hiç tanışmamışım."

Çekmecede bir el, küçük pembe tırnakları olan bir el gördüğüne emindi, elin parmağında gümüş bir yüzük de vardı; içinden, kalbe uzanan bir damar geçen yüzük parmağında. Bununla birlikte Francie eli görmemişti, ona güveniyordu. Sıcak, tatlı çayını içerken Francie içindekileri karıştırıp dilini şaklatarak çekmeceye bakmaya devam etti.

"Hiçbir şey yok," dedi, "belki de acı çektiğin için çekmecede bir el olduğunu sanmışsındır. Kaybının üzüntüsü bir şeyler gördüğünü sanmana neden olabilir. Bu çok normal."

Francie çömlekler, tavalar, köpek bibloları ve ekmek kapları arasında yabancı kalmıştı, hantal ve antik, Şili

Adalarından gelme bir figürdü, çoğu insandan daha önce yapılmıştı, o yüzden sevgi dolu bir kalbi olduğunu tahmin etmek çok zordu. Sevecenliği, tarlalarında sadece kayalar bulunan ve birkaç tutam ot büyüyen ülkesindeki bahar kadar beklenmedik ve etkileyiciydi. Melanie çayını bitirdi. Francie fincanın dibindeki tortuyu lavaboya boşalttı.

"Bak," dedi fincanın dibine yapışan erimiş şeker ve çay yaprağı kalıntılarını göstererek. "Bir gemi. Bu yolculuk demek."

"Ben mi yolculuk edeceğim?" dedi sesindeki özleme engel olamayan Melanie.

"Ya da bir başkası. Ah, iyi görünmüyorsun, yatmaya gitmelisin."

"Evet, iyi hissetmiyorum," diye itiraf etti Melanie. "Ama merdivenlerden çıkmama yardım etmelisin. Bacaklarım hâlâ bir tuhaf."

Melanie'nin mavi ışıklı odasında Margaret Yenge tatlı, tertemiz Victoria'ya, kokulu talk pudrasından bir sis bulutu içinde geceliğini giydiriyordu. Birlikte Melanie'nin yatağına yuvarlandılar. Giyinme işini büyük bir oyuna dönüştürmüşlerdi. Neşe saçan Margaret Yenge zıplayıp boğuşarak Victoria'nın bebek tombulluğundaki karnını ve ayaklarının altını gıdıklıyor, Victoria sevinçten cıvıldarken, Margaret Yenge sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. Onu mutlu görmek mucizevi bir şeydi. Saçı açılmıştı, dağılan saç tokaları her yerdeydi.

"Melanie bayıldı," dedi Francie.

Oyun hemen durdu. Margaret Yenge'nin yüzündeki mutluluk silindi, yerini endişe aldı. Victoria'yı kucaklayıp kaldırdı, bebeğin itirazlarına bir öpücükle karşılık verip Melanie'ye yatağına yatmasını işaret ederek Victo-

ria'yı karyolasına bıraktı. Melanie'nin alnını yağmurlu bir rüzgâr gibi serin, tatlı bir dokunuşla okşadı. Söyleyemediği kelimelerin baskısıyla ezildiği anlaşılıyordu.

Yengesi ve Francie arasında kelimelerin kullanılmadığı bir tür konuşma geçti, Melanie'nin anlayamayacağı kadar derin ve özel bir şeydi. Sonra yengesi Melanie'nin yüzünü tekrar okşayarak gülümsedi, okşayışı öyle sevecendi ki Melanie gözlerini kapayıp yüzünü okşayanın kendi annesi, ya da çocuğunu okşayan herhangi bir anne olduğnu hayal etti. Ama gözlerini kapar kapamaz kesik el bir Hammer' filminden bir görüntü gibi göz kapaklarının arkasında beliriverdi, Melanie sızlanıp kıvranmaya başladı.

"Bir şey yok, bir şey yok," dedi Francie. Kız kardeşiyle birlikte yatağın iki tarafında bekliyorlar, sanki Melanie'yi gecenin tehlikelerinden kendi kanları ve canlarıyla korumak istermiş gibi üzerine eğiliyorlardı. Melanie'nin bulanıklaşan bakışlarında birbirlerine karışıyor, başının üzerinde yükselen, altında güvenle uyuyabileceği, yaşayan bir kemere dönüşüyormuş gibi görünüyorlardı.

Matta, Markos, Luka, Yuhanna,

Yattığım yatağı kutsa,

Başımın çevresindeki dört melek...

Dört değil üç melek. Finn de gelmiş, yatağın ayakucunda belirmişti. Kızıl ailenin tüm bireyleri içinde yaşadığı bu korkunç ormandaki kurtları ve kaplanları karanlıktan çekip çıkarmak üzere kendisi için bir şenlik ateşi yakıyorlardı.

"Uyuyana kadar onunla kalırım," dedi Finn. Francie'nin kardeşiydi, sağır kadın da onun ablasıydı. Ondan bir kötülük gelmezdi. "Bu zavallı Finn'den sana kötülük gelmez." Bunu daha önce de söylemişti ama Melanie

ona inanmamıştı. Neyse, şimdi inanıyordu.

Francie ve Margaret iki yanağına hafif, kuru, sevgi dolu öpücükler kondurdular. Sonra ortadan kayboldular. Odanın ışığı kapatıldı, bir yerden bir gece lambasının ışığı geliyordu. Gece lambasının ışığının nereden geldiğini göremiyordu. Çıralarla dolu mavi beyaz bir fincan tabağının içiden insana ferahlık veren, masum bir ışık geliyordu.

Finn yatağın yanında bir sandalyede oturuyordu. Karışık saçları loş ışıkta kendi kendine ışıldıyor gibi görünüyordu. Gölgeler yüzündeki etleri yontmuştu, Melanie kafatasının güzel çizgilerini, sert hatlı gizemini görebiliyordu. Elleri huzurlu bir biçimde kucağında duruyordu. Elindeki sargı kirlenmişti.

"Kestiğin yer acıyor mu Finn?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Öldürücü bir yara değildi. Yaşarım."

Yan odada Francie kemanını akort etmeye başladı, Margaret Yenge deneme amacıyla flütüne şöyle bir üfledi.

"Onları göndereyim mi, yoksa bu seste uyuyabilir misin?"

"Onları dinlemeyi seviyorum."

Umursanmayan Victoria çoktan dalıp gitmişti, bir arı kovanı gibi sesler çıkararak uyuyordu. Finn bir sigara yaktı, duman kıvrılıp bükülerek çevresinde dönmeye başladı. Özel bir anı paylaşıyorlardı, yakındılar.

"Finn," dedi Melanie, yaklaşan uyku utangaçlığını azalttığı için, "neden duvarda o deliği açıp beni seyrettin?"

"Çünkü çok güzelsin," dedi Finn şaraptan daha kırmızı ağzıyla, sevecen bir sesle. Finn, Melanie'nin uyuklayan hayalet damadı gibi kouşmuştu, genç kız uykuya yenildi.

Melanie o günden sonra, bütün kuşkularını bir kenara atıp onları sevmeye başladı. Kendilerine ait büyülü çemberden dışarı uzanabileceklerini daha önce kavrayamamıştı. Şimdi kendisini de o çemberin bir parçası gibi hissediyordu. Özellikle Francie'yi seviyor, onun kıyafetlerini onarırken yengesine seve seve yardım ediyordu. Fırsat buldukça ayakkabılarını cilalıyordu. Kaderini Jowle'ların kaderi ile birleştirdi. Onlar da Melanie'yi benimsediler. Odaya girdiğini görünce gülümsüyorlardı. Margaret Yenge'yle birlikte ev işi yapmaktan bile memnundu, böylece evin çekip çevirilmesinde onun da bir rolü oluyordu. Margaret Yenge'nin yardımcısıydı. Bir gün birlikte yemek hazırlarken yengesi tahtaya:

"Senden önce işlerle nasıl başa çıkıyordum bilmiyorum. Evde bir kadının daha olması harika bir şey" yazdı.

Melanie utangaç sevincini saklamak için lavabonun musluklarıyla oynamaya başladı. Kardeşleri çevresinde değilken sessizliği yalnızlık dolu olan yengesine çok acıyordu.

"Kardeşleri için yaşıyor olmalı," diye düşündü Melanie. "Philip Dayı'yla da kardeşleri küçükken bir eve sahip olsunlar diye evlenmiş olmalı. Ona karşı bir şeyler hissetmiş olamaz!"

Philip Dayı kaba saba emirler haykırmadığı zaman karısıyla hiç konuşmuyordu. Ona boğazını sıkan bir kolye vermişti. Küçük kardeşini dövüyordu. Hareket ettiği yerdeki hava soğuyordu. Masanın başında yükselen ifadesiz bakışlı varlığı yengesinin yaptığı güzel yemeklerin tadını kaçırıyordu. Varlığı insanın gülme isteğini yok ediyordu. Melanie kesik eli gördüğünü sandığı geceden itibaren yengesinin tarafını seçti, Philip Dayı'dan nefret etmeye başladı.

*) Özellikle Küçük bütçeli Gotik korku filmleriyle tanınan, uluslararası bir İngiliz film stüdyosu. (ç.n.)

Adam o ana kadar Melanie'ye hiç doğrudan doğruya adıyla hitap etmemiş, Victoria'nın varlığını görmezden gelmişti. Kahvaltıda sabah keyfini öldürerek masanın tepesinden öfkeyle onlara bakıyor, çay saatinde gün içinde başlarından neler geçmiş olduğunu anlamak için hepsini öfkeyle inceliyordu. Sadece orada bulunarak yemek odasını bir pansiyon reklamı kadar keyifsiz bir hale getiriyordu. Yeğenlerinin o evde yaşadığını biliyordu. Onları görüyordu. Ama yapacak başka işleri olduğu için onlarla hiç konuşmuyordu.

Melanie bu işlerin neler olduğunu kısa bir süre sonra öğrendi.

Bir gün, akşam yemeği için Brüksel lahanası hazırlıyor, yengesinin gösterdiği gibi her lahananın dibini tek tek birer küçük haç biçiminde kesiyordu. O gün Margaret Yenge'nin eli ayağına dolaşıyordu. Örgü örerken (Victoria için sarı angora bir kazak örüyordu) sürekli ilmek atlamış, dükkân çıngırağı ne zaman çalsa, papağan ne zaman kendi kendine söylense yerinden sıçramıştı. Şimdi heyecanla kuzu pirzolalarını ayıklıyor, Philip Dayı yağa katlanamadığı için beyaz yağları etlerden kesip çıkarıyor, arada bir Melanie'ye göz atıp ağzını kaygılı, kararsız hareketlerle açıp açıp kapıyordu. En sonunda sanki artık daha fazla katlanamıyormuş gibi bıçağı bırakıp tebeşirini kaptı.

"Yarın bir gösteri var," yazdı. Bu gün çoraplarının ikisinde de kaçık vardı, saçları topuzunun her yanından fırlıyordu.

"Nasıl bir gösteri?"

"Kuklalar. Bir kukla gösterisi. Hep birlikte gidip kuklalara hayran olduğumuzu göstermeliyiz. Bu özel bir gösteri çünkü siz çocuklar onları daha önce hiç görmediniz."

"Neyse," dedi Melanie "bir değişiklik olur." Bir lahananın dibine daha haç şeklinde bir çizik attı, aklından bu işin dini bir anlamı olup olmadığı geçti. Jowlelar İrlandalı'ydılar, acaba Katolik miydiler? Melanie'nin bildiği kadarıyla kiliseye hiç gitmiyorlardı. Kuklalarla ilgilenmiyordu çünkü onları Philip Dayı yapmıştı. Margaret Yenge daha çok yer açılsın diye karatahtasını ovalayarak temizledi.

"Anlamıyorsun. Bu onun için çok önemli!"

"Anlıyorum," dedi Melanie şaşkınlıkla. Alt tarafı bir kukla gösterisi için ortalığı velveleye vermeye ne gerek vardı?

Ertesi gün günlerden pazardı, akşam yemeğinde rosto yenilecekti, dükkânla ilgilenmeye gerek yoktu. Margaret Yenge Melanie'ye en iyi elbisesini giymesini söyledi ve Melanie dayısının evinde daha önce hiç giymediği, boynunda bir dantela olan koyu yeşil fitilli kadife kumaştan elbisesini giydi, eski günlerden kalan en iyi elbisesiydi bu. Neredeyse üç aydır dolapta, asılı olduğu yerde duruyordu. Melanie artık elbisedeki anıları silkeleyip atacak kadar güçlü hissediyordu kendini. Eteğini düzeltip bir kere daha, bu elbiseyi en son rüzgârlı, pembe beyaz bir Paskalya günü giydiğinden beri ne kadar büyüdüğünü görebileceği bir aynası olmasını diledi. Daha yaşlı görünüp görünmediğini, değişip değişmediğini görmek istiyordu. Finn'i memnun etmek için saçlarını açıp taradı. Saçlarının neredeyse bir karış daha uzamış olduğunu görebiliyordu. Saçına dokunmak zevkli değildi, artık sertleşmişlerdi, çünkü doğru dürüst yıkayamıyor, bir çaydanlık dolusu sıcak suyla mutfak lavabosunda uyduruktan temizliyordu. Saçı bu kadar uzun olduğu için temizlemesi de sıkıcı olmaya başlamıştı. Bir kısmını kesmek mantıklı bir hareket olacaktı, ama saçının büyük bir bölümü anne babasının sağlığında uzamıştı, hepsini ke-

sip atmak sanki bir şekilde onların anısına saygısızlık olacakmış gibi geliyordu. Saçları hiçbir zaman tertemiz olamıyordu ama Melanie baştan aşağı tertemiz olmamaya alışmaya başlamıştı zaten.

Yemekten sonra dayısı ve Finn çalışma odasına döndüler, yengesi gri elbisesini giydi, gümüş kolyesini taktı ve saçlarını yaptı. Victoria'nın kirli mama önlüğü, çiçek dalları desenli Vyella marka elbisesinin üzerinden çıkarıldı, yüzündeki çikolatalı puding süngerle silindi. Jonathon'un boynu ve kulakları kontrol edildi ve şans getirsin diye bir kere daha nemli bir yüz beziyle silindi, gidip gömleğini değiştirmesi söylendi. Harp biçimindeki kravat iğnesini takan ve keman çantasını taşıyan Francie ortaya çıktı.

"Kravat iğneni çok seviyorum," dedi Melanie, sırf Francie'yi sevdiği için.

"Onu bana Dagenham İrlandalılar Klübü'nde, Aziz Patrick gecesinde verdiler."

Herkes hazırdı, sanki kiliseye gidecekmiş gibi derli toplu ve temiz giyinmişlerdi, Pazar şıklığı üstlerindeydi. Tek sıra halinde yürüyerek aşağı indiler, köpek de görevini yapan bir köpek havasında onları takip etti. Çalışma odası son derece düzenliydi, kukla tiyatrosunun önüne dört tane sandalye yerleştirilmişti. Dükkânın arkasındaki salondan getirilen dimdik sandalyelerdi bunlar. Melanie eve geldiği ilk sabahtan beri çalışma odasına hiç inmemişti, duvarlarda parçaları asılı olan yarı bitmiş kuklalara bakmamaya çalışıyordu. Kırmızı peluş perdeler kımıldadı, arkalarından çarpma sesleri ve gümbürtüler geldi. En iyi giysilerini düzelterek, hafif bir tören havasında sandalyelerine oturdular. Perdelere kırmızı boyayla yazılmış bir kâğıt asılmıştı: SİGARA İÇMEK YASAKTIR. Duvarda baştan savma renklerle yapılmış bir pos-

ter vardı, üzerinde: "BÜYÜK GÖSTERİ: FLOWER'IN KUKLALAR DÜNYASI," yazan posterde bıyığı ve yakası sayesinde Philip Dayı olduğu hemen anlaşılan büyük bir insan resmi vardı, dünyayı ellerinin arasında tutuyordu. Posteri Finn yapmış olmalıydı.

Finn perdelerin arasından çıktı, gergin ve düşünceli görünüyordu. Işıkları söndürüp aceleyle tiyatroya döndü. Beklentiyle karanlıkta oturdular. Perdelerin üst tarafından boğuk bir kükreme duyuldu: "Kahrolası kemanını çal Francie Jowle! Sana başka ne için yatacak yer veriyorum?"

Francie kemanını akort edip beklenmedik bir tür lokanta müziği çalmaya başladı. Melanie hayretle ona baktı, ama Francie'nin yüzü ifadesiz, yaşayan bir taş gibiydi. Perdeler savrularak açıldı, sahnede daha önce de gördüğü tavuskuşu renklerindeki mağara ortaya çıktı. Şimdi sahne korkunç bir yeşil ışıkla aydınlatılmıştı ve beyaz bale giysisinin içindeki kukla yüzünü seyircilere doğru dönmüş, dimdik duruyordu. Saçı burulup bir balerin topuzu yapılmıştı, ahşap dudakları fazla sevimli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Tellerden bir ağ tarafından yönetiliyordu. Aniden tahta bacaklarından biri üzerinde parmak ucuna kalktı ve bir piruetle döndü.

Philip Dayı Francie'nin müziğinin üstüne konuşmaya başladı: "*Morte d'une Sylphe* ya da, Bir Orman Perisinin Ölümü." Yüksek sesle kendi kendine yorum yaptı, "Zavallı kızcağız." Demek ki zaman zaman o da duygusal olabiliyordu.

Kukla kollarını açıp geriye doğru bir tekme attı. Margaret Yenge Melanie'ye başıyla kendisine katılmasını işaret ederek şevkle alkışlamaya başladı. Koro halinde alkışlamaya başladılar. Elleri, yeşil deniz altı karanlığında hışırdayan yosunlar gibiydi. Margaret Yenge alkışlamayı kesince Melanie de durdu.

Sonra kukla, ellerini başının üzerine kaldırdı ve iki yana sallandı. Pembe saten terlikli tahta ayakları ahşabın üzerinde tik tak sesleri çıkarıyordu. Işık, kukla yeşil camdan şişede bir balerin gibi görünene kadar karardı. Kukla tahta ellerini kalbinin üzerinde kenetledi ve başını geriye atıp yukarı baktı. Çeşit çeşit şekilde, boyda ve renkte kâğıttan yaprak uçuşarak aşağı inmeye başladı.

"Komik bayan," dedi Victoria yüksek sesle. Margaret Yenge bir bonbonun kabını çabucak açtı ve şekeri Victoria'nın ağzına tıktı.

"Sonbaharın gelmesiyle," diyerek sesini titretti Philip Dayı, "orman perisi sonunun yaklaştığını hissediyor."

Margaret Yenge alkışladı. Melanie de alkışladı. Sonra durdu. Keman hıçkırıp ağlıyordu. Orman perisi son bir "arabesk" denedi ama bu çaba zayıf kalbine çok fazla geldi. Yapraklar hızla ve yoğun bir biçimde mağaraya dolarken, peri, zerafetle beyaz tülden bir şelalenin içine çöktü. Işıklar söndü. Perde kapandı. Francie son bir hüzünlü nota daha çaldıktan sonra kemanı boynunun altından çekti.

Melanie ve Margaret Yenge elleri acıyana kadar alkışladılar. Perde açıldı ve işte orman perisi oradaydı, tekrar canlanmış, gülümsüyor, kaskatı bedeniyle reverans yapıyordu. Perde kapandı. Melanie ve Margaret Yenge alkışlamaya devam ettiler. Perde yeniden açıldı, Philip Dayı gururdan ışıldayarak kuklasının yanında duruyordu. Evet, ışıldıyor, bir köpekbalığı gibi sırıtıyordu. Melanie oyuncak akrobatların yüzlerindeki ifadesiz, profesyonel, gösteri dünyasına ait gülümsemeleri hatırladı. Philip Dayı eğilip selam verdi. Eski ama süslü bir takım vardı üzerinde, çizgili bir pantolon, düğme deliğinde beyaz bir karanfil olan şık bir ceket giymiş, klipsli bir papyon takmıştı. Karanfili taklitti. Bütün giysileri sanki senelerdir formaldehit dolu kavanozlarda saklanıyormuş gibi eski ama kullanılmamış görünüyordu. Bu onun kukla ustası kıyafetiydi.

Artık onu Finn kontrol ettiği için orman perisi tehlikeli bir biçimde sallandı. Sallanıp Philip Dayı'ya çarptı, Philip Dayı iyi huylu görüntüsünü bir maske gibi çıkarıp attı ve yumruğunu başının üstünden nefretle Finn'e doğru salladı. Finn deneyimsiz ve beceriksiz bir kuklacıydı.

"Dikkat et genç Finn!"

Margaret Yenge yanında getirdiği çantadan aceleyle çıkardığı bir avuç kâğıttan gülü sahneye fırlattı. Kuklanın başına çarpıp yere yuvarlandılar. Philip Dayı onları toplayıp çabucak kuklanın ahşap göğsü ve beyaz saten korsesi arasındaki boşluğa tutturdu. Perde iki kere daha açılıp kapandı, ondan sonra Philip Dayı bas bas bağırdı: "Işıklar!" Francie ışıkları açtı. Bütün gösteri baştan sona yedi dakika kadar sürmüştü.

"Hepsi bu mu?" diye fısıldadı Melanie.

Yengesi başını salladı, kızın eline bir bonbon tutuşturarak parmaklarını hafifçe sıktı. Bonbonun kabının içinde yazılı bir mesaj vardı. "Benim ve Finn'in hatırı için eğleniyormuş gibi görünmeye çalış." Melanie onu memnun etmek için yüzüne sahte, neşeli bir gülümseme yerleştirdi.

Francie'ye bir bonbon verdi.

"Bence sen harika bir kemancısın," dedi.

Francie şekeri çiğneyerek parmağını düşünceli düşünceli, uzunlamasına burnuna dayadı.

"Bu saçma sapan müzikte iyi değilim," dedi. "Ama elimden geleni yapıyorum. Cigleri ve dans müziklerini daha iyi çalıyorum."

Finn hızla koşarak çalışma odasından geçip kapıdan dışarı çıktı, kalın kartondan yapılma, özenle hazırlanmış, yaldızlı bir taht taşıyarak geri döndü. Yüzü ter ve pislikten yol yol lekelenmişti. Perdeler inip kalkarak dalgalandılar.

"Bir yelken gibi," dedi Jonathon. Margaret Yenge ona bir bonbon verdi. Jonathon şekeri yemedi, cebine koydu. Şeker unutulacak, aylarca orada kalacaktı.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordu. Melanie yengesinin yüzündeki dehşeti görünce sarsıldı.

"Henüz olmaz, Jonathon."

"Işıkları kapat, Francie Jowle, kemanını da akort et!"

Francie "Yeşil kol yenleri" isimli şarkıyı çalarken perdeler yine açıldı. Altın renkli sahte gün ışığı, duvarları tahta panellerle kaplı, tavanı biribirlerine toslayan tek boynuzlu atların resimleriyle süslü bir frizle kaplı odaya doluyordu. Sahnenin ortasındaki üç basamakla kartondan bir tahta çıkılıyordu.

"Holyrood Sarayı," dedi Philip Dayı. Karısı ve yeğeni görevlerinin verdiği coşkuyla alkışladılar.

"Tarihi bir dizi olay," diye yüksek sesle bildirdi. "İskoç Kraliçesi Mary ve Bothwell gizli bir buluşmanın zevkini çıkarıyorlar."

Francie, Romeo ve Jülyet fantazi uvertürünün aşk temalı müziğini aşırı, hatta komik denilebilecek tremuloyla çalmaya başladı. Güzel, çıkık alınlı bir kadın kukla siyah kadife giysisini hışırdatarak sahneye girdi. Alkışladılar. Kukla reverans yaptı. Basamakları çıktı, bir, iki, üç; üçüncü basamakta tahta ayağı basamağa inmeden önce uzun süre havada kalınca gerilim dolu bir an yaşandı. Kraliçe yavaşça arkasını döndü ve oturdu. Margaret Yenge'ninkine benzer bir gerdanlık takıyordu, ama o gerdanlık kuklanın tahtadan boynunu sıkamazdı. Margaret Yenge, Kraliçe'nin kolyesi kendi kolyesinin nasıl da canını yaktığını hatırlatıyormuş gibi gizlice parmaklarını kendi gümüş hapishanesinde dolaştırdı. Kraliçenin eklemleri beceriyle yapılmış parmakları bir tütsü kutusuyla oynarken uzun bir duraklama oldu.

Sonra içeriye Bothwell girdi. Kırmızı pelerinli, tüylü bir şapka takmış, boylu poslu bir kuklaydı. Kaytan bıyıkları, keçi sakalı vardı ama kararsız, irkicikli yürüyordu, Melanie onu yönetenin Finn olduğuna karar verdi. Bothwell, Francie'nin sendeleyen yürüyüşüyle ilerliyordu. Sahnenin ortasına gelmesi sanki sonsuzluk kadar sürdü. Sismik bir gümbürtü ve yukarıdan gelen boğuk bir ciyaklama Philip Dayı'nın Finn'den memnun kalmadığını gösteriyordu. Melanie, yanında oturan Margaret Yenge'nin irkildiğini hissetti. İskoç Kraliçesi Mary platformundan inerek kollarını selamlarcasına açtı. Bothwell kollarını kaldırdı.

"Âşıkların buluşması," diye yorum yaptı Philip Dayı.

Kuklalar kucaklaştılar, birbirine dokunup tıkırdayan yüzleri sanki Mors alfabesinde tutku demekti, siyah ve kırmızı kadifeden bir coşku seli içinde, sıkı sıkı biribirlerine sarıldılar. Margaret Yenge ve Melanie alkışladılar, alkışladılar, alkışladılar. Kucaklaşma çok uzun sürdü. Francie, Romeo ve Jülyet fantazya uvertürünü bitirdi ve ağır ağır 'Tristan ve İsolde'den *Liebestod*'u çalmaya başladı. Melanie'nin elleri iğneler batar gibi karıncalanmaya başlamıştı ama alkışlamaya devam etti.

Kuklalar bir daha asla ayrılmayacakmış gibi sarılıyorlardı. Gerilim artmaya başladı. Takılmış bir pikap iğnesi gibiydiler, aynı kucaklaşmayı tekrarlayıp duruyorlardı. Philip Dayı tekrar gümbürdemeye başladı. Dolanmış kuklalar sanki şehvetlerine yenilmiş gibi şiddetle biribirlerine saldırdılar. Melanie üzüntüyle bunun senaryoya dahil olmadığını fark etti. Alkışlar yavaş yavaş duruldu. Melanie, Bothwell'in iplerinin aristokrat sevgilisinin iplerine nasıl da umutsuzca karışmış olduğunu gördü; gerçek bir aşıklar düğümü ile bağlanan kuklalar boğuşuyorlardı. *Liebestod* aralıksız devam etti.

Margaret Yenge elleriyle gözlerini kapayıp kuklaların sonunu bekleyerek sandalyesinde büzüldü. Jonathon

uzun bir gemi direği ve kırmızı peluştan bir yelken görerek dalgın dalgın önüne bakıyordu. Başının üzerinde ciyaklayan martılar dönüyordu. Sıkılan Victoria önlüğünü kaldırıp göbeğinin hâlâ yerinde olup olmadığını anlamak için beyaz külotlu çorabını çekiştirdi. Göbeği yerindeydi.

"Bir şeker daha alabilir miyim?" dedi ama ona aldırış eden olmadı.

Kopan iplerden korkunç bir ses çıktı. Finn, Bothwell'i asılarak kurtarmıştı en sonunda ama kuklanın kontrol mekanizmasının parçalanmasına sebep olmuştu. Bothwell yırtılan tellerden dikenli bir hale içinde yere yuvarlandı. Kafası sanki yarıp içeri girmek istiyormuş gibi şiddetle platformun basamaklarına çarptı. Mary geriye doğru yalpaladı. Francie müziği ortasında kesti. Ölümcül bir sessizlik oldu.

Birden Finn'in bastıramadığı berrak kahkahası sessizliği delip geçerek fışkırdı.

Sonra da yüksek perdeden bir çığlığa dönüştü. Finn, tıpkı yapraklar gibi sahnenin yukarısından uçarak aşağı düştü ama kâğıt yapraklar daha yumuşak inmişlerdi. Saçları bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi serbestçe dalgalanıyordu. Kolları ve bacakları unutulmuş, vazgeçişle açılmış, gelişigüzel sallanıyordu, bitmek bilmeyen bir an boyunca aşağıya doğru düştü ve sahneye sırtüstü çakılarak pelerini kan rengi Bothwell'in yanında yatakaldı.

İskoç Kraliçesi Mary görkemli topukları üzerinde döndü, başı yukarıda, azametle yürüyerek sahneden çıktı. Yürürken ayak sesleri ve eklemlerinin tıkırtısı birbirini izliyor, bir saatli bombanın mekanizmasının sesi gibi tıkırdıyordu. Victoria ağlamaya başladı. Jonathon sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı.

"Sanırım gösteri bitti," dedi. "Ben gidiyorum." Gitti.

Gözyaşları Margaret Yenge'nin yüzünden aşağı yavaş yavaş yuvarlanıyor, Victoria'nın yanaklarına düşüyordu. Nefret uyandıran tasması engel olmasına rağmen bebeği sakinleştirdi. Francie bedenin kuru taşlardan yapılma duvarı ile onları koruyarak yanlarına diz çöktü.

"Hiç ses çıkarmadan nasıl ağlayabiliyor?" diye düşündü Melanie.

Finn yerinden kımıldamadı.

"Finn öldü mü de, bu kadar çok ağlıyor?" diye düşündü Melanie. "Ya öldüyse? Ah, Tanrım, lütfen ölmemiş olsun!"

Finn hâlâ kımıldamıyordu. Gözleri açıktı, sabit bakışlarla bakıyordu. Duvara fırlatıp parçaladığı kırık oyuncağa benziyordu. Zarif hareketleri paramparça olmuştu. Melanie, eğer Finn ölürse her şeyin ne kadar korkunç olacağını kavramaya çalıştı, Margaret Yenge'nin tüyler ürpertici sessizliğinin gürültüsü yüzünden doğru dürüst düşünemiyordu. Philip Dayı yamulan papyonunu düzelterek iri ve kasvetli gövdesiyle sahneye çıktı. Karnına kaba bir tekme savurdu, ama Finn yerinden kımıldamadı.

"Bir daha benim şahane kuklalarımı yönetmeyecek," dedi. Sesi bir köylü gibi kalın ve kabaydı. "Onların iplerine bile elini sürmesine bir daha asla izin vermeyeceğim."

Finn'in bedenini, toplama kampı filmlerinde cesetleri taşıyan Nazi askerlerinin acımasızlığıyla Bothwell'in üzerinden itti. Kuklayı kucağına aldı. En sonunda Finn, ağır ağır hareket etmeye başladı, yan dönmeye çabaladı, sonra da elleri ve dizleri üzerine kalktı. Soluk soluğa bir köpek gibi çömeldi yere. Yüzü, odasındaki tabloda kız kardeşinin yüzünü boyadığından daha da beyazdı.

"Keşke beni öldürseydin," dedi boğuk bir sesle Philip Dayı'ya. "Eğer beni öldürseydin lanetlenirdin."

Philip Dayı onun farkına bile varmadı, şefkatle Bothwell'in pelerinini düzeltiyordu.

"Finn kuklalarıma bir daha dokunmayacak," diye homurdandı. "İşe yaramaz piç. Bir işe yaramaz."

Finn dizleri üzerine kalkmaya çabaladı ama inleyerek yere yığıldı.

"Kuklalarımla birlikte insanlar sahneye çıkabilir," dedi Philip Dayı. "İşte bu! Tam bir yenilik olacak. Kuklalar ve insanlar. Kızı kullanacağım." Arkasını dönerek işaret parmağını Melanie'ye doğru uzattı. "Seni kullanacağım küçük hanım!"

"Ah, olmaz!" diye haykırdı Francie.

Margaret Yenge "Yo!" dercesine dudaklarını oynattı.

"Cehennemin dibine git," dedi Finn ve kustu. Kusmuğunda kan da vardı. Korku dolu bir şaşkınlıkla kana baktı.

"Kız neden ona verdiklerimin karşılığında bir şey yapmasın? Tanrı biliyor ki yeterince yiyor içiyor. Sahnemde kuklalarımla birlikte rol yapabilir. Çok uzun değil, ölçüleri sahneye uyar." Ellerini memnuniyetle ovuşturdu. "Senin adın ne kız? Konuş."

"Melanie," dedi Melanie, ağzı en az dişçide yediği iğneden sonraki kadar uyuşmuş olmasına rağmen. Ama Philip Dayı adını bilmiyor olamazdı herhalde?

"Aptal bir isim," dedi. "Ama karar verilmiştir. Şimdi hepiniz çıkın burdan."

"Ama ya Finn," dedi Francie.

"Onu da alın başımdan. Bothwell'imi bozdu. Maggie, sen de yaptığı bu pisliği silip temizle, o senin kardeşin."

Philip Dayı Bothwell'i alıp sahneden çalışma tezgâhına doğru yürüdü. Kuklayı sanki mermer lahitin üzerinde yatan bir ceset gibi masanın üzerine yatırdı, bir yandan

da dövünüyordu: "Zavallı eski dostum Bothwell! Bütün telleri gitmiş!"

Francie, Finn'in ayağa kalkmasına yardım etti. Victoria'yı hâlâ kucağında sıkı sıkı tutan Margaret Yenge'nin yüzü İsa'nın çarmıhtan indirilmiş gövdesinin yasını tutan bir Meryem tasvirinin yüzü gibiydi, Finn'in öbür yanına koştu. Melanie ve sandalyesinin altında oturup sessizce bütün olanı biteni izlemiş olan köpek de yanlarına gittiler. Finn canlı olduğu ve yürüyebildiği için Melanie sevinçten uçuyordu.

"Yaralı değilim," dedi. "Yaralandığımı sanmıyorum. Ama sarhoş gibiyim. Sarhoş gibi. Ağzıma kan tadı geliyor. Ağzıma neden kan tadı geliyor, Maggie?" Aynı soruyu şaşkın bir masumiyetle yineledi: "Neden?" Gözlerini odaklamakta zorlanıyor gibiydi.

Margaret Yenge inleyerek Finn'in yüzünü öpücüklere boğdu.

Philip Dayı aniden taşan bir öfkeyle "Hepiniz defolun!" diye haykırdı. "Defolun!"

YEDİ

Bu olaydan sonra Finn sırıtmayı bıraktı.

Düştükten sonra değişmişti. Ağzının köşeleri somurtkan bir biçimde aşağı doğru sarkıyordu; Melanie'nin antikacıda gördüğü bir kupaya benziyordu. Kupanın üzerinde bir yüz resmi vardı, düz dururken üzerinde "DOLU" yazıyordu, yüz de çakırkeyif, mutlu ve güleç bir yüzdü. Kupayı tepetaklak çevirince üstünde "BOŞ" yazıyordu ve havaya kalkık kaşlar somurtkan ve umutsuz bir ağıza dönüşüyordu. Finn hep 'BOŞ'tu. Çok seyrek konuşuyordu. Eskiden bir dere gibi akıp duran bitmez tükenmez gevezeliği kökten kurumuştu. Başı hep önüne eğikti. Her zamankinden daha da kirliydi, bazen çenesi sarı

bir yosun tabakasıyla kaplanmış, ya da parlak turuncu sprey boyayla boyanmış bir araba gibi görünmeye başlayana kadar üç dört gün hiç tıraş olmuyordu.

En kötüsü de, zerafeti kaybolmuştu. Düşüş, bedenin içine ya da dışına mucizevi bir biçimde hiç zarar vermemişti ama hareketlerindeki bütün güzelliği alıp götürmüştü. Yaşlı bir adam gibi ayaklarını sürüyordu. Ona bakmak Melanie'nin içini burkuyordu. Finn ekşi, çiğ bir hamur topağına dönüşmüştü, eğer eski, yumuşak sesli, kaypak dilli Finn Melanie'yi rahatsız ediyorsa, bu yeni Finn yüreğini yaralıyordu. Melanie'yi görmezden geliyordu, ama bunu kasten yapmıyordu, artık onun için tek gerçek Philip Dayı'ydı. Yemekler çok kötü geçiyordu. Finn çok az yiyor, öfkeli, hasta bakışlı gözleriyle sürekli Philip Dayı'yı izliyordu.

Finn camdan bir fanusun içine girmişti, Melanie, Francie ya da Margaret Yenge dikkatini çekmek için camları ne kadar tırmalarlarsa tırmalasınlar onları hiç fark etmiyordu. Margaret Yenge daha da zayıfladı, iyiden iyiye bir hayalete benzedi. Saçları, saç tokalarından kurtulmak için çabalayan bu kırmızı yılanlar, Margaret Yenge'deki hayat dolu tek şeydi. Kızıl kaşlarının altındaki gözleri gizli gizli ağlamaktan sık sık kızarıyordu. Finn ona karşı hâlâ nazik, ama sanki başka bir yerde ve zamanda çoktan veda etmiş gibi ilgisiz davranıyor, sadece iyi geceler öpücüğü veriyordu. Margaret Yenge'nin yüzü, bütün oğullarını savaşa gönderen ve her an ölüm haberi getirecek telgrafı bekleyen bir anneninki gibi trajik bir maskeden ibaretti.

Kızıl insanların çemberi kırılmıştı. Melanie, hepsinden çok, her zaman aynı olan Francie'ye sıkı sıkı tutundu. Bazen, Francie akşamları keman çalışırken, elinde dikişiyle dar yataklardan birinin üzerine kıvrılıp onunla birlikte odasında oturuyordu. Yengesinin bitmez tüken-

mez dikişine yardım etmeye başlamıştı. Melanie şimdi anlıyordu ki, Francie'nin dans müziğini dinlemek için davet beklemesine gerek yoktu, tek yapması gereken kapıyı açıp içeri girmekti. Finn'in düşüşünden sonra Margaret Yenge, Francie'yle birlikte flüt çalmak için yukarı çıkmaktan vazgeçmişti.

"Philip bir şey istemek için yukarı çıkabilir," yazmıştı.

Numara yapıyordu. Mutfakta tek başına oturup kocasının Finn'i öldürmesini bekliyordu. Hiç söylememiş olmasına rağmen Melanie onun neyi beklediğini biliyordu. Bunu Melanie de bekliyordu. Dayısı bir öfke nöbeti sırasında bir bıçak ya da bir tahta parçasıyla Finn'e saldıracaktı. Somurtkan, kinci Finn, öldürücü darbeyi vurması için onu zorluyordu.

Evdeki şiddet duygusu gözle görülür hale gelmişti. Soğuk merdivenlerde titreşiyor ve görünmez duman bulutları halinde eski püskü halılardan havaya yükseliyordu. Geceleri, mavi feneri söndüğü, Victoria'nın parmaklıklı karyolası bir sıçan kapanına benzediği zaman, Melanie de korkuyordu. Lavanta kokulu çarşaflarının arasında ürperiyor, kendi kendine uyumak için yalvarıyor, Finn'in söylediği o korkunç şeyi düşünmemeye çalışıyordu. Yani Philip Dayı'nın kendisini öldürüp lanetlenmesini istediğini. Bir gece kalkıp ışığı yaktı ve şöminenin üzerinde asılı "'Dünyanın Işığı'ndaki İsa'nın tatlı, uysal yüzüne bakı. Dikenlerden tacının altında gülümsüyordu.

"Tatlı İsa," dedi. "Bana yardım et. Hepimize yardım et."

Ama yardım gelmedi. Gençliği boynuna asılı ağır bir taştı, Melanie'nin albatrosuydu. Düşünceleri kendi deneyiminin kısa, düz, yumuşak çizgilerine göre fazlasıyla çılgın açılara giden bu vahşi varlıklarlarla anlaşabilmek için Melanie fazla genç, fazla yumuşak ve acemiydi. Onların tutkulu zihinsel meşguliyetlerinin yoluna çıkıyordu. Finn

onu unutmuştu; Melanie sadece bir çocuktu. Saçını çekmiş, sataşmış, öpmüş (gerçekten de öpmüş müydü acaba?), amiral battı oynamış olmasına rağmen Melanie'yi kolayca unutmuştu. Artık bunların hiçbiri olmayacaktı.

Finn, gece geç saatlerde, günlük işleri bittikten ve Francie uyuduktan sonra yeni bir tablo yapıyordu. Çünkü gündüz saatleri hâlâ oyuncaklarla, akşam saatleri de kuklalarla birlikte aşağıda, tehlikeli ve gergin bir sessizlik içinde geçiyordu. Sonra da tablosunu yapıyordu. Melanie biliyordu çünkü onu izliyordu. Gözetleme deliğinin varlığını kabul etmişti, bazen, uykusuzluğu dayanılmaz olduğunda yan odayı gözetliyordu. Bir sandalyenin üzerinde duran büyük, siyah, dua eden bir peygamberdevesi gibi çömelmiş masa lambasının ışığında Francie'yi rahatsız etmemek için sessizce çalışıyordu Finn. Bir triptik yapıyordu. Francie, Margaret Yenge ve kendisini çiziyordu. Her biri başka bir paneldeydi, her biri kanlı bir peştemale sarınmıştı, her biri birer kazığa bağlanmıştı, her biri bedeni oklarla dolu bir Aziz Sebastian'dı.

Bu arada, Noel yaklaşıyordu, dükkân çok hareketliydi. Jonathon'un ilk ahşap gemileri tanesi on şilinden satışa çıkarılmıştı; Jonathon ekmeğini kazanıyordu, bütün gün dükkânda ayakta duran Melanie de. Bacakları ağrımaya başlayınca, arada bir varis olma ihtimalini düşünür oldu. Bir keresinde Bayan Rundle varis olmuştu, varisi ameliyatla alınmıştı.

Noel için yeni bir dizi oyuncak hazırlanmıştı; şemsiye prensibiyle çalışan, açılınca yeşile boyalı dalları ortaya çıkan Noel ağaçları, çiğ biftek gibi kırmızı ve beyaz Noel Baba Maskeleri, Noel pastalarını süslemek için masal cücesi ve peri biçiminde mumluklar. Ayrıca Noel için özel, baştan aşağı çiçek desenli paket kâğıtları da basılmıştı, çiçekler firmanın adına göndermeydi. Sevimli

pembe ve mavi papatyalar. Kâğıtların tasarımını kendisini çiçek çizebilecek kadar iyi hissettiği sırada Finn yapmıştı. Margaret Yenge ve Melanie her gün oyuncak üstüne oyuncağı pembe ve mavi papatyalı kâğıtlara sarıp duruyorlardı, paranın saklandığı çekmece, bazen içindeki kâğıt banknotların çokluğundan kapanmıyordu.

Nuh'un Gemisi'ni sattığı gün, "Ben artık bir tezgâhtar kız oldum," diye düşündü Melanie. Gemiyi, beyaz yünlü takım elbise giymiş, koyu camlı gözlükler takan, balıketi bir kadın satın alıp ödemeyi çekle yapmak istemişti. Melanie ne yapması gerektiğini öğrenmek için çeki yengesine götürmüş, yengesinin elleri korkuyla titremişti. "Philip çek kabul etmez. Doğal olmadıklarını söyler."

Melanie, kadına: "Korkarım ki çek kabul edemiyoruz, üzgünüm," demişti.

"Öyle mi?" demişti Amerikan, en azından transatlantik aksanlı kadın, "Üzülme. Bence çok hoş. Eski moda dükkânınıza çok uygun. Dickens kitaplarındaki gibi."

Kısa bir süre sonra lastik bir bantla tutturulmuş kalın bir para tomarıyla dönmüş, Melanie yetmiş sekiz paund ve on şilin saymış, kadın da timsah derisi cüzdanından beş şilin çıkarıp ona vermişti. Melanie, dükkânın eski moda çekiciliğinin nasıl da bir kazanç kapısı olduğunu fark etti. Philip Dayı'nın ticari zekasına saygı duymaya başladı; domuzun biri olmasına rağmen zeki bir domuzdu. Nuh'un Gemisi'ni sattığı için memnundu ama geminin, içindeki kot pantolonlu ve tişörtlü minik Finn'le birlikte gidişine üzülmüştü.

Göze hoş görünsün diye vitrin camlarına plastik çobanpüsküllleri astı. Meydandaki bütün dükkânlar, hatta eskici bile yeşil yapraklar ve kâğıttan zincirlerle süslenmişti. Manav, köknar dallarından yapılma bir çardak gibiydi. Manav kadın, Melanie ve Victoria'ya, birlikte pata-

tes ve yemeklik elma almak için manavda oldukları sırada boşaltılmakta olan güzel kokulu, ince yumuşak kâğıtla dolu bir karton kutudan çıkan, yaldızlı kâğıda sarılı, tombul birer mandalina verdi. Altın küpelerini sallayarak, eğer iyi bir kız olursa ve misket kuru üzümleri iyi satmazsa Victoria'ya kocaman, katı bir kuru üzüm üçgeni vereceğine söz verdi. Kasapta, tüyleri leylak rengi ışıldayan, ayaklarından asılı hindiler ve sırtüstü, bacakları havada sıra sıra tavuklar vardı.

"Biz Noel'i kutlamıyoruz," yazdı Margaret Yenge. "Philip, Noel'in gereksiz israf ve ticari kandırmaca olduğuna inanıyor."

"Tam ona göre bir düşünce," dedi Melanie sert bir sesle.

"Ama Boxing Günü'nde* aşağıda özel bir gösteri var," yazdı Margaret Yenge. "Bu onun büyük gösterisi." Sonra siniri bozuldu ve çiçekli paket kâğıdının üzerine ağlamaya başladı. Melanie kollarını onun zavallı, zayıf bedenine doladı. Margaret Yenge neden yapılma? Kuş kemikleri, kâğıt mendil, camyünü ve saman. Yıpranmış, üzgün kadını bebekmiş gibi sallarken kendisini çok güçlü, genç, hayat dolu ve dayanıklı hissetti. Hayatı boyunca sağlıklı yiyeceklerle beslenen, dikkatle yıkanan ve bakılan sağlam, hızlı, esnek bedenini tanıyor ve ona güveniyordu. Margaret Yenge, karanlık bir gömme dolap ampulünün titreyerek saçtığı ilk ışık kadar narindi.

Melanie kendisinin de bu gri, yüksek tavanlı eve, aynı karanlık dolaba kapatılmış olduğunu biliyordu. Kendi gücü de solup gidecek miydi?

"Ağlama," dedi solup gitmeyecek kadar güçlü olduğuna emin olan Melanie.

---

*) Noel'den bir sonraki gün, İngiltere'nin bazı kesimlerinde resmi tatil günüdür. (ç.n.)

"Sıradaki gösterisinde senin de olmanı istiyor."

"Ah. Ah, gerçekten mi?"

"Sana zarar vermez. Sen onun kız kardeşinin çocuğusun."

O zaman neden ağlıyordu? Son kukla gösterisini mi hatırlıyordu? Melanie yengesine daha sıkı sarıldı. Ayrıca Noel geliyordu, Noel onun için özellikle zor olmalıydı, çünkü çocukları çok seviyordu, kendi çocuğu yoktu ve her gün sabahtan akşama kadar başka insanların sevgili çocukları için oyuncak satıyordu.

Noel, Philip Flower'ın evinde mutlu geçmeyecekti. Her neyse, Melanie kapı tokmaklarına çobanpüskülü çelenkleri astıkları ve kapılarına gelen kilise korosundaki çocuklara kıymalı milföy ikram ettikleri tam onbeş mutlu Noel geçirmişti, belki de bu kadar mutlu Noel ona hayat boyu yeterdi.

Ayrıca Noel Baba'ya inanmak için fazla büyüktü. Yine de dükkânın vitrinine biraz daha plastik çobanpüskülü koydu. Philip Dayı'nın fark etmemesini diliyordu.

Bayan Rundle'dan uzun, üzerinde dini bir resim olan bir kart geldi. Resimde, İsa yanında öküz, eşek ve diz çökmüş çobanlarla birlikte yemlikteydi. Bayan Rundle muazzam el yazısıyla sevgilerini yazıp göndermişti. Melanie kartı şömine rafına, 'Dünyanın Işığı'nın altına koydu. Kartın arkasına kurşun kalemle fiyatı olan 3 şilin yazılmıştı; bu bile insanı rahatlatacak kadar olağan ve sevimli bir şeydi. Kart, gerçek olaylarla, insanların öyküleriyle, doğumlarla, ölümlerle ve evliliklerle dolu gazeteler, sıradan insanlar için çikolata ve sigara satılan parlak, iyi aydınlatılmış bir dükkândan gerçek parayla alınmıştı. Ayrıca, Bayan Rundle çocukların üçüne birden ezilmiş birer paket göndermişti. Paketlerin her tarafına '25 Aralık'a kadar açılmayacak' yazılı etiketler yapıştırıl-

mıştı. Melanie paketleri bir çekmeceye kaldırdı. Büyük ihtimalle çocukların Noel'de alacakları tek hediyeydi, Melanie çok duygulanmıştı.

Ayrıca utanmıştı da. Bayan Rundle'a bir kart, belki de bir hediye göndermeliydi ama hiç parası yoktu. Philip Amca kazanılan her kuruşu geceleri kilitliyordu. Margaret Yenge'yle söylediğine göre, parayı kocaman bir kilidi olan büyük, parıltılı, zengin görünüşlü buzağı derisinden bir çantaya tıkıp hafta sonunda bankaya götürene kadar, yatak odalarında duran bir kasada saklıyordu. Melanie, Philip Dayı'nın Margaret Yenge ile paylaştığı tuhaf yatak odasında, Philip Dayı çok şişman, Margaret Yenge de tüy gibi olduğu için büyük ihtimalle dayısının tarafında derin bir çökük olan yatakta yatarken sürekli görebilsin diye yatağın ayakucunda duran kapkara metalden yapılma kasayı gözünün önüne getirdi. Melanie'ye dükkânda yaşadığı bütün bu süre boyunca tek bir kuruş verilmemişti. Ayaklarını sürüyüp utangaç bir tavırla yere bakarak yengesinden ilk defa biraz para istedi.

"Sadece beş şilin, biraz kokulu sabun almak için. Kokulu sabun çok güzel olurdu. Bize çok iyi davranmıştı, bizi hâlâ seviyor ve düşünüyor." Yeni evinde meyve kurusu yapmak için meyve dilimlerken ya da bir Noel pastası yaparken bir yandan da kendisini, Jonathon'u ve Victoria'yı düşünen Bayan Rundle'ı hayal etmek boğazında bir şeylerin düğümlenmesine neden oluyordu. Öksüzlerin Noel'de ailelerinin yanında olmalarına seviniyor olmalıydı, ne de olsa Noel ailelerle birlikte geçirmek içindi. Bu onu rahatlatıyor olmalıydı, başka türlüsünü asla bilmeyecekti.

Yengesi hareketli ellerini eğip büktü.

"Ama benim kendime para ayırmama izin vermez. Yoksa bütün paramı sana verirdim."

"Yaa," dedi Melanie.

"Üzgünüm!" Üzüntüsünden 'g' harfinin kuyruğunu uzattı. "Huyu böyle. Para konusunda bana güvenmiyor."

Acaba kaçmasın diye mi?

"O zaman önemli değil," dedi Melanie.

"Dükkânlarda hesabımız var. O yüzden nakit paraya aslında hiç ihtiyacım yok. Onun huyu böyle." Utancını biraz olsun azaltmaya çalışıyordu.

"Anlıyorum," dedi Melanie. Aralarında çok eski, kadınlara özgü bir bakışma oldu; cep harçlığı alan yoksul kadınlar, erkek bir güneşin çevresindeki dişi gezegenler. Sonuçta, Francie, Melanie'ye keman çalarak kazandığı paradan bir paund verdi. Parayı eteğinin cebine sıkıştırdı, Melanie ona nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

Bir kutu gül kokulu sabun alıp Bayan Rundle'a gönderdi. Noel'siz bir yılın ufaklıklar için zor olacağını bildiğinden Victoria'ya bir teneke kutu dolusu akide şekeri, (kutunun üzerinde silindir şapkalar takmış tavşanlardan oluşan neşeli bir resim vardı) Jonathon'a da mendillerini sürekli kaybettiği için üzerine J harfi işlenmiş iki tane mendil aldı. Hâlâ biraz para kalmıştı, o parayla da Margaret Yenge'sine küçük bir şişe koku aldı. Kaliteli bir koku değildi, ama yine de hiç yoktan iyiydi. Philip Dayı'nın Noel satışlarının canlanmasına katkıda bulunduğunu bilmesine imkân yoktu, ama onun onaylamamasına rağmen hediyeler aldığı için pek cesur hissediyordu.

"Hediye olarak Francie'nin ayakkabılarını bir sene boyunca temizleyeceğim," diye düşündü. Ama Finn'e bir hediye almayı düşünmedi; o artık hediyelerin, sevginin, şefkatin, vermenin hiçbir anlamı olmayan başka bir ülkede yaşıyordu. Finn'i düşünmemeye çalıştı çünkü o zaman kendini güçsüz ve umutsuz hissediyordu. Onu hâlâ

dans ederken görebiliyordu. Ama Finn, belki de bir daha asla dans etmeyecekti.

Bir gece, yengesi kâğıt bir torbadan bir parça beyaz şifon çıkardı. Tablodaki köpeğin gözleri beyaz ışıklar çıkararak kumaşın rengini yansıtıyordu. Melanie'ye yanına gelmesini işaret etti ve kumaşı omuzlarının çevresine sardı. Melanie kendisini birdenbire evde, aynanın karşısında, şeffaf tüllere sarınırken buldu. Guguklu saatin kuşu kafasını dışarı çıkarıp saatin dokuz olduğunu haber verince, Melanie yine dayısının evine döndü.

Margaret Yenge ayağa kalkıp tahtaya gitme zahmetinden kurtulmak için "Gösteri giysin," yazdı bir not defterine. "Kostümün."

"Ne olacağım?" diye sordu Melanie.

"Leda. Dayın bir kuğu yapıyor. Bazı sorunları varmış. Finn'in kuğuyu bozmaya çalıştığını söylüyor."

Bu, Melanie'ye çok olası geldi.

"Kuğunun büyüklüğü nedir?"

Yengesi havaya belli belirsiz bir şekil çizdi.

"Ben ," dedi Melanie, "Leda olmak istemiyorum."

"Seni öyle görüyor. Beyaz şifon ve saçında çiçeklerle. Çok genç bir kız gibi."

"Ne tür çiçekler?"

Margaret Yenge paketten bir avuç dolusu, kaynamış yumurta kadar sarı beyaz yapay papatya çıkardı. Melanie yeniden çiçeklerle kaplı bir orman perisi olacaktı, dayısı onu, Melanie'nin bir zamanlar kendisini gördüğü gibi görmüştü. Her şeye rağmen gururu okşanmıştı.

"Madem mecburum," dedi. "Sanırım ne isterse olacağım." Yengesinin makası, ince kumaşı keserken ışıkta ünlem işaretleri gibi birden parlıyordu.

Elbise kabataslak ortaya çıkınca Melanie onu giyerek aşağıya inip dayısına göstermek zorunda kaldı. Göğüslerinin yanlarından (ilgiyle fark etti ki biraz büyümüşlerdi, uçlarının rengi de koyulaşmıştı) çaprazlama geçen beyaz saten kurdelalı şifon tuniği giymek için bütün giysilerini çıkarmak zorunda kalmıştı. Margaret Yenge saçlarını, tıpkı *Aycık Pooh* gibi kazadan kurtulan gümüş sırtlı fırçayla fırçaladı. Melanie'nin saçlarını kabaran Thames Nehri gibi kıvrılana kadar fırçaladı, fırçaladı, sonra da papatyaları saçlarına iliştirdi. Dolaptan bir sigara kutusu çıkartıp içinden sahne makyajı malzemeleri çıkardı. Melanie'nin gözkapakları maviye, dudakları mercan rengine boyandı. Melanie vıcık vıcık, üzerine domuz yağı dökülmüş pişmiş et gibi hissediyordu.

"Hiç takın var mı?"

"Sadece ilk komünyonumdan kalma incilerim var." Onlar da kazadan kurtulmuşlardı. Margaret Yenge inci kolyeyi okşayıp hayran hayran inceledi, sonra Melanie'nin boynuna taktı. Şifonda kalan birkaç iğne Melanie'nin tenini çizdi. Kıvrandı.

"İnciler kostümü tamamladı. Çok güzel görünüyorsun!"

"Keşke kendimi görebilseydim. Giyinip süslenmeyeli çok uzun zaman oldu." Son seferi anımsayarak dudaklarını ısırdı.

"Şimdi aşağı in."

"Tek başıma mı?"

Margaret Yenge başıyla onayladı. Melanie paltosunu omzuna attı, ev buz gibi soğuktu, ipeksi, ince kumaş soğuktan hiç korumuyordu. Çay saati çoktan geçmişti, aşağıda, gecelik işlerinin çoğu bitmişti. Perdeler açıktı; saf renkli açık gözlere benzeyen teneke boya kutularıyla

çevrili olan Finn, sahnede ayakta duruyor, siyah bir kumaşın üzerine, mutfaktaki köpeğin resminin arka planına benzeyen, deniz kıyısında kan kırmızısı ve turuncu bir gün batımı resmi yapıyordu. Philip Dayı, kaba florasan ışığı altında, yere serili bir örtünün üzerindeki tüy yığınının önüne çömelmişti. Tüyleri daha küçük kümelere ayırıyordu. Bıyığı ince tüylerle kaplanmıştı.

İri ellerini kirli tulumunun dizlerine dayayarak topuklarının üzerinde yerde durmaya devam etti. Bu gece gözleri gazete kâğıtlarının uçuk rengindeydi.

"Aaa, kafası adeta kare gibi!" diye düşündü Melanie. Daha önce hiç fark etmemişti. Bu akşam, soluk saçları biraz karıştığı için kafasının köşeleri iyice ortaya çıkmıştı. Kafası kutudan fırlayan bir kukla kafasına benziyordu. Kol altına batan bir iğne kızın canını yaktı.

Philip Dayı: "O örtüyü çıkar," dedi.

Melanie bodrum katı sefil bir gaz ocağıyla yetersiz ısıtıldığı için titreyerek emri yerine getirdi. Finn boyamaya devam etti. Melanie, gökyüzünün geniş bir kısmını boyarken fırçasından çıkan hışırtıları duydu.

"On beş yaşında bir kız için oldukça iyi gelişmişsin." Dayısının sesi donuk ve ifadesizdi.

"Neredeyse on altı yaşındayım."

"Hep bedava süt ve portakal suyu sayesinde. Adet görüyor musun?"

"Evet," dedi sesi şaşkınlıktan bir fısıltı gibi çıkan Melanie.

Philip Dayı öfkeyle homurdandı.

"Ben Leda'mın küçük bir kız olmasını istiyorum. Senin memelerin çok büyük."

Finn fırçasını yere fırlattı.

"Onunla öyle konuşma!"

"Çeneni kapa ve kendi işine bak Finn Jowle. Canım nasıl isterse öyle konuşurum. Ona yemeğini alan kim?"

"Ben de canımın istediği gibi konuşurum!"

Philip Dayı, Finn'e hiç bakmadan düşünceli düşünceli bıyığını okşadı.

"Hayır," dedi sakin bir sesle. "Hayır konuşamazsın. Resme devam et. Çok vaktin yok."

Aralarındaki gerilim uyumsuz sesler çıkararak titreşti. Melanie'nin başına bir ağrı saplandı.

"Finn," dedi. "Lütfen. Önemli değil."

"Gördün mü?" dedi Philip Dayı tuhaf bir zafer edasıyla. Finn omuz silkip fırçasını yerden aldı.

"Yere bulaştırdığın boyayı da sil!"

Finn kaşlarını çatarak yerdeki fırça lekesini boyadan katılaşmış tulumunun dirseğiyle ovaladı.

"Sen işimi görürsün," dedi Philip Dayı. "Seninle idare etmek zorundayım. Saçların oldukça güzelmiş. Bacakların da iyi." Ama bir kukla olmadığı için Melanie'den nefret ediyordu.

"Arkanı dön."

Melanie arkasını döndü.

"Gülümse."

Melanie gülmsedi.

"Öyle değil aptal kancık! Dişlerini göstererek."

Melanie dişlerini göstererek gülümsedi.

"Biraz annene benziyorsun. Fazla değil, birazcık. Tanrıya şükür babanla alakan yok. Babana hiç katlanamazdım. Kendisini Flower'lar için fazla iyi sanırdı. Yazar olduğunu söylerdi. Geri zekâlı piç, ellerini hiç kirletmezdi."

"Ama çok akıllı bir adamdı!" diye karşı çıktı en sonunda cesaretini toplayan Melanie.

"Öldüğü zaman size kalması için birkaç kuruş ayıracak kadar akıllı değilmiş," diye makul bir biçimde durumu açıkladı Philip Dayı. "Böylece kıymetli çocukları, onları küçük Flower'lara dönüştüreyim diye bana kaldılar değil mi?"

Tekrar tüyleri ayırmaya başladı. İsa güneş ışığı olmamı ister, Philip Dayı küçük bir çiçek olmamı ister. Tüyler kapının altından giren hava akımı yüzünden hafifçe uçuşuyorlardı. Philip Dayı küçük lütuflar için minnettar olan bir adamın memnuniyetiyle yüksek sesle iç geçirdi.

"Sen işimi görürsün," dedi. "Sanırım. Şimdi defol."

Finn öfkeyle başını kadırdı, Melanie sert sözler havada uçuşmaya başlamadan önce merdivenlerden yukarı koştu. Finn neden onu koruyor, Don Kişotvari bir biçimde Melanie'nin koruyucusu gibi davranıyordu? Bu, Philip Dayı'yı kızdırmanın kolay bir yolu olduğu için mi? Onları biribirlerine böyle öfkeli davranırken görmenin Melanie'yi ne kadar tedirgin ettiği umurunda değil miydi? Büyük ihtimalle bunu fark etmiyordu bile. Saçındaki çiçekleri toplayıp tüniği dikkatle çıkardı. Eğer kendini üzerinde bu tünikle görebilse pek hoşuna gideceğini sanmıyordu, makyajla kaplı yağlı ve parlak yüzünü görmek de istemiyordu.

"Keşke gösteri bir an önce bitse," dedi.

Yengesi başıyla onayladı, birdenbire gözlerinden yaşlar boşandı. Yumruklarını gözlerine bastırdı ve omuzları sarsılmaya başladı. Son zamanlarda sık sık ağlıyordu. Kabından su içmekte olan teriyer su içmeyi bırakıp hemen onun yanına gitti, kafasını dizine yasladı. Melanie köpeğin hızlı, her an yardıma koşmaya hazır duygudaşlığına, bekçi köpeği ve dört ayaklı teselli rollerini nasıl başarıyla birleştirdiğine yeniden şaştı. Keşke kendisi de o kadar sessizce ve sade hareket edebilseydi. Elini kendisinden daha yaşlı bu kadının omzuna koydu,

o da kuş pençesi gibi eliyle dönüp bakmadan Melanie'nin elini kavradı. Uzun süre böyle kaldılar. Margaret Yenge'nin her ağlayışında yenge ve yeğen biraz daha yakınlaşıyorlardı.

Finn: "Benimle birlikte prova yapacakmışsın," dedi. Melanie'ye bakmadı, gözlerini ellerine dikmişti. Keskinin kestiği yerde geniş, mor renkli, yeni ay biçiminde bir yara izi kalmıştı.

"Ne, sahnede mi?"

"Bizi o şahane sahnesine çıkarır mı sanıyorsun? Asla. Gidip benim odamda çalışmamız gerek."

"Neden kuğuyla değil de seninle prova yapıyorum?"

"Kuğuyu gösteriye kadar görmemen gerek, böylece doğal bir tepki vereceksin. Ama doğru hareketleri öğrenmek için benimle birlikte prova yapman gerekiyor, o yüzden ben kuğunun yerine geçiyorum."

Sesi bir tüy kadar hafifti, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle konuşuyor, gözlerini başka taraflara çeviriyordu.

"Kostümlü prova mı yapacağız?" diye sordu Melanie endişeyle, bir yandan da beyaz şifonu ve şifonların arasından beyaz bardaktaki süt gibi görünen kendi beyaz tenini düşünüyordu.

"Ne yani kendimi tüye bulamamı mı istiyorsun?"

Finn, kirli bir nehre düşme talihsizliğine uğramış, baştan aşağı petrole bulanmış bir kuğuya benziyordu. Pantolonu ve gömleği (yakası olması gereken ama olmayan, çizgili pazenden eski moda bir gömlekti) her tür boya, pislik ve ter karışımıyla lekelenmişti. Çıplak ayaklarında pislik yumruları birikmişti. Koyu kahverengi bir leke boğazının yarısına kadar yükseliyordu, kulaklarının arkasında kirli parmak izleri vardı. Çenesi yine yosunla

kaplanmış gibiydi. Üzerinden sanki çürüyormuş gibi tatlı ekşi, bayat ve mide bulandırıcı bir koku yükseliyordu.

"Kendine daha iyi bakmalısın," dedi Melanie. "Ah, Finn, daha sık yıkanmalısın. Belki de saçını kesmelisin." Turuncu, asma bıyığına benzeyen taranmamış saçları kirli omuzlarının çevresinde kıvrılıyordu.

"Neden temizleneyim?"

Melanie buna verecek bir yanıt bulamadı.

Yaprak kımıldamayan bir pazar öğleden sonrasının ortasındaydılar. Margaret Yenge gri elbisesi ve zalim kolyesiyle mutfakta oturmuş incecik dikişlerle Yunan tüniğini dikiyordu. Yemek odasında çay sofrası çoktan kurulmuştu, dingin beyaz masa örtüsü serilmiş, yeşil şeritli pazar porselenleri masaya yerleştirilmiş, süt ve şeker kullanılmak üzere hazır, parmak uçlarında dikilen sürahinin ve yuvarlak çanağın içinde bekliyorlardı. Victoria çiçek açan sardunyanın yanındaki kafesinde kestiriyordu. Philip Dayı kuğusunu monte edip, iplerinin nasıl takılacağını planlarken Jonathon da aşağıda gemilerini yapıyordu. Francie kemanını alıp yağmurluğu ve Paskalya Yortusu trilbisi*) içinde işe çıkmıştı. Ev dinleniyordu.

"Haydi o zaman," dedi Finn.

Birlikte merdivenlerden çıkıp Mavi Sakal'ın kalesinin kapalı kapılarının önünden geçtiler. Finn'in boğuk, hırıltılı nefes alıp verişi gürültüyle yankılanıyordu. Onun odasına girdiler, Finn kapıyı bir tekme sallayarak kapattı. Yüzü can sıkıntısıyla asılmıştı.

"Haydi bu aptal oyunu biran önce bitirelim."

Melanie tedirginlikle çevresine bakındı. Oda, sanki iki kardeşin eşyaları yakında taşınmaya hazırlanıyorlarmış

*) Genelde kürkten yapılan şapka. G. du Maurier'in *Trilby 1894* adlı eseri sahneye uyarlandığında, kahraman böyle bir şapka taktığı için bu adla anılır. (ç.n.)

da, bavullara ve sandıklara doldurup kaldırılmış gibi tamamen boştu. Üzerinde gözetleme deliği olan, dolayısıyla hiç görmediği duvardaki bir rafta odadaki tek kişisel eşya duruyordu; siyah bir çerçevenin içine zar zor sığan, tek, solgun bir fotoğraf. Bu, gülümsemeden dümdüz kameraya bakan geniş yüzlü bir kadının fotoğrafıydı. Galwaylilere özgü bir şalla örtünmüştü, şalın kıvrımları arasında bir bebek vardı.

"Annemiz," dedi Finn, "kucağında Maggie'yle."

"Memleketimizdeyken," dedi ve sustu.

Fotoğrafın yanında her an sıçramaya hazır bir masa lambası çömelmiş duruyordu. Ama duvardaki ayna şeridi ve yengesinin portresi hariç duvarlar boştu. Aziz Sebastian triptikinden iz yoktu. Finn onu saklamış olmalıydı. Rafın yanında gömme bir dolap vardı ama bunlar haricinde gördüğü her şey tanıdıktı. Melanie kuyruklu bir elbise ve peçeli bir şapka giyiyormuş, sanki resmi bir davette bulunuyormuş gibi saçma bir resmiyetle gül ve kale resimleriyle süslü iskemleye oturdu.

"Sana hikâyeyi anlatayım," dedi Finn. Söylediği her kelimeye kin duyuyormuş gibiydi. "Leda deniz kabuklarını toplayarak deniz kenarında yürümektedir."

Cebinden içi sedefle kaplı kıvrım kıvrım bir deniz kabuğu çıkardı. Küçük kilimin üzerine koydu.

"Gece olmaktadır. Kanat sesleri duyar ve kuğunun yaklaştığını görür. Oradan kaçar ama kuğu alçalarak onu yere yıkar. Perde iner."

"Hepsi bu mu?"

"Ne de olsa oyun sadece onun güzel kuğusunu göstermek için bir araç."

Melanie ayağa kalkıp deniz kabuğunu almak için öne doğru eğildi. Finn'in kendisini izlediğini hissettiği için tutuk hareket ediyordu.

"Daha akıcı davran," dedi Finn bezgin bir sesle. "Kalçalarından hareket et."

Melanie poposunu sallayarak yeniden eğildi, kalçalarından hareket et deyince, tek düşünebildiği bunu yapmaktı.

"Tanrı aşkına, Melanie. Okulda sana hokey oynamayı öğretmediler mi?"

"Şey, evet. Öğretmişlerdi."

Finn dudak büktü.

"Böyle... hareket et." Eğilip kabuğu yerden aldı. Ama artık eskiden olduğu gibi deniz dalgası esnekliğinde hareket etmiyordu. Gerçek bir kuklaymış gibi gıcırdıyordu. Zerafeti tamamen unutulmuş, kaybolmuştu. Kabuğu elinde evirip çevirerek olduğu yerde durdu.

"Her neyse," dedi. "Yeniden dene."

Melanie denedi.

"Biraz daha iyi sanırım. Şimdi yine dene. Ben kuğuyum."

Melanie deniz kabukları toplayarak sahilde yürüdü. Finn parmaklarının üzerinde duruyordu. Saçları yüzünü örtmüştü, Melanie yüzünü zar zor görüyordu. Kanat çırpma sesi taklidi ıslık sesleri çıkardı.

"Bu sesi duyunca kaygılanıyorsun. Birkaç adım koşuyorsun."

Melanie birkaç adım koştu.

"Tamam."

Finn arkasından koştu. Bütün bunlar saçmalıktı. Melanie kıkırdadı.

"Aptallaşma! Sen zavallı korkmuş kız rolündesin."

"Ciddi olamıyorum."

"Ama Melanie, eğer onun için çalışmazsan seni evden atar. O zaman ne yaparsın?"

"Atmaz," dedi Melanie şaşkınlıkla. "Yapamaz."

"Yapabilir ve yapar." Finn ciddi ve mantıklı konuşuyor görünüyordu. "Senin için hiçbir şey yapamayız. Açlıktan ölürsün."

"Ondan nefret ediyorum," dedi Melanie. Böyle demek istememişti. Gözleri karşılaştı, Finn bakışlarını kaçırdı.

"En baştan başla. Numara yap. Rol yap."

Bu kez her şey daha iyi gitti. Melanie gözlerini yukarı çevirip karanlığın bastırdığını görüyormuş numarası yaptı. Martıların çığlıklarını, topuklarının altındaki kumun gıcırtısını, kanat seslerini duyuyormuş numarası yaptı. Böylece korkmuş görünmek ve kaçmak biraz daha kolay oldu.

"Sen koşup sendeleyeceksin, ben de seni yere yıkacağım." Ağzını eliyle kapatarak esnedi. "Kabuğu yere koy, bir defa daha baştan alalım."

Melanie onun sözünü dinledi. Martılar çığlık attı, kum ayaklarının altında kaydı, kuğu hızla inişe geçti, her şey çok kolaydı. Finn'den uzağa sıçradı ve bir anda her şey numara olmaktan çıktı, ayağı kilimin düğümlü saçağına takıldı. Dengesini kaybedip düşmekten kurtulmak için Finn'e tutundu, ama onu da kendisiyle birlikte yere çekti. Birbirlerine tutunarak yavaş çekimde yere yuvarlandılar, Melanie kahkahalar atıyordu.

Ama Finn gülmüyordu. Finn'in, yarısı saçlarının ardında kalan solgun, kemikli yüzüne bakıp, orada esirgeneceğine dair bir işaret; bir gülümseme belirtisi ya da şefkat eğilimi göremeyince, Melanie'nin gülme isteği de kayboldu. Finn, kızın üzerinde bir battaniyenin yatak çarşaflarına olduğu kadar yakın yatıyordu, çürük kokuyordu, ama artık kokusunun önemi yoktu. Melanie ürpererek artık hiçbir şeyin önemi olmadığını fark etti. Endişeyle olacakları beklemeye koyuldu.

Bütün bedenini tedirgin bir heyecan kapladı. Birlikte çıplak, kıymıklı tahtaların üzerinde yatıyorlardı. Artık zaman diye bir şey yoktu. Melanie diye biri yoktu. Tamamen teslim olmuştu. Değişiyor, büyüyordu. Onun için tek gerçek bütün bedeniyle boylu boyunca dokunduğu, ama kendisine dokumayan genç erkekti. O an bir sonsuzluk, bir gülün yaprağında titreyen, sonsuza kadar düşüp düşmemek arasında bocalayan çiğ damlasıydı. Finn gönülsüzce, yavaşça, isteksizce elini kızın sağ göğsünün üzerine koydu. Zaman, onların zamanı, sarsıntıyla başladı. Hızla, tıslayarak soluk verdi. Finn Atlas Okyanusu renkli gözlerini kapadı. Kendi cesedinden alınmış bir mask gibi görünüyordu. Yalnızlığını terk etmek onu öldürüyordu ama bunu yapmak zorundaydı.

Melanie: "İşte başlangıç bu," dedi kendi kendine açıkça. Kafasının içinde kendi sesini duydu; net, belirgin. Artık eğlence parkındaki gibi sahte başlangıçlar yoktu; aralarındaki, derin bir gizemin gerçek başlangıcıydı. Melanie'ye ne yapacaktı, nazik davranacak mıydı? Başını eğip zevk veren bir korkuyla Finn'in boyalı, üzerinde yara izi olan eline baktı. Eli, becerikli ve güçlü bir işçi eliydi. Melanie'nin çevresindeki ışık ölüyor, onu olan biteni sadece duyularıyla anlamak zorunda bırakıyor gibiydi.

"Hayır," dedi Finn yüksek sesle, "Hayır!"

Ayağa fırladı ve hızla odanın öte tarafına koştu. Dolabın içine atlayıp kapıyı çekti. Dolaptan yine boğuk bir "Hayır!" yükseldi.

Aralarındaki gerilim öylesine kontrolsüz bir acımasızlıkla yok edilmişti ki Melanie kaskatı kesilip sırtüstü düştü ve gözyaşlarını bastırmak için çabaladı. Finn'in beş parmağının ucunun, beş parça kor gibi hâlâ göğsünün üzerinde yandığını hissediyordu. Ama Finn gitmişti. Melanie üşüyordu, midesi bulanıyordu.

"Hayır!" dedi Finn daha zayıf bir sesle.

"Nerede yanlış yaptım?" diye sordu Melanie dolap kapağına. Yanıt gelmedi. "Finn?"

Hâlâ yanıt yoktu. Dizlerinin üzerine toplanan kırış kırış eteğiyle yerde yatarken budala gibi hissediyordu. Yatakların altında, bir parça bile toz olmayan döşemenin üzerinde, birer çift zararsız görünümlü ayakkabının durduğunu görebiliyordu. Finn'in aksine oda tertemizdi. Francie'nin ayakkabıları pırıl pırıl cilalıydı, ama Finn'inkiler çamurla kaplıydı-acaba nerelere gitmiş, yoksa kırık kraliçeyle konuşarak, dişi aslan heykelinin başını okşayarak eğlence parkında kendi başına yürüyüşe mi çıkmıştı? Yürümekten ayakkabılarının yanları çökmüştü.

"Belki de" diye düşündü Melanie, "ayakkabılarını hiç temizlemediğim için yapmadı." Melanie'den kaçmak için bir dolaba sığındığına göre her şey olabilirdi.

Dolabın anahtar deliğinden mavi bir duman yükseldi. Finn'in bir sigara yakmış olduğunu tahmin edene kadar dehşete düştü. Büyük olasılıkla, kapandığı hapishanede kendi dumanıyla boğulacaktı. Ya da bir Budist rahibi gibi, ama yanlışlıkla, kendisini ateşe verecekti.

"Ne kadar da *aptal*," diye düşündü. Kendisini çok yaşlı hissediyor, ama olgun hissetmiyordu.

"Dolabın içinde sigara içme," dedi.

Ona yeni bir sigara dumanı bulutu yanıt verdi. Kendi kendine homurdanarak ayağa kalktı, dolaba gidip kapısını açtı. İçerisi, başı Francie'nin bir askıda asılı duran ikinci en iyi takım elbisesinin çizgileri arasına saklı Finn'in bağdaş kurup oturabileceği kadar derindi. Askılarda birkaç tane de hayalet beyazı gömlek vardı. Tepedeki rafta çeşit çeşit boyut ve biçimlerde bir yığın tablo

duruyordu. Finn'in sigarayı tutan eli elbise kıvrımlarının arasından çıkıp yere kül silkeledi. Hiçbir şey söylemedi. Melanie onun ayaklarının altını inceledi.

"Finn," dedi, "sol ayağının altına bir kıymık batmış."

"Git buradan."

"Eğer kıymığı çıkarmazsan mikrop kapar. Büyük olasılıkla en sonunda bacağını kesmek zorunda kalırlar."

"Lütfen. Git buradan."

Melanie zor bir günün sonunda anlaşılmaz çocuğuyla konuşan bir annenin tavrıyla "Neden dolapta saklanıyorsun Finn?" diye sordu.

"Çünkü burada yer var," dedi Finn. Bu Lewis Caroll mantığı Melanie'ye çok fazla gelmişti, yenilgiyi kabullenerek beyaz bayrak çekti.

"Ah, Finn, niçin benden kaçtın?" Kelimeler bir haykırışın kanatlarında ağzından yükseldi.

"Böyle şeyler söylemek için," dedi Finn, "çok gençsin. Bunu bir kadın dergisinde falan okumuş olmalısın." Sesi yünlü kumaşın arkasında boğulmuş, sanki Kuzey Kutbu'na gidecekmiş de şapka ve atkı takmış gibi çıkmıştı.

Melanie, giysileri kenara iterek, dizlerini çenesine çekip fetüs pozisyonunda oturan, ufak tefek, çok üzüntülü ve kuruyup büzülmüş görünen Finn'i ortaya çıkardı. Finn, gözlerini kısarak, köşeye kısılmış bir Siyam kedisi gibi vahşi bir tavırla Melanie'ye baktı.

"Anlıyorsun değil mi," dedi; "seni becermemi istiyordu."

Melanie o zamana kadar bu kelimeyi sadece soğuk ve ruhsuz matbaa harflerinden okumuş, sıcak havalarda oradan geçmekte olduğunu fark etmeyen kaba çiftçiler hariç kimse tarafından söylendiğini duymamıştı. Çok

üzülmüştü. Bu kelimeyi kendisiyle hiç bağdaştıramamıştı; hayali sevgilisi onu asla becermezdi. Onlar sevişirlerdi. Ama üzülerek fark etti ki Finn'in yapacağı buydu. Sigarasını ezerek yerde söndürüşünden anlayabiliyordu.

"Hepsi onun suçu," dedi Finn. "Biz orada yerde yatarken birden her şeyi anladım. Sanki kuklalarıymışız gibi iplerimizi çekti, bir de baktım ki tam da onun istediği gibi sana dokunmaya hazır yatıyorum. Seninle birlikte Leda ve kuğunun hikâyesinin provasını yapmamı istedi. Gözlerden uzak bir yerde. Örneğin senin odan gibi, dedi. Git ve odanda Melanie'yle birlikte bir tecavüz provası yap! Tanrım! Seni becermemi istedi, sahneyi de o ayarladı. O gerçekten de kötü!"

Melanie ayağının ucuyla yer döşemesindeki bir budağı tekmeledi. Ayakkabısının burnunun çizildiğini ve onarılması gerektiğini fark etti. Evin bir ayakkabıcıda da hesabı var mıydı? Finn'in söylediklerini düşünmemek için dikkatini bu düşüncede toplamaya çalıştı.

"Ya işte böyle," dedi Finn yeni bir sigara yakmak için giysileri aralayarak. "Ben bu işte yokum anladın mı? Seni arzuladığım halde onun istediğini yapmayacağım. İşte böyle."

Melanie ayakkabı tamirini düşünmekten vaz geçti.

"Ah, Finn, ama o senin bunu yapmanı neden..."

"Seni aşağılara çekmek için, Melanie. Babana katlanamıyordu, annenizin çocukları olmanıza aldırış etmiyor, ama senin ve öbür çocukların babanızın çocuğu olmanıza katlanamıyor. Sen onun için tuvalet kâğıdı ve balık bıçağı kullanan düşmanın simgesisin."

"Bizim hiç balık bıçağımız olmadı," dedi Melanie.

Finn duymazlıktan geldi. Çılgına dönerek abuk sabuk konuşmaya başladı.

"Hepiniz taptaze ve saf, yani değiştirilmesi ve yok edilmesi gereken şeylersiniz. Victoria artık Maggie'nin bebeği, Jonathon da gece gündüz onun gözetimi altında çalışıyor, geriye hesabı görülmeyen sadece sen kaldın. O yüzden seni düzmemi istiyor, çünkü beni hor görüyor, pisliğin teki olduğumu düşünüyor. Gerçekten de öyle düşünüyor. Ben pis bir hipiyim, Maggie olmasa, ressamlığım olmasa beni çoktan kapı dışarı etmişti, Maggie'nin hatırı olmasa ben de giderdim zaten. Demek ki seni düzmeliyim çünkü sen kol altlarını tıraş ediyorsun ve belki de bir bebeğin olur, bu da babanı çok sinirlendirir."

"Benim babam öldü!"

"Bunu biliyor. Onun için hiç fark etmez."

"Kollarımın altını tıraş etmiyorum."

"Lafın gelişi söyledim." Finn yüzünü acıdan ya da saf tiksintiden ekşiterek buruşturdu, sigarasını atarak başını kollarının arasına gömdü. Melanie karasız ve şaşkın bir tavırla ağırlığını bir ayağından öbürüne kaydırdı. Finn'in söylediklerinin çoğunu anlamıyordu. Anlamadan konuştu: "Beni arzulamıyor musun yani?"

"Bunun olan bitenle hiç ilgisi yok," diye bağırdı Finn. "Ayrıca sen daha çok küçüksün. Bunu eğlence bahçesinde anladım. Belki daha sonra. Ama şimdilik çok küçüksün."

"Biliyorum," dedi Melanie. "Benim lanetim de bu."

"Ne kadar korkunç değil mi?" dedi Finn. "Burası bir tımarhane. Philip beni çıldırtıyor."

Birden askıdaki elbiseleri çekerek kendini yeniden gizledi. Raftaki tablolar yığını sallanarak yere döküldü. Melanie bitkin hareketlerle onları topladı. Sürprizlerden yorgun düşmüştü. Eline ilk önce son okbaşından son kan damlasına kadar tamamlanmış Aziz Sebastian tripti-

ki geçti. Yüzünü buruşturarak resmi rafa tıktı. Sonra kendi resmini gördü ve duygulandı.

Resimde, eğilerek çikolata rengi kazağını çıkartıyordu, narin, içine kapanık görünüşlü bir yüzü olan, oldukça zayıf ama hoş resmedilmiş genç bir kızdı, koyu kırmızı güllerle kaplı bir duvarın önünde duruyordu. Odasının duvarkâğıdı. Çok temiz görünüyordu. Her yemekten sonra dişlerini fırçalayan ve kırmızı elmalardan büyük ısırıklar almaktan zevk alan bir bakireye benziyordu. Siyah saçları art nouveau tarzı dalgalar halinde başının üzerinde patlıyordu. Finn resmi yaparken elini kavisli çizgilerde denemiş gibiydi. Resim Finn'in bütün öbür resimleri gibi donuk ve ifadesiz görünüyor, cinsiyetsiz bir postere benziyordu. Sağ kolunun çıplak üst kısmında siyah bir şerit vardı. Finn, Melanie'yi pek de kızın kendisini hayal ettiği gibi resmetmemişti, ama çok daha kötü de olabilirdi.

"Ama yas şeridini neden çizmiş?" diye düşündü Melanie.

Yine de memnun olmuştu.

"Ben soyunurken delikten bakıp resmimi mi çizdin?" diye sordu.

"Resimlerime bakma."

"Sadece yerden kaldırıyorum."

Sonra o korkunç resmi gördü. Resimde arasından siyah figürlerin yükseldiği dev gibi alevlerden oluşan bir cehennem vardı. Philip Dayı mangalda pişen domuz pirzolası gibi, bir kömür ızgarasının üzerinde yatıyordu. Çıplak, şişman ve tiksindirici görünüyordu. Etleri yarılmaya ve su toplamaya başlamıştı, yarıkların içindeki yağlar fokurduyordu. Beyaz saçlarında küçük alevler filizlenmişti. Yanıbaşında kırmızı kilotlu çorap giymiş,

boynuzlu, çatal kuyruklu bir şeytan duruyordu. Elindeki sıcaktan kızarmış maşayla Philip Dayı'nın testislerini buruyordu. Philip Dayı'nın yüzü kızgın bir nalla dağlanmıştı. Siyah, çığlık atan bir delik olan ağzından "Affet beni!" kelimeleri yazılı bir konuşma balonu çıkıyordu. Şeytan'ın yüzünde Finn'in eski sırıtışı vardı.

"Demek ki sırıtışı buraya kaçmış," diye düşündü Melanie. "O sırıtışı kendi yüzünden silip bu kartona yapıştırmış." Anladı ki Finn bir daha asla sırıtmayacaktı.

Finn'in ateşten yapılmış dudaklarından tek bir kelime çıkıyordu: "Asla!" Resmin üst kısmında, beyaz bir kalkanın içinde, gotik harflerle şöyle yazıyordu: "Bütün suçların cezası cehennemde verilir." Bu resim tamamen Hieronymus Bosch'tan esinlenerek yapılmıştı. Melanie hıçkırarak resmi yere bıraktı.

"Sana bakmamanı söylemiştim."

"Haklısın. Burası bir tımarhane." Ağlamaya başladı. Finn elleri ve dizleri üstünde emekleyerek dolaptan çıktı, Melanie'nin dizlerini yakalayıp başını onun bacaklarının arasına gömdü. Melanie parmaklarını onun saçlarının arasına sokup bastırarak hiç düşünmeden aklına gelen ilk şeyi söyledi, oturup düşünse bunları asla söylemezdi.

"Sanırım seni sevmek istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"İşte yine bir kadın dergisi gibi konuşmaya başladın," dedi Finn. "Senin hissettiğin aşk değil yakınlık, ben burada olduğum için böyle hissediyorsun. Her neyse, sen henüz çok küçüksün, bunu konuştuk. Ayrıca beni sevmek senin için sadece zaman kaybı olur, çünkü ben kendimi ona öldürteceğim, değil mi ama?"

Sonra çay saati gongu çaldı, bir şekilde dayanmak zorundaydılar. Karideslerin kabuğu soyuldu, ekmek dilimle-

rine yağ sürüldü, fincanlara çay ve süt dolduruldu, Victoria'nın keki, rahatça yiyebilsin diye parçalara ayrıldı. Küredeki yansımalarında hepsi dev gibi görünüyor, sonsuza dek uzanan yamuk, beyaz bir masanın çevresinde oturmuş yemek yiyorlardı. Melanie Philip Dayı'ya bakmak zorunda kalmamak için gözlerini küreden ayırmadı.

Ertesi gün Noel arifesiydi ama dükkânın çok hareketli olması haricinde diğer günlerden hiçbir farkı yoktu. Dükkân bütün gün çok kalabalıktı, kapıdaki yazıyı 'kapalı'ya çevirme zamanı geldiğinde Melanie ve Margaret Yenge yorgunluktan alev alev yanan ayakları üzerinde sendeliyorlardı. Raflar neredeyse boşalmış, stokları neredeyse tükenmişti. Vitrindeki oyuncak at ve kuklalar bile satılmış, geriye sadece plasik çobanpüsküllleri kalmıştı. Banknotlar para çekmecesinden taşıyordu. Çiçekli kap kâğıtlarının son rulosuna gelmişlerdi. Dükkân savaştan çıkmış gibi görünüyodu. Tüneğindeki papağan bile sanki ayakları ağrıyana kadar çalışmış da, yorgunluktan çökmüştü.

"Neyse," yazdı Margaret Yenge, "en azından yarın bir gün boyunca dinlenebileceğiz."

İşte ancak o kadar. Yengesi Yunan tüniğinin son parçalarını dikerken, Melanie de kendine acıma duygusu ve anılarıyla boğuşarak kucağında kitabı, onunla birlikte mutfakta oturdu. Mutfakta çobânpüskülü yoktu, abajura ökseotu asılmamıştı. Küçük, renkli ışıkları olan bir Noel ağacı bile yoktu. Philip Dayı'ya tüccarlar ve toptancılardan Noel kartları geliyordu ama adam onları eline geçer geçmez yırtıp atıyordu, o yüzden şöminenin üstünde tebrik kartları da yoktu. Evde, Noel'i anımsatan hiçbir şey olmadığı gibi, nedense ev her zamankinden daha soğuktu. Belki de kinden kendi kendine soğuyordu.

Melanie kiliseye, Noel yortusu ayinine gidip gitmeyeceklerini merak etti, çünkü Cehennem'e bu kadar çok

inandıklarına göre, dindar olmaları gerektiğini düşünmüştü. Ama her zamanki saatte yatıldı; Francie eve çok geç geldi ve belli ki hafifçe sarhoştu; demek ki kiliseye gitmemişti. Melanie onun kararsız adımlarının merdivenlerde yankılandığını duydu, alçak sesle bir dans müziği mırıldanıyordu.

Finn, ikisini Tristan'ın kılıcı gibi ayıran duvarın öbür tarafında, karanlıkta, uyanık, uzanıyor olmalıydı, çünkü Melanie, Francie ve Finn'in bir süre alçak sesle mırıldanarak konuştuklarını duydu, ama tek kelimesini bile anlayamadı. Sonra önü açık delikten titrek, gizli bir ışık göründü. Melanie'nin burnuna yanan odun kokusu geldi. Bir şey yakıyorlardı. Melanie suçluluk duygusu içinde ne olup bittiğini gözetlemek için yataktan kalktı. Yataktan çıkınca havanın tahmin ettiğinden çok daha soğuk olduğunu gördü; Rusya'daki en soğuk geceler kadar soğuktu hava. Yer döşemesi ayaklarının korunmasız tabanlarına buzdan bıçaklar sapladı. Baştan aşağı ürperdiğini hissetti.

Kardeşlerin odası loş ve gölgeliydi, onları güç bela seçebildi. Birlikte odanın ortasına çömelmişlerdi. Duvardaki ayna parçası birden çakan bir kibritin aleviyle aydınlandı. Francie'nin yağmurluğu parıldadı, paltosu ve şapkası hâlâ üzerindeydi. Bir eliyle döşemeden destek alarak yere diz çökmüştü. Öbür elinde çözülmüş iplikten yapılmış, gür ve karmakarışık, sarımsı beyaz saçları olan küçük, oyma bir bebek tutuyordu. Bebeğin, yakasına ayakkabı bağı takılı küçük, züppe görünüşlü, beyaz bir gömleği vardı. Gömleği Margaret Yenge dikmiş olmalıydı, öyle küçük ve güzel bir gömlekti ki! Bu kadar küçük bir gömleği dikerken çok zorlanmış olmalıydı.

Finn, bebeğin çeşitli yerlerine dikkatle kibrit çöpleri sokuyordu. Kumaş, altındaki tahtayı da yakarak içten içe alev almaya ve parlamaya başlar başlamaz kömürle-

şiyor, Finn yanan parçayı çıkartıp yeni bir yeri tutuşturuyordu. İkisi de meşgul görünüyorlardı, sessizdiler, kendilerini yaptıkları işe kaptırmışlardı. Melanie köpeğin de orada olduğunu gördü, gözlerini kırpmadan onları izliyordu. Kibritler çaktığında gözleri fosforlu ahududular gibi parlıyordu. Beyaz tüyleri gerçek görünüşünü saklamak için bilerek ağartılmış gibi anormal görünüyordu. Finn, kibriti bebeğin pantolonlu kasıklarına sapladı, Francie'yle birlikte sessizce güldüler. Jowle'lar Noel'i kendi yöntemleriyle kutluyorlardı.

Melanie yatağına geri dönüp örtüleri başının üzerine çekti. Battaniyeler ısıtmaz olmuştu sanki, sıcak su şişesi de yokluğunda soğumuştu. Bedeni öylesine soğuktu ki, burnunun içindeki sümüğün olduğu yerde donacağını, beyninin de pıhtılaşarak girintili çıkıntılı bir buz yumrusuna dönüşeceğini sandı. Delikten sızan büyülü ışığı görmemek için başını battaniyelerin altına soktu.

SEKİZ

Melanie, koku şişesini Noel sabahı utangaç bir tavırla yengesine verince, yengesi ona sarıldı, öptü ve hediyeye öyle çok sevindi ki, Melanie bu kadar küçük bir hediye aldığı için utandı.

"Niçin daha önce düşünmedim?" dedi kendi kendine. "Ona kiliseye kabul ayininde hediye gelen incilerimi verebilirdim. Onlara ihtiyacım yok, zaten yarından sonra bir daha asla takmak istemeyeceğim. Ah, kim bilir ne kadar da sevinirdi!"

Yengesini, şekli değişip güzelleşen parmaklarıyla, inanamayarak incilere dokunurken, aya benzeyen tohumları zayıf boynunun çevresine takarken gözünde

canlandırdı. Güzel inciler yengesinin körpe tenine o eziyet verici gümüş kolyeden çok daha uygundu. Kıymetli incileri yengesi için hissettiklerini gösterebileceği tek hediyeydi. Melanie onları gelecek Noel'de ya da eğer ne zaman olduğunu öğrenebilirse, doğum gününde vermeyi kararlaştırdı.

"Hepinize hediyeler almak isterdim," yazdı Margaret Yenge tebşiriyle. "Ama hiç param yok, ve biliyorsun Philip..." tebeşir parmaklarından sarktı.

"Önemli değil," dedi içi sevgiyle dolan Melanie. "Ah, üzülme."

Odasında, kendisine gelen tek pakedi açtı. Bayan Rundle her birine bir kazak örmüştü; Jonathon için kullanışlı bir gri, Victoria için yenilebilecek kadar sevimli, meyve pembesi, Melanie için ise üzerine çok yakışan bir gök mavisi kazak. Hediyeleri güzel kap kâğıtlarına sararak çobanpüskülü ile süslemişti. Melanie yeni kazağını Victoria'nın başından geçirdi, Victoria'yı giydirmek işbirliği yapmak istemeyen bir yastığa kılıf geçirmeye benziyordu. Bu Noel, Victoria'ya içi doldurulmaktan şişmiş bir çorap (parmak kısmında bir portakal, topuğunda fındıklar, tepesinden kraker fırlayan) verilmeyecek, sadece kazağı ve Melanie'nin aldığı şekerlerle yetinecekti. Victoria zaten geçen Noel'i hatırlamıyordu, bu yıl da Noel'i beklemesi söylenmemişti, o yüzden eksikliğini hissetmiyordu, ama Melanie Noel'in eksikliğini onun adına da hissediyordu. Bebeği bütün bunlardan mahrum etmek zordu. Ama Victoria için kazağın anlamı canını sıkan başka bir giysiden ibaretti. Şekerleri de verilme nedenini hiç merak etmeden, belki de kazağı giymesi için bir tür rüşvet olarak kabul etti. Melanie teneke kutuyu açar açmaz şekerleri yemeye başladı. Günün bu kadar erken

saatinde şeker yemesi doğru değildi elbette ama Melanie'nin yüreği onu durdurmaya elvermedi.

Kâğıt Japon feneri bu sabah yuvarlak, mavi ve neşeli bir Noel süsüne benziyordu. Acaba uzak bir geçmişte, Flowerlar sıradan bir aileyken bir Noel süsü olarak mı kullanılmıştı? Melanie'nin annesi de onlarla birlikte yaşarken olağan bir yaşam sürüyorlardı herhalde. Annesi asla sıradışı bir insan olamazdı. Ya hiç sözü edilmeyen büyükbaba ve büyükannesi, onlar nasıl insanlardı acaba? Annesi ve Philip Dayı küçükken Noel'i kutluyorlardı herhalde. Tabii eğer Philip Dayı yaşamının bir döneminde küçük bir çocuk olduysa. Onu okul kepi, kısa pantolonu içinde oyunlar oynarken, çizgi roman okurken ya da kibrit kutusu bitirirken hayal etmek çok zordu.

Ama, diye düşündü Melanie, ya demir yumruk Philip Dayı annemin kardeşi değilse? Belki de bu şişko adam geçen yıllardan birinde düğün fotoğrafındaki zayıf adamın yerine geçmişti. Belki de o, Philip Flower'ın yüzünü ve giysilerini giyen, ama aslında o ölmayan tuhaf, şişman bir adam, bir sahtekârdı.

Melanie, keşke hep birlikte babamın ailesinin yanında yaşamaya gidebilseydik, diye düşündü. Fotoğraftaki bütün o hoş insanların her biri, şu an hiç kuşkusuz verecekleri dev şölen için kocaman hindiler hazırlıyor, Noel ağaçları süslüyor olmalıydılar. Eğer Rose Teyze ya da Gertrude Teyze'yle birlikte yaşamaya gitmiş olsalardı, ne Francie'yi ne Margaret Yenge'yi ne de Finn'i tanıyabilecekti. Ne de Finn'i.

Melanie kendi kazağını giydi. Yepyeni yün gıdıklıyordu ama kazağın yumuşaklığı ve sıcaklığı mutluluk veriyordu, boğazını çevreleyen dik bir yakası vardı. Melanie'yi yünden daha fazla bir şeyle ısıtıyordu sanki, Bayan Rundle bir ters bir düz örerken, her ilmiğe bir parça sevgisini katmıştı besbelli. Melanie kazak için minnet-

tardı, çünkü ev karakışa teslim olmuştu. Birkaç elektrikli ısıtıcı, soğuğu yok etmek yerine yoğunlaştırıyor gibiydi. Bu aralık günlerinde, Margaret Yenge'nin burnunun sivri ucu hep bir parça kırmızıydı. Ama Melanie temmuz göğü renkli kazağının üzerine bir hırka bile giymeye gerek duymuyordu. Bayan Rundle'a yazıp teşekkür edecekti. Bayan Rundle'ın kıllı benlerini düşündü, o benler bile artık değerli ve güzel anılardı.

Hayretle, özel bir yemek hazırlanmış olduğunu gördü; kızarmış bir kaz, yanında bir kap elma sosuyla birlikte eski Noel'lerden birinin hayaleti gibi masada belirmişti. Margaret Yenge bu kazı sürpriz olsun diye hiç kimseye haber vermeden ısmarlamış olmalıydı. Yaşlı Scrooge* Philip Dayı kazı görünce kaşlarını çattı ve bıçağı hayvanın göbeğine öyle vahşice sapladı ki, kazın içine doldurulan sos damasko kumaşından en iyi masa örtüsünün üzerine sıçradı, Margaret Yenge sosu bir kaşıkla kazımak zorunda kaldı. Philip Dayı savunmasız kaza öyle acımasızca saldırdı ki, adeta kasap hayvanı öldürmekte başarılı olamamış, Margaret Yenge kazı işini bitirecek kadar sıcak bir fırında pişirememiş gibi, onu yeniden öldürmeye çalışıyordu. Elinde dumanı tüten bıçakla, düşünceli bir biçimde Finn'e bakıyordu. Melanie bir an için onun öldürücü darbeyi kazın üzerinde denediğini, başarılı olduğunu görünce de bıçağı Finn'in üzerinde kullanacağını sandı.

En sonunda tek yaptığı Finn'e deri ve kemikten oluşan cimri bir porsiyon kaz ikram etmek oldu, Finn yemeğini yemiyor, düşünceli düşünceli çatalıyla tabağında itekleyip duruyordu. Kemikleri Sekizinci Henry gibi kemiren Philip Dayı, iştahla yemek yedi. Hüzünlü bir yemekti, masada uzun uzun oturmadılar.

Londra'nın her yanında, renkli kâğıttan şapkalar takmış erkekler ve kadınlar televizyonda Kraliçe'nin konuşmasını izliyor, kestane kavuruyor ve esmer porto şarabı

dolu kadehlerini kaldırıyorlardı. Bu evdeyse, Philip Dayı, Finn ve Jonathon'un kıymalı milföyler ve brendili tereyağı biter bitmez hiç oyalanmadan çalışma odasına döndüklerine inanmak çok zordu. Margaret Yenge bulaşıklar yıkanır yıkanmaz çapraz kurdeleleri üzerinde son düzeltmeleri yapmak için şifon tüniği çıkardı. Victoria kulplu bir tencereyle oynuyor, tahta bir kaşıkla tencereye vuruyordu. Pembe, yünlüden kol ağızlarına daha şimdiden tereyağı bulaşmıştı. Tencereye bir trampet gibi vurarak haykırdı. Melanie'nin başı ağrımaya başladı.

Ev oyuncakla doluyken Philip Amca Victoria'ya sessizce oynayabileceği bir oyuncak bile vermiyor, diye düşündü öfkeyle. Ona, ertesi gün ırzına geçecek olan bilinmeyen ve bihaber kuğuyu hatırlattığı için tüniğe bakmamaya çalışıyordu. Kuğunun düşüncesinden bile korkuyordu. Bu öğleden sonra boğulacakmış gibi hissediyordu. Victoria tenceresine vurarak şarkılar söylüyor, Margaret Yenge de onun küçük başını sevgiyle okşuyordu. Birlikte çok mutluydular. Melanie'nin başı daha da ağrımaya başladı. Odasına kaçtı ama Francie yan odada yavaş parçalar çalıyor, müzikten parçalar küçük, yumuşak, hüzünlü ayaklarının çevresinde dolaşıyor, kalbi kırılacakmış gibi oluyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Sardunyanın ölü, sarı yapraklarını kopardı ve parmaklarının arasında ezerek güzel kokulu bir toza dönüştürdü. Gözlerini ellerine dikti. Dört parmak ve bir başparmak. Beş tane tırnak.

"Bu benim elim. Benim elim. Ama ne işe yarar?" diye düşündü. "Anlamı nedir?"

Eli harika ve şaşırtıcı görünüyordu, sanki kendisine ait olmayan ve nasıl kullanıldığını bilmediği bir nesneydi. Parmakları beş insandı, bir ailenin üyeleriydiler. Başparmak babaydı, kısa ve tıknaz yapılı, konuşurken iddialı sesli harfler kullanan, büyük olasılıkla kuzeyli bir taş-

ralıydı. İşaret parmağı da anne olmalıydı, orta sınıftan, konuşurken sık sık 'şekerim' diyen, yemekten sonra tatlı niyetine sofraya getirilen portakalları çatal bıçakla yiyen, uzun boylu, fidan gibi bir kadındı. Adam kendi çabasıyla kazandığı paranın bolluğu sayesinde toplumsal konumunun üzerinde biriyle mi evlenmişti acaba? Hayatta kendi yolunu çizen bir adamın onurlu ve dimdik duruşuna sahipti. Üç tane de birbirinden güzel çocuğu vardı, iki tanesi, bir kız ve bir oğlan, büyüyüp kocaman olmuşlardı, bir tanesi de henüz gençlik çağındaydı. Elini kapatıp açtı, aile de mecburen Melanie için kısa bir dans gösterisi yaptı. Sonra Melanie birden dehşete düştü.

"Deliriyor olmalıyım!" Finn'in de söylediği gibi bir tımarhane olan bu evde o da aklını kaçırıyordu. Francie'nin keman çalışını duymamak ve ertesi gün yaklaşırken odanın giderek kararışını görmemek için perdeleri başına doladı. Yuvarlak dünyanın döne döne, küçük, öfkeli ve isteksiz bir kıza dönüşen kendi bedenini de beraberinde taşıyarak yeni güne yaklaştığını hissetti. Bir an için dünyanın bir derslik küresine benzeyen yüzeyinde durduğunu, kürenin de geniş, sessiz uzayda döndüğünü gördü, bir kere daha deliliğin sınırında sendelediğini hissetti. Fakat insanlar on beş-on altı yaşında sinir krizi geçirebilirler mi? Demek ki kendisi bunun ilk ve tek örneği olacaktı. Başının üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan, onu her yerde takip eden bir kuğu vardı, korkunç rüzgârlarda önemsiz bir toz zerresi gibi savruldu.

"Ah, kuğudan korkmamalıyım. Baştan aşağı saçmalık bu."

Aslında korktuğu tam olarak kuğu değildi, kuğuya teslim olmaktı.

Ertesi gün saçı yapıldı ve tüniğini giydi, yapışkan elleriyle şifonu mıncıklayan Victoria çığlığı bastı: "Güzel bayan! Güzel bayan!"

Melanie özlemle, sanki Victoria'nın düşüncesinin bir önemi varmış, ya da güzel görünmek bir tür korunma aracıymış gibi "Sence gerçekten de öyle mi görünüyorum?" diye sordu.

Meyve renkli kazağının içinde tıpkı bir meyve gibi yusyuvarlak görünen Victoria ısrarla: "Evet," dedi. Melanie'nin saçlarına çiçekler tutturmakla meşgul olan Margaret Yenge, başını gerdanlığının izin verdiği kadar şiddetle sallayarak onayladı. Dümdüz gri elbisesi içinde bir Dorik sütuna benziyordu. Ama saçlarını genelde en iyi elbisesini giydiği zamanki kadar sıkı toplamamıştı, yolunu yitirmiş bir tutam saç kulağının arkasına düşmüş, ona uyumsuz, hafif uçarı bir hava veriyordu. Saçını doğru dürüst toplayamayacak kadar çok işi vardı anlaşılan. Margaret Yenge ve öbürleri o kadar temiz, Pazar günü giysileri içinde o kadar hoş ve örtülüydüler ki, Melanie kendisini Kutsal Kiliseye Kabul Töreni'ne fileli çorapla katılan bir koro kızı gibi yakışıksız giyinmiş hissetti. Artık gösteri dünyasına adım atmıştı.

"Yeterince prova yapamadım," dedi titreyerek.

"Başaracaksın," dedi Francie. "Kararsız davranma kızcağızım, perdelerin kalkma zamanı neredeyse geldi."

Melanie "Ah Francie," diyerek yutkundu. Francie kızın şifonla kaplı poposuna cesaret vermek ister gibi hafifçe vurdu.

"Unutma, havlayan köpek ısırmaz."

Melanie, Philip Dayı hakkında böyle denildiğini daha önce de duymuştu ama buna inanmıyordu. İrkilerek, eğer başarısız olursa Philip Dayı'nın kendisine neler yapabileceğini merak etti, küçük sahneye akan kendi taze kanını düşündü. Ama Philip dayı onu görünce memnun oldu, Melanie'yi baştan aşağı süzüp: "Pekala. Perdenin arkası-

na geç," dedi. Şık ceketi ve çizgili pantolonu içinde bir boğa gibi iri görünüyordu. Belki de gerçekten bir boğaydı. Burnundan alevler saçarak boğa biçimindeki Jüpiter'a dönüşecek, efsanelerin tersine, Europa'ya dönüşen Melanie'yi yunusların oynaştığı mavi denizin ötesine kaçıracaktı. Çok gergindi, her türlü şeyi hayal ediyordu.

Bu kez, Melanie seyirciler arasında olmadığı için sahnenin karşısına sadece üç sandalye yerleştirilmişti. "SİGARA İÇİLMEZ" yazısı hâlâ perdeye asılıydı, duvarda da yeni bir poster vardı: "HARİKA NOEL GÖSTERİSİ- Philip Flower sizin için eşsiz bir mucizeyi gerçekleştirmek üzere sanat ve doğayı birleştiriyor." Philip Dayı posterde, sıçrayan genç kızlardan oluşan küçük bir halkanın ortasında durmuş, iplere bağlı güzel bir kuğuyu ayakta tutuyordu.

Sahne, bir yanı kırmızı boyayla, bir yanı da deniz manzarasıyla kaplı güzel bir kutuydu, tepesinde sahne ışıklarıyla dolu bir kemer vardı, Finn keyifsizce, bir kurbağa gibi poposunun üstünde orada oturuyordu. Yüzü karanlık, ifadesiz ve aksi görünüyordu. Melanie kuğuyu göremedi. Sahnenin arkasında bir yerde olmalıydı. Zemine her boyutta ve biçimde sayısız deniz kabuğu saçılmıştı, deniz tarağı kabukları, büyük, yuvarlak, sedefli kabuklar, küçük, hain, çatal dişli kabuklar. Perdenin öbür yanında, başka bir boyutta, Margaret Yenge ve çocuklar temsili izlemek için yerlerine geçiyorlardı. Melanie kabukların ortasında ayakta duruyordu. Aptal gibi hissediyordu.

"O aptal ayakkabılarını çıkar, seni salak kancık!" Philip Dayı kısa bir merdivenle Finn'in yanına tırmanıyordu. Melanie hâlâ aşağı gelirken ayağına geçirdiği ağır, bağcıklı ayakkabıları giyiyordu. Tüniğin altında çok gülünç görünüyor olmalıydılar. Ayaklarını sallayarak ayak-

*) Charles Dickens'ın *Bir Noel Şarkısı* isimli eserinin ünlü kahramanı Ebenezer Scrooge. Zengin, aksi ve cimri bir yaşlı adamın Noel'in ve sevginin anlamını öğreniş öyküsü. (ç.n.)

kabılarını çıkardı ve sahnenin arkasına attı. Ayakkabısız kendini daha da çıplak hissediyordu.

Işık, sanki Finn efektlerin hepsini birden deniyormuş gibi kaleydoskopik renk değişimlerine uğradı. Melanie, kabarık tüylü yavru kediler, çay saati için pişirilmiş patatesli çörekler gibi hoş şeyler düşünerek sakinleşmeye çalıştı, fakat ne tuhaftır ki böyle şeyler düşünmek ağlamak istemesine neden oldu. Zaman geçirmek için çarpım tablosunu saymaya başladı. Başının üstünde Philip Dayı ve Finn kımıldayarak hışırtılar çıkarıyor ve mırıldanıyorlardı.

"Müzik!"

Kırmızı duvarın öbür tarafında, Francie, pazar gecesi radyosundaki "Büyük Hotel" programı tarzında "Kuğu Gölü"nden seçmeler çalmaya başladı. "Başka ne olacaktı ki?" diye düşündü Melanie, aniden gelen kıkırdama isteğini bastırmaya çabalayarak, "Başka ne olacaktı ki?" Philip Dayı'nın bayağılığına üstün hissetmek rahatlatıcıydı. Adam Çaykovski'nin müziğini seviyor olmalıydı, çünkü koca kafasıyla müziğe tempo tutuyordu. Elindeki senaryoyu hışırdatıp yüksek sesle okumaya başladı:

"Akşam karanlığı bastırırken Leda sahilde deniz kabukları toplamaktadır. Herşeye kadir Tanrı Jüpiter'in kendisini eş olarak seçtiğinden habersizdir."

Finn bir düğmeye bastı, sahne kahverengimsi bir alacakaranlığa gömüldü. Üzerine çevrilen projektör ışığı Melanie'yi sersemletti. Philip Dayı tısladı: "Hadi başla, seni salak!"

Melanie eteğinin ucunu tuttu, perdeler açılırken, projektör ışığının eşliğinde eğilip kalkarak, eğilip kalkarak, eteğinin içine deniz kabukları doldurmaya başladı. İşte kemanı çenesinin altında Francie oradaydı. İşte yengesi, erkek kardeşi ve kız kardeşi oradaydılar, alkışlıyorlardı.

Bir okul piyesinde gibiydi. Geçen sene bu zamanlarda okulda İsa'nın Doğumu'nun piyesinde melek olmuştu, yine beyaz kumaşlara sarınmıştı, ama başında kartondan bir ışık haresi vardı. Kabukları toplamaya devam etti.

"Bütün bu kabukları ne yapacağım?" diye düşündü. Philip Dayı birdenbire ucuna kumaş sarılı bir sopayla metal bir levhaya vurup gökgürültüsü sesi çıkarınca ne yapacağını buldu; şaşkınlıktan hepsini yere düşürdü. Sonra kuğu geldi.

Neredeyse Melanie kadar uzun boyluydu, gövdesi, baştan aşağı yapıştırılmış tüylerle kaplı, beyaza boyalı kontrplaktan yapılma, yumurta şeklinde bir küreden oluşuyordu. Rahatsız edici bir biçimde canlıymış gibi sağa sola sallanarak eğilip büküldüğü için, Melanie uzun boynunun kauçuktan yapılmış olduğunu tahmin etti. Fakat kafası ve gagası ahşaptan oyularak yapılmıştı, gözleri siyah camdandı. Gagası altın sarısına boyalıydı. Kanatları maket uçak kanatlarının prensibine göre yapılmıştı, ama eğimliydiler, ince ahşaptan destekli kemerlerden oluşuyorlardı, baştan aşağı tüylü, beyaz kâğıtla kaplıydılar. Siyah bacakları gövdesinin altında arkaya doğru katlanmıştı. Bir kuğunun grotesk bir parodisiydi, Edward Lear'ın* tasarlayabileceği bir şeye benziyordu. Melanie'nin hayalindeki vahşi, cinsellik simgesi kuğuyla hiçbir bağlantısı yoktu. Bodur, kaba saba ve tuhaftı. Kuğunun hantal hareketlerini gören Melanie az kalsın gülecekti. Ama davranması gerektiği gibi davrandı, çıplak ayaklarını kesen kabukların üzerinde koşarak ondan uzaklaştı.

Philip Dayı ipleri çektiği için kuğunun kanatları sallanıyordu. Sersem gagasını bir o yana bir bu yana sallayarak Melanie'nin peşi sıra geldi. Az sayıdaki izleyiciler ye-

*) 1812-1888, İngiliz ressam ve zırvalıklar şairi, yağlıboya tablolar yaptı, ciltlerce absürd öykü, şarkı ve şiir yazdı. (ç.n.)

niden alkışladılar. Kuğu kanatlarını indirdi, inişe geçen bir uçak maketi gibiydi. "Bu çok akıllıca olmuş," diye düşündü Melanie. Hafif bir patırtıyla plastikten yapılma perdeli ayaklarının üzerine indi. Melanie şimdi ne yapması gerektiğini bilemediği için duraksadı. Kuğu kararlı bir biçimde üzerine geliyordu. Melanie bir işaret için dua etti. Philip Dayı yüksek sesle okudu:

"Leda, göklerden gelen ziyaretçisinden kaçmaya çalışır, ama onun güzelliği ve görkemi Leda'yı yere yıkar."

"O zaman yere yatmalıyım," diye düşündü ve kabukları tekmeleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Ayakları şap şap sesleri çıkartan kuğu, bir saat, ya da kaderin ta kendisi gibi yaklaşıyordu. Melanie, Truva atını düşündü, o da ahşaptan yapılmıştı, eğer rolünü iyi oynamazsa kuğunun üzerindeki gizli bir kapı açılabilir, bir sürü cüce ve arkadan kurmalı silahlı Philip Dayı dışarı fırlayıp Melanie'yi parçalayabilirdi. Bu olasılık gerçekçi ve korkunç görünüyordu. Bütün gülme isteği kayboldu. Hayaller görmeye başladı, sanki kendisi değildi, kendi kişiliğinden çıkmış, bütün olup biteni başka bir yerden izliyordu, sanki sahneye konulan bir hayaldi ve her an, her şey olabilirdi. Hatta kuğu, bu maskara kuğu bile gerçeğe dönüşüp tüylerden bir kar fırtınası içinde bu kıza tecavüz edebilirdi. Kuğu, hem Melanie olan hem de olmayan siyah saçlı kızın başına dikildi. İçi boş gövdesi, acıbadem kurabiyesi gibi beyaz ve hafifti, oynak boynunun üzerindeki başı bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Müzik küt küt atarak şiddetle doruğa ulaştı.

"Kuğu Gölü"nü en son birkaç yıl önce Covent Garden Opera Binası'nda, kırmızı peluş yastıklı bir koltukta otururak yine Noel'de dinlemişti. Babası onu, okul bitince ödül olarak bale gösterisine götürmüştü. Beyaz figürler çevresinde dönüp durmuşlardı. Baleden bir süre çok

hoşlanmıştı. Şimdi kendisi de sahte bir kuğuyla birlikte sahnedeydi. Kuğu, göbeğini Melanie'nin ayaklarının üzerine yerleştirdi. Melanie onu hissetti. Yukarı bakınca, kuğunun hareketlerini yöneten Philip Dayı'yı görebiliyordu. Adam öylesine dikkat kesilmişti ki, ağzı yarı açık duruyordu. Melanie, onun siyah papyonunun kumaşındaki mat ve düz lekelerin ışığı yansıttığını ve parladığını fark etti. Şiddetle kanatlarını sallayarak saçlarını uçuşturan ve hışırtılı sesler çıkartan kuğunun altında kımıldadı. Saçındaki papatyalardan biri uçup gitti. Bundan sonra, projektör ışığının tozlu parıltısından başka bir şey göremedi.

"Bir kuğu biçimine bürünen her şeye kadir Jüpiter öfkeyle nefsini körletir." Philip Dayı'nın bir kilise orgu kadar boğuk ve ciddi sesi kemanın iniltisinin yanında karanlık ve tumturaklı kalıyordu. Kuğu sarsak bir hareketle öne doğru sıçrayıp Melanie'nin beline oturdu. Melanie kurtulmak için bütün gücüyle çırpınmaya başladı fakat kanatlar adeta bir çadır gibi her yanını kapladı, kuğunun başı da boynunun yanına yerleşti. Yaldızlı gagası dibine kadar yumuşak etine batıyordu. Melanie farkında olmadan çığlık atmaya başladı. Tekmeleyen ayakları ve çığlık atan yüzü hariç her yanı kuğuyla kaplanmıştı. Kuğu utanmazca üzerine yerleşmişti. Yeniden çığlık attı. Ağzına tüyler doldu. Perdelerin alkış sesleri arasında kapandığını duydu, bunun denizin sesi olduğunu sandı.

Bir süre bilinçsizce yattıktan sonra, yanına diz çöken Finn'in, nezaketle elbisesini düzelttiğini fark etti. Tutkulu kuğu elbisenin yarısını götürmüştü. Finn'in yüzünde kararlı bir ifade vardı. Melanie onu ekoseli, yünlü gömlek ve eski püskü bir fitilli kadife pantolon giyen, hafif uzamış sakallı bir yabancı sanarak baktı. "Ne hoş kulakları var," diye düşündü, kulaklarını ilk kez fark ederek. Küçük ve zarif biçimli kulaklardı. Yüzünü daha önce ne-

rede gördüğünü çıkarmaya çalıştı, tanıdık bir yüzü vardı. Bir türlü hatırlayamayınca vazgeçti. Çevresine bakınıp kuğuyu arandı. Sürüklenerek taşınıp götürülmüş olmalıydı. İplerine bağlı sarkıyor, hareket ettirici gücü olmadan komik görünüyor, hafifçe sağa sola sallanıyordu.

"Her şey yolunda," dedi Finn. "Gösteri bitti."

O zaman Finn'i tanıdı. Elbette, Finn resim yapıyordu ve Melanie'nin arkadaşıydı, her ne demekse artık. Finn, Melanie'yi ağır bir palto gibi yavaşça yerden kaldırdı. Philip dayı oflayıp poflayıp ortalığı yıkarak merdivenden aşağı indi, Finn'e ışıkların başına geçmesini emretti.

Melanie'ye: "Abartılı oyunculuktu seninkisi," diyerek elinin tersiyle bir tokat attı. "Çok dramatik davrandın. Kuklalar abartılı oyunculuk yapmaz. Şiiri berbat ettin."

Yüzü sızlayan Melanie: "Kuğu beni tedirgin etti," dedi. Ama Philip Dayı duymadı. Papyonunu düzeltiyordu. Sahne, ışıklardan bir selle doluydu. Melanie, Philip Dayı ve kuğu heyecanlı alkışlara boğuldular. Dayısı "Işıklar!" diye bağırana kadar saatler geçmiş gibi geldi. Adam, perdeler son kez kapanana kadar eğilerek, selam vererek, yengesinin sahneye attığı kâğıttan gülleri yakalayarak iyi vakit geçirmişti. Perdeler kapanır kapanmaz Philip Dayı'nın sevimli gülüşü siliniverdi. Kollarını cansız kuğunun çevresinę doladı.

"İyi iş becerdin eski dostum," dedi kuğuya. Ahşap kafa aşağı yukarı sallandı.

Melanie: "Benim yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu. Olayların hızındaki ani düşüş yüzünden kendini hasta hissediyor ve titriyordu.

"Yok. Kaybol."

Melanie ayakkabılarını alıp gitti. Margaret Yenge ve Francie yanaklarından öptüler, Francie: "İyiydin, çok iyiy-

din," dedi. Gösteri bitmişti. Sahneye ilk çıkışını gerçekleştirmişti. Yeniden yaşıyordu. Saçlarında tüyler vardı, baştan aşağı toza bulanmıştı. Saçlarını fırçaladı, papatyaları ve tüyleri çıkartıp günlük eteğini ve arkadaş canlısı kollarını çevresine saran yeni kazağını giydi. Fakat kendisini hâlâ dış dünyadan kopuk ve uzakta hissediyordu.

Çay saatinde Yule Kütük'ü* biçiminde, çikolatalı bir pasta yediler. Pastanın üzerindeki şekerden, minik kızılgerdan kuşunu Victoria alıp yedi. Pasta son derece ilginç ve değişik görünüyordu, hayal gücünün bir ürünü gibiydi. Melanie bir dilim yedi ama hiç tad alamadı. Yemek masasının çevresindeki grup küredeki minyatür yansımaları kadar biçimsiz ve yabancıydı. Philip Dayı'nın tam dört yeşil şeritli fincan dolusu çayı başına dikip, bitirmesini izledi ve böbreklerinde yavaş yavaş idrara dönüşen sıvıyı hayal etti; sanki simyacılık gibi bir şeydi bu, bedeni bir sıvıyı başka bir sıvıya dönüştürebiliyordu. Ahşabı da kuğuya dönüştürebiliyordu. Adamın bıyığına çikolatalı krema bulaşmıştı; o krema neye dönüşecekti acaba? Dikkatini toplayarak bekledi. Philip Dayı'nın sessizliğinin boyutları, yüksekliği ve genişliği vardı. Buradan ta gökyüzüne kadar ulaşıyordu. Odayı dolduruyordu. Tanrı Satürn kadar şişmandı. Melanie, insanı ezip paramparça edebilen bu doğa faciası gibi sessizlikle aynı masada yemek yiyordu.

Yine de gözleri tekrar tekrar küredeki inandırıcı çarpık yansımaya dönüyordu. Hangisinin gerçek masa, hangisinin yansıma olduğunu merak etti. Bıçağındaki çikolatalı krema gerçek bir kanıt sayılmazdı, pastanın üzerindeki parlak kâğıttan çobanpüskülü filizi zaten yapaydı. Çayını içen Philip Dayı'nın maddeleşen ciddiyeti yüzün-

*) Eskiden Noel arifesinde ateşin bulunuşunu temsilen şömineye konulan büyük bir kütük. (ç.n.)

den her şey yassılaşmış, kâğıttan kesilip yapılmışa dönmüştü. Melanie, gölgesi bile olmadığını hissetti.

Akşamın nasıl geçtiğini hatırlayamıyordu, ama bir şekilde geçip gitmiş olmalıydı çünkü artık yataktaydı, uyku ve uyanıklık arasındaki gri, belli belirsiz ülkede duruyordu. Victoria, hâlâ nehirlerin bal ve sütten aktığı Beulah* ülkesinde yaşayan mutlu Victoria, yılanın hâlâ gelecekte olacakları bekleyerek uyukladığı Adem ve Havva'nın cennetinde yaşayan, aklı ermeyen Victoria, horul horul uyuyordu, Melanie birden kapının tırmalandığını duydu. Kulaklarına inanamadı ve penceresinin dışındaki elma ağacının kırağından çiçekler açtığı eski evinde, evdeki çizgili yatak çarşafları arasında uyuduğunu hayal etmeye çalıştı. Tırmalama sesi yine de devam etti. Melanie gözlerini açtı.

Perdelerden içeri parmak genişliğinde bir ay ışığı çizgisi sızıyor, yatağın ayak ucuna kadar uzanarak Melanie'nin bir an sonra ayakları olduğunu anlayıp rahatladığı bir tümseği aydınlatıyordu. Kapıdan cırt, cırt, diye tırmalama sesleri geldi, sonra da bir fısıltı: "Ben Finn. Senle konuşmak istiyorum."

Melanie lavanta kokuları içinde yatıyordu, Finn kendisiyle konuşmak istiyordu. Melanie bu duruma mantıklı bir açıklama getirmeye çalıştı ama beceremedi.

"İstersen içeri gel," dedi kendisini gelgitin akışına bırakarak.

Ama gelen Finn miydi, yoksa değil miydi? Oda çok karanlıktı, fısıltı da kimden çıktığı belli olmayan metalik bir gıcırtıydı. Melanie, belirsiz, sessiz karanlığı bir yüzücü gibi aşarak odada yolunu bulup yatağının yanına gelene ka-

*) John Bunyan'ın ünlü alegorik eseri *Pilgrim's Progress*'de, sonlara doğru anlatılan pastoral bir ülke. (ç.n.)

dar sıkıntılı anlar yaşadı. Finn'e ait olduğunu bildiği soluk alıp verişi duydu. Öyle olmak zorundaydı. Sesi bir müzikal testere gibiydi. Finn'den başka hiçkimse öyle nefes alıp veremezdi. Gölge, yatağın yanına çöktü. Finn gibi kokuyordu. Finn'den başka hiçkimse öyle kokamazdı. Ama üzerinde vahşi bir gece melodisi, sarhoş görünmemesine rağmen nefesinde de ağır bir alkol kokusu vardı. Dişleri öylesine yüksek sesle takırdıyordu ki sanki kaşık çalıyordu. Karşısındakinin Finn olduğundan emin olan Melanie rahatladı, Finn'in durumunu görünce endişelendi.

"Ne oldu Finn?"

"Ah, Melanie, ah," dişleri öyle çok takırdıyordu ki doğru dürüst konuşamıyordu. Bütün bedeni titriyordu. Melanie onun alev alev yanan alnına dokundu. Finn, sanki kızın dokunuşu canını yakmış gibi hızla geri çekildi.

"Sen hastasın!"

Finn dişlerinin takırdamasını durdurmak için dudaklarını ısırarak: "Bilemiyorum. Değilim," dedi.

Hasta ve üzgün bir biçimde sürünerek Melanie'nin yatağına gelmişti. Melanie niçin ya da nasıl diye düşünme zahmetine giremezdi. İşte artık buradaydı. Şimdi ne olacaktı? O anda solmuş bir çiçek, yumuşak, ince bir kâğıt sesi çıkararak sardunyadan yere düştü. Bir çiçek daha düşmüştü.

"Melanie," dedi Finn, "dinle, biraz yanında yatabilir miyim? Çok kötü hissediyorum."

Melanie Victoria'nın yaşındayken, geceleri hayaletler görünce geceliği içinde koşarak annesinin odasına gider, anne babasının arasındaki sıcacık aralığa sokulur ve onların aynı zamanda kendi eti ve kanı olan bedenlerinin arasında kımıldamadan, güvenle uyurdu.

"Ama..., neyse, o zaman... tamam." Örtüleri korunmak istercesine üzerine çekti ama ona gitmesini söyle-

yemedi. Finn'in bütün giysileri üzerindeydi. Ayaklarını silkeleyip ayakkabılarını fırlattı; bir, iki, yatağa, Melanie'in yanına tırmandı. Sokakların çamurlu ve ıslak havasını da beraberinde getirmişti. Çorapları nemliydi.

"Üstüm başım toprak içinde," dedi. "Yatak çarşaflarının durumunu Maggie'ye nasıl açıklarız bilmem. Melanie, kendimi biraz daha iyi hissedinceye kadar lütfen bana sarılır mısın?"

Dürüst ve basit bir istekte bulunmuştu. Melanie dişlerinin takırdaması durana kadar ona sarıldı. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu karşılaşma, sanki daha önce pek çok kere gerçekleşmiş gibi günün gerçek dışılığıyla bütünlük içindeydi. Finn'in itfaiyeci ceketinin pirinç düğmeleri Melanie'nin kaburgalarına batıyordu.

Melanie en sonunda: "Nereye gittin?" diye sordu.

"Eğlence parkına."

"Tanrı aşkına, gece yarısı orada ne yapıyordun?"

"Bir cenazeye gittim."

Melanie bir an için bir ölüm haberine hazırlanarak tedirginlikle, "Kimin cenazesi?" diye sordu.

"Kuğunun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kuğunun cenazesi. Huzur içinde yatsın. Kuğunun cenazesine gittim."

"Sen," diye tekrarladı Melanie bu düşünceye alışabilmek için bir kere daha yineleyerek, "kuğuyu mu gömdün?"

"Evet." Finn'in sesinde tuhaf bir neşe ve mutluluk vardı. "Onu ilk önce çalışma odasında parçalara ayırdım. Aşağı indim ve Maggie'nin şömine odunlarını kesmekte kullandığımız küçük baltasıyla kesip parçaladım. Küçük parçalara ayırdım. Çok kolay oldu."

"Ah, Finn, bana bunu yapmadığını söyle."

"Yaptım."

Bir süre fısıldaşmayı bıraktılar. Perdeler bir gece rüzgârıyla havalandı. Artık gözleri karanlığa alıştığı için yanındaki yastıkta yatan Finn'in yüz hatlarını belli belirsiz seçebiliyordu, ama başka hiçbir şey görmeye olanak yoktu.

"Finn, ne büyük bir kötülük!"

"Bu bir tavır."

Yeniden bir sessizlik çukuruna yuvarlandılar, en sonunda tekrar yüzeye çıktılar.

Finn'i, onu seyreden maskeler, kesik kol ve bacaklarla çevrili, Philip Dayı düşüncesiyle dolu çalışma odasında gözünün önüne getirerek: "Hem de tek başına!" diyerek hayret etti Melanie.

"Francie keman çalmak için dışarı çıktı, görüyorsun ya. Kilburn'de bütün gece sürecek bir İrlanda eğlentisi var. Yoksa o da benimle birlikte gelirdi sanırım. Francie dışarıda olduğu için sana gelmek zorunda kaldım. Yanımda birinin olması gerekiyordu, anlarsın ya, çünkü eve geldiğimde kendimi çok kötü hissediyordum." Gevşeyerek yattığı yere yerleşti. "Şimdi çok daha iyiyim. Sevgili Tanrım, bir daha asla rahatlayamayacağımı sanmıştım. Aynı anda hem sıcaktan yanıyor hem de soğuktan donuyordum. Ölmek gibi bir şeydi."

Eğer yakın yatarlarsa yatakta ikisine de yatacak kadar yer vardı.

Finn: "Biraz ay ışığı var," diye devam etti. "Yol boyunca kuğunun tüyleri döküldü. Köpeğini gezdiren bir adam gördüm, paniğe kapıldım ve bir çalılığın içine saklandım. Gecenin bu saatinde kim köpeğini gezdirmek ister? Kafayı üşütmüş olmalı."

"Ama kuğuyu neden parçaladın?"

"Yatağımda yatarken birden aklıma geldi. Neden bilmiyorum. Kendi kendime, şunun kuğusunu öldüreyim, dedim. Cesaret kazanmak için Francie'nin şişesinden bir yudum aldım."

"Seni öldürecek," dedi Melanie. Finn yanıt vermedi. Victoria uykusunda kıkırdadı. Melanie: "Seni öldürecek," diye tekrarladı ve, "Tabii ki aslında bunu söylememi istiyor," diye düşündü.

"O ve ben karşılıklı kozlarımızı paylaşacağız."

"Ah, saçmalıyorsun!"

"Kısık sesle konuş. Çocuğu uyandıracaksın."

"Bence konu Philip Dayı olunca kafandaki tahtalardan biri eksiliyor."

Finn, sanki uzun zamandır evliymişler gibi: "Dırdır etme," dedi. "Böyle bir gece geçirmişken başımın etini yeme. Tanrı beni gecenin tehlikelerinden ve kötülüklerinden korusun."

Yatak kımıldadı. Melanie, Finn'in kendisine dokunmaya çalıştığını sanarak içgüdüyle geri çekildi, sonra onun istavroz çıkardığını fark ederek çok şaşırdı. Bütün bunlara ne anlam verse bilemiyordu. Finn çok çetin sınavlardan geçmiş olmalıydı. Melanie'nin annesinin gelinliğini giydiği gece gibi bir gece geçirmiş olmalıydı. Eğlence parkında, her şeyin güvenilmez olduğu gecenin ormanlarında yürümüş olmalıydı. "Ben de oradan geçtim," diye düşündü. İkisi için de ağlamaya hazırdı.

Finn, artık ifadesiz olan yeni sesiyle, sohbet edermişçesine: "Kuğuyu Kraliçe'nin yakınlarına bir yere gömdüm," dedi. "Sence iyi yapmış mıyım? Sanırım ikisinin arkadaşlık edebileceklerini düşündüm."

"Her neyse," dedi Melanie, "nereye gömdüğün pek fark etmez."

---

*) William Blake'in "The Tyger" isimli şiirinin ikinci dizesi. (ç.n.)

"Kuğunun parçalarını çöpe atmak varken neden eğlence parkına gittim emin değilim. Ama nedense en iyisi eğlence parkına gömmekmiş gibi geldi. Biliyor musun, eğlence parkında az kalsın deliriyordum. O kadar kötüydüm ki Melanie... taş aslan izimi sürüyordu. Bundan emindim. Kükrediğini duydum. Kraliçe de kaidesinin üzerinde dimdik duruyordu. Öyle çok şaşırdım ki. Onu uzaktan gördüm, buna eminim, ama geldiğimi görmüş olacak ki hemen gidip çabucak yere yatmış. Yanına gittiğimde boylu boyunca yerde yatıyordu. Kaltak. Ayrıca uzaklarda biri körüklü armonika çalıyordu. Beni en çok bu rahatsız etti."

"Hangi şarkıyı çalıyordu?"

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Finn sitem ederek.

"Hayır."

"Kuğuya mezar kazmak için yanımda bir kürek götürmüştüm, küreği düşürüp durdum. Sanki benimle birlikte gelmek istemiyormuş gibi parmaklarımın arasından kayıp durdu. Kuğunun boynu da kesilmeyi reddetti, baltayı vurdukça plastik boynunda zıplayıp duruyordu. Kuğunun parçalarını ve küreği taşırken saklamak için yağmurluğumun düğmelerini iliklediğçe aralardan kafasını çıkarıp duruyor, etrafa bakmakta ısrar ediyordu. Elim kolum tıkabasa doluydu. Kuğunun yağmurluğumun altından fırlayan boynu, yoldan geçen birine sanki ahlaksızca teşhircilik yapıyormuşum gibi görünüyor olmalıydı. Kendimden utanıyor, ikide bir fermuarım kapalı mı diye yokluyordum."

Aralıksız konuşmaya devam etti. Eskiden olduğu kadar rahat konuşuyordu. Hatta daha da rahattı.

"Zavallı Finn, çok zor anlar geçirmiş olmalısın." İkisi için de kötü bir gün olmuştu. Melanie yaşadıkları dene-

yimlerin birbirine benzediğini hissetti. Finn'in çılgınlığını anlıyordu. "Zavallı Finn."

"Ah, ama kuğuyu yok etmek bir zevkti."

"Keşke yapmasaydın."

Finn: "Senin üzerini kapladı," dedi. "Senin üzerine bindi. Biraz da senin için yaptım, senin üzerine bindiği için."

"Ama canımı yakmadı."

"Ayrıca Philip Flower onu öyle çok seviyor ki!"

"Şimdi ne olacak?"

"Bilemem," dedi. "Sadece tahmin edebilirim."

Yatakta, bütün yaşamları boyunca aynı yatağı rahatça paylaşmış evli iki insan gibi huzur içinde yatıyorlardı. Finn'le aynı yastığı paylaşmak dünyadaki en alışılagelmiş şey gibi geliyordu, ama Melanie gözlerini kapatır kapatmaz kendisini kuğunun kanatlarından oluşan beyaz Eskimo evinde buldu. Kuğu hemen yok olmak için fazla büyük, fazla etkileyiciydi.

"O kuğu çok gülünç bir şeydi," dedi. "Ama onun için çok emek harcanmıştı."

"Kendisini kuğuyu yapmaya adamıştı. O yüzden yok edilmesi gerekiyordu. Ah, çok yorgunum."

"O zaman uyu."

"Bana görünmek için kanatlarını çırparak pencereden içeri gelecek."

"Öyle şey olmaz, aptal."

"Bana sert davranıyorsun," diye sızlandı Finn.

"Çünkü mantıklıyım."

"Belki de."

"Çoraplarını çıkar, Finn. Islanmışlar. Üşüteceksin."

Finn emrine uyarken yatakta küçük bir deprem oldu.

"Çimenler, otlar ıslaktı, ayakabılarımın üstüne uzanıp çoraplarımı ıslattılar. Çimenler çok uzundu. Geceleri daha da uzun görünüyorlar. Neden acaba?"

"Bilmiyorum. Bir zamanlar bunu ben de fark etmiştim."

Uyumak için yatağa iyice yerleştiler. Finn horluyordu, ağzından nefes aldığı düşünülürse bu tahmin edilebilir bir şeydi, ama Melanie onun horlama sesine kısa sürede alıştı. Rüya görmeye başladı.

Rüyasında Jonathon olduğunu gördü. Bütün gün kendisinden o kadar çok kuşkulanmıştı ki, aslında Jonathon olduğunu görmek neredeyse rahatlatıcıydı. Dünyayı aynı gözlerle, ama bu sefer şişe dibi camlı gözlüklerin arkasından görüyordu, lastikli diz boyu çoraplarının kaşındırıcı baskısının biraz üstünde, kısa gri pantolonunun altındaki çıplak dizlerini hissetti, denizin ısrarlı çağrısını duydu. "Yeniden denizlere açılmalıyım." Çağrı, bir dalganın akıntısı gibi çok güçlüydü. Dünya silikleşti ve gözleri miyoplaştı, evin üst katında, uçurumun kenarındaki beyaz badanalı mağarasında, küçük demir yatağında uykusuz yatan, bir yarasa kadar kör Jonathon olmuştu. Arka bahçenin olması gereken yerde deniz dalgaları evin duvarlarının dibini dövüyordu. Artık olduğu yerde yatamaz hale gelene kadar, şarkı söyleyen suları ve keskin çığlıklar atan martıları dinledi ve en sonunda yataktan çıktı.

Yıkanmaktan biraz solan, yakasında hâlâ taşradaki çamaşırhanenin işareti olan, yarış arabası desenli beyaz pijamalarını giyiyordu elbette. Havadaki tuzlu soğuktan korunmak için ayakkabılarını ve sol göğsünde okul rozeti olan gri, pazen ceketini üzerine geçirdi. Yatağın yanındaki sandalyenin üzerinden gözlüklerini aldı. Koridora açılan kapıyı dikkatle araladı.

Bir dam penceresine yakalanmış olan ay, önünden hızla geçip giden bulutların arasından kesik kesik göz kırpıyordu. Dikkatle merdivenlerden aşağı indi. Jonathon'un görüntüsü hatalı bir film gösterimi gibi titreşmeye başladı, Melanie kendi görüntüsünün onun görüntüsünün üzerine eklendiğini gördü, iki figür eş adımlarla merdivenlerden aşağı süzülüyordu. Kapalı kapıların önünden geçen bu Siyam ikizlerinden her biri, her kapı deliğinin arkasında meraklı bir göz hayal ederek hızla koşmaya başladı. Jonathon ona aldırış etmedi, bunun üzerine Melanie'nin görüntüsü bir süre sonra gözden kayboldu. Ayışığının cilalı ahşap üzerinde parıldadığı, papağanın ışığın altında gümüşten yapılma gibi göründüğü dükkândan geçerek tahmin ettiği gibi günlük güneşlik olan çalışma odasına indi.

Sahnenin açık perdelerinin arasından sızan gün ışığı çalışma odasını doldurmuştu, Finn'in yaptığı sahil ışıklar saçarak parıldıyordu, bütün küçük dalgaların beyaz köpüklerden kasketleri vardı. Gökyüzü masmaviydi, güneş ışıldıyordu. Güzel bir gündü. Jonathon, su resminin eriyerek değişime uğramasını izledi. Su girdap yaparak döndü, şapırdayarak, mika tanelerinin parıldadığı ve açıklarda yunusların taklalar atarak neşeyle sıçrayıp oynadıkları kumlu sahile vurdu. Yunuslar Jonathon'u görünce yüksek perdeden, gırtlaktan çıkan sesleri ile "Merhaba Jonathon! Jonathon nihayet gelmiş!" diye seslendiler. Yunusların konuşabileceğini her zaman biliyordu. Kütüphaneden aldığı bir kitapta okumuştu. Ayaklarının altındaki kum mısır gevreği gibi çatırdadı. Gözlük camına çarpan taze bir meltem eşliğinde deniz kıyısında yürüdü. Sahne kaybolmuştu, nasıl ve nereye gittiğini görmek için bir kere bile dönüp arkasına bakmadı.

Karşısına, kıyıya sürülmüş küçük bir sandal çıktı, iskarmozlarında bir çift kürek hazır bekliyordu. Kayığı su-

yun kenarına kadar çekti, yüzmeye başlayana kadar itti, sonra da içine tırmandı. Pruvada ayakta durarak geminin orada olduğundan emin olmak için elini gözlerinin üzerine koyup ufku inceledi. Gemi yelken açmaya hazırdı. Suları hafifçe şapırdatarak gemiye doğru yola koyuldu. Yaklaşırken, ipten bir merdiven geminin yan tarafından aşağı yuvarlandı. Bir ıslık duydu, güvertedekiler haberleşiyorlardı, tıpkı olması gerektiği gibi, onu gemisinin güvertesine almaya hazırlanıyorlardı. Gözlüğü su damlaları yüzünden buğulandı. Sabırsızlıkla çıkarıp suya fırlattı, artık ona ihtiyacı yoktu. Gözlük, yüzeyde kısa sürede dağılıp giden baloncuklar bırakarak dibe gömüldü.

Melanie uyandı. Oda bulanık, uzağı görmesini engelleyen bir sisle doluydu, elleri de sanki gerçekten kürek çekmiş gibi ağrıyordu. Gözlerini ovuşturarak kendine gelmeye çalıştı. En sonunda, yeniden Melanie'ydi. Elleri gevşedi, rahatladı. Sabah olmuştu. Victoria, yatağın yanında, yerde oturuyor, meraklı gözlerle Melanie'ye bakıyordu. Nasıl olduysa karyolasının uzun parmaklıklarını aşıp dışarı çıkmıştı. Geceliği kırışıp toplanmıştı, şeftali gibi poposunun üzerinde çıplak döşemede oturuyordu.

"Öyle yarı çıplak oturup şifayı kapmadan önce yanıma, yatağa gel, Victoria."

"*O* neden senin yatağında?"

Melanie, Finn'i unutmuştu. Dönüp ona baktı. Ceketini kulaklarına kadar çekmiş, yanağını kirli eline dayamış uyuyordu. Uyurken tatlı ve çocuksu görünüyordu. Hâlâ horluyordu.

"Gece," dedi aklına gelen ilk şeyi söyleyerek, "rahatsızlanmış."

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi Victoria bir yetişkinin sözlerini papağan gibi tekrarlayarak, memnun bir tavırla. Melanie onu tekrar yatağa çağırdı.

"Ben Margrit Yenge'yi istiyorum!" dedi Victoria meydan okuyan bir tavırla geceliğini çıkartıp atarak. Bir balık gibi çırılçıplak, odada hoplayıp zıplayarak: "Margrit Yenge! Margrit Yenge!" diye şarkı söylemeye başladı.

"Lütfen sessiz ol Victoria!"

Finn kızarmış gözlerini aralayıp yatakta döndü. "Tanrı aşkına, şu çocuğu sustur Melanie!"

Sanki yıllardır evliydiler, Victoria da bebekleriydi. Melanie, tertemiz çarşaflar içinde yanında yatan kirli Finn'i, üzerinde inanılmaz ceketi, damağının kaburgalı katedral çatısını ve rengi bozulmuş kilise korosu çocuklarına benzeyen sarı dişlerini göstererek esnerken görünce, gözünün önüne gelecekten bir görüntü geldi. Artık biliyordu, Finn ve kendisi bir gün evlenecekler, bütün hayatlarını birlikte geçireceklerdi, hayatlarında her zaman, sonsuza kadar korkunç bir pislik, toz, dağınıklık ve eski püsküllük olacaktı. Hayatlarının sonuna kadar, evlerinde ağlayan bebekler olacak, yıkanacak çamaşırlar birikecek, kızarmış ekmekler yanacaktı. Kibarlığın, romantizmin ya da büyünün hayatlarında asla yeri olmayacaktı. İhtişamlı hiçbir şey olmayacaktı. Sadece dağınıklık ve kızıl saçlı bebekler. Melanie isyan etti.

Öyle yüksek bir sesle "Hayır!" diye haykırdı ki Victoria olduğu yerde kalakaldı, Melanie'nin sesinin şiddetine öfkelenerek bas bas bağırmaya başladı. "Hayır Finn, seni istemiyorum."

"Saçmalama," dedi Finn sesinde eski kayıtsızlığını hatırlatan bir tonla. "Daha sana sahip olmadım."

"İşte ben de bunu demek istiyorum," dedi Melanie umutsuzlukla. "Her zaman öyle... pissin ki!"

Finn, Victoria'ya bir paket çiklet uzattı.

"Şunu çiğne," diye öğüt verdi. Şaşılığı bu sabah özellikle daha belirgindi. Melanie'nin saçını şevkatle çekiş-

tirdi. Melanie'nin ne söylemek istediğini o da anlıyordu. İsteseler de istemeseler de birbirlerine bağlanmışlardı, Finn sadece sabırla uygun zamanı bekliyordu. Melanie karşılık vermeyince Finn saçını daha şiddetli çekti.

"Sorun nedir? Derdin nedir tatlım?"

"Tatlım İrlandalılara özgü bir sevgi sözcüğü mü?" diye sordu dikkati dağılan Melanie.

"Ah, sanırım bütün İgiliz Adaları'nda çok yaygın bir laf. Neyin var senin? Uyuyamadın mı?"

Victoria çikletleri tıkabasa ağzına doldururken, Melanie kaçınılmazın verdiği keyifsizlikle Finn'in omzuna yığılıverdi. Sanki Finn'le yıllardır aynı yatakta yatıyorlardı. İçten içe şaşkınlık ya da minnettarlık göstermesini diledi, ama Finn onun yerine açık bir sevecenlikle kolunu Melanie'ye doladı.

"Bu gece," dedi yavaşça, isteksizce Melanie, "rüyaların en tuhafını gördüm."

"Öyle mi?"

"Rüyamda Jonathon olduğumu gördüm..." Rüya, kötü bir şeyin habercisi gibi zihninde açık, anlamlıydı. Bir an için yatağın yine kayık gibi sallandığını sandı, ama sallantı sadece kol altını kaşıyan Finn'den kaynaklanıyordu. Hiç utanması yoktu. Melanie buna alışmak zorunda kalacaktı.

"Rüyanda ne gördün, tatlım?"

"Jonathon'un bir gemiyle denize açıldığını gördüm. Gerçek gibiydi. Sanki ben onun yerine geçmiştim."

"Ama sadece bir rüyaymış."

Melanie kuşkuyla "Evet," diye yanıt verdi.

"Bir keresinde," diye anlatmaya başladı Finn, "Öldüğümü ve cennete gittiğimi görmüştüm. Cennet bir panayır gibiydi, kollu oyun makineleri ve tilt masaları vardı."

"Peki rüyan kötü bir şeyin habercisi miydi?"

"Bilemiyorum. Belki de. Ertesi gün beni bir arı ısırdı."

"Ne?"

"Gözüm o yüzden şaşı. Annem öldükten sonra, yetimhanede rahibelerle birlikte kalırken oldu. Sanırım rüyamda cennete gittiğimi de o yüzden gördüm. Yedi yaşında bir çocuğun cennetiydi bu, nehirler şekerden akıyordu, ben de langırtla oynamaya başlar başlamaz, Toprağı bol olsun, annemi unutuverdim."

Cebinden buruşuk bir paket sigara çıkartıp bir tane yaktı.

"Arıya gelince..."

"Rahibelerin hepsi dua etmekte olduğu için ben de kendi başıma bahçede oynuyordum. Bir gül kopardım, içinden bir arı uçarak çıktı. Öfkelenmişti. Kendi işiyle ilgilenirken, çiçeği döllerken onu rahatsız etmiştim. Sağ gözümü soktu. Görüşümü tamamen yitirmediğim için şanslı sayılırım."

"Aman Tanrım," dedi Melanie. "Canın çok yandı mı?"

"Hatırlamıyorum. Rahibeler çok iyi insanlardı, iyileşirken bana şekerler, şekerleme topları ve dini resimler verdiler. Burada kültablası yerine kullanabileceğim bir şey var mı?"

"Yok."

"Ah. Ayakkabımı kullanmam gerekecek."

Melanie: "Kalkma zamanı geldi," diyerek örtüleri kenara itti. Finn yattığı yerde sigarasını tüttürerek onu izlemeye başladı. Artık nedenini ve nasılını bildiği için şaşılığı o kadar aşırı görünmüyordu. Küçük, kızıl Finn'i saf saf güle uzanırken ve sonra gözleri acıyla zonklarken düşündü, o sırada rahibeler dizleri üzerinde Golgota'yı düşünüyorlardı.

"Gözün için çok üzgünüm," dedi.

"Ben artık alıştım, şaşılığım olmasa kendimi tanıyamam."

Pijamasının üstünün düğmelerini açtı, çıkarırken bir an tedirginlikle sarsıldı, sonra kendi kendine: "Nasıl olsa beni üzerimde giysi olmadan sık sık gördü," diye düşündü. Zaten Finn onun çıplaklığını fark etmemiş gibi görünüyordu, yattığı yerde sigara içmeye devam etti, külünü yatağın altındaki ayakkabısının içine silkeledi. Melanie mavi kazağını üzerine geçirip Victoria'yı giydirmeye koyuldu. Victoria'nın geceliğinin kullanılmayan cebine bir yat resmi işlenmişti.

"Ama kendimi," dedi, "gece gördüğüm rüyanın bir şeylere işaret ettiğini düşünmekten alamıyorum. Umarım Jonathon iyidir. Ah, Finn, umarım onun başına bir şey gelmemiştir."

Finn yanıt vermedi.

"Finn?"

Finn'in yüzü dehşetle kasılmıştı.

"Tanrım," dedi. "Ben dün gece kuğuyu öldürdüm, değil mi? Zilzurna sarhoştum herhalde."

DOKUZ

Melanie bu tuhaf gecenin kalıntılarını soğuk suyla yıkayarak gözlerinden temizledi. Suyun iyice buz kesmiş soğuğunun etkisi hem soluğunu kesti, hem de iyi geldi; su yüzüne çarptı, somut bir biçimde oradaydı. Su sudur. Suyla tartışamazsınız. Öylece karşınızdadır. Yüzünden sular damlayarak başını öksürüp tıksıran lavabodan kaldırdı, Philip Dayı'nın dişlerinin yerinde olmadığını gördü. Bardak oradaydı, içindeki bulanık su oradaydı, dişlerin arasındaki boşluklardan çıkan ve çürümekte olan yiyecek kalıntıları bardağın dibinde beyaz bir tortu oluşturuyordu ama uyduruk, plastik sırıtışın kendisi yine başka bir yerdeydi. Demek ki Philip Dayı çok erken ol-

masına rağmen kalkmış ve dışarı çıkmıştı. Epey erkendi. Disney balığı, Philip Dayı'nın dişleri yerinde olmadığı için her zamankinden daha neşeli eğleniyordu. Küvetteki çatlakta beyaz bir saç teli vardı, havlu da nemden yapış yapış olmuştu. Yıkanıp, tertemiz giyinip kendi başına bir yere mi gitmişti? Bu olabilir miydi? Melanie dişlerini fırçalarken bu olasılığı düşündü, beyaz köpükleri tükürdü ve ağzını duruladı.

Çocukların diş fırçaları için duvara özel olarak vidalanmış yeni bir raf vardı. Melanie, içi rahatlayarak Jonathon'un fırçasının, gece gördüğü rüyaya rağmen, kabarık ve dağınık başını hava almak için raftan uzatmış, yerinde durduğunu gördü. Eğer evi terk etmiş olsa, büyük olasılıkla diş fırçasını da beraberinde götürürdü. Yine de, (Melanie korkudan bir ağız dolusu nane aromalı diş macunu yuttu) götürmeyebilirdi de. Yüzünü serin, gerçek suyla yıkadıktan sonra artık rüyasına gülmeye hazırdı. Temizlenmiş ve kafasını toplamış Melanie odasına geri döndüğü zaman yatağında Finn'i bulmaya hazır değildi, hatta ilk başta onu görmedi. "Tanrıya şükürler olsun, normale döndüm," diye düşündü.

Yarı giyinik Victoria yeniden karyolasına tırmanmıştı, iki eliyle yakaladığı parmaklıkların arkasından ters ters bakıyordu. Çömelmiş oturuyordu, yumuşak uyluklarının arasından pembe dişi kıvrımları uzunlamasına gülümsüyordu.

"Ay, ne kadar edepsizsin Victoria!"

Victoria, Melanie'ye hiç aldırış etmeden kaşlarını çatarak bakmaya devam etti.

"Kötü Finn hâlâ yatakta."

Demek ki gerçekten de yatağına gelmişti ve hâlâ oradaydı.Yatak örtülerinin dibine gömülmüş kambur biçimi, yatağın Salisbury Yaylası'nda küçük bir tepecik ya

da gömüt tümseği oluşturuyordu. Melanie örtüleri çekti. Finn kuyruğu ağzında servis yapılan, tepsideki bir mezgit balığı gibi iyice kıvrılmıştı. Maydonoz dalları ve limon kabuğundan yapılma kelebeklerle süslenmiş olmalıydı aslında.

"Finn! Finn!"

"Gücümü topluyorum," dedi. Gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Philip Dayı'nın dişleri banyoda değil."

"Tabii ki ağzındalar. Beni daha iyi yiyebilmek için."

"Belki de yolculuğa falan çıkmıştır."

"Tabii, tabii. Erkenden neşe içinde kalkmış ki tepemde öfkeden kudurabilsin."

"Onunla yüzleşmek istediğini sanıyordum."

"Ah, artık aklım başıma geldi."

"Belki de bugün tatil yapıyordur?"

"Eğer her 'belki' dediğimde penceremden içeri bir kuş girse, şimdi Galway'deki küçük çiftliğimde bir kümes kurmuş olurdum."

Kahverengi tüylü 'belki' sürüleri yırtık pırtık, aptal kanatlarını çırparak pencerelere doluştular. Melanie onların gıdaklamalarını ve ciyaklamalarını duyabiliyordu. Islak, üzgün bir tavuk da telaşla evin içinde kanat çırpıyordu. Bir mucize olmuştu. Margaret Yenge'nin saçları kırmızı bir bayrak gibi neşeyle dalgalanıyordu. Philip Dayı, menekşe rengi şafak sökerken Jonathon'u da yanına alarak Home Kontluğu semtindeki yapay bir göl kıyısında, maket gemi meraklılarının buluşmasına gitmişti.

"Ne fena," dedi rüyasının gerçek olmadığına inanmak için Jonathon'a dokunmak isteyen Melanie. Ama bu yolculuk kulağa o kadar inanılmaz geliyordu ki, doğru olmalıydı. Bu işte Philip Dayı'nın hoşuna gidecek cinsten bir

sınav niteliği vardı. Mutfakta öyle bir şenlik havası esiyordu ki, kısa bir süre sonra bütün kuşkularını unuttu gitti. Domuz pastırması bile Philip Dayı orada değil diye tavada neşeyle çıtırdıyordu. Kızarmış ekmek tutuştu ve neşeli bir alevle yanmaya başladı, Philip Amca orada olsa kıyameti koparırdı, ama orada olmadığı için ekmeğin başına gelen sadece bir şaka olarak kaldı.

"İstediğin kadar uyuyabilirdin," yazdı Margaret Yenge. En iyi giysilerini giymemişti, çorapları elek gibiydi, ama güzel görünüyordu, zorlanmadan gülümsüyordu, hareketleri Philip Flower'ın dik bakışlarının altında olduğu zaman gibi kış ortasında aç bir serçeyi andırmıyordu; kendinden emin ve rahattı. Masanın çevresine oturup ekmek kabukları ve yumurta sarısını silip süpürdüler. Philip Dayı'nın uğursuz iskemlesi bir tehdit öğesi gibi, Tehlikeli Taht* gibi, bomboş duruyordu.

"Lanet olsun," dedi Finn, "onun sandalyesinde oturacağım."

Margaret Yenge'nin eli korku içinde ağzına gitti.

"Korkma, Maggie. Beni içine çekip yutamaz ya."

Bir Misrule Lordu** gibi masanın başına geçip otururak, köpeği çok sevdiği belli olan reçelli ekmek lokmalarıyla beslemeye başladı. Bir süre sonra Finn'in orada oturuyor olması herkese olağan gelmeye başladı.

"Finn baba olmuş," dedi Victoria büyük bir hoşnutlukla.

"Henüz olmadı," dedi Finn. "Ama ilk bebeği çok yakında vaftiz edeceğiz."

---

*) Siege Perilous, eski İngilizcede "Tehlikeli Taht" demek, Kral Arthur efsanelerinden bir öğe. Efsaneye göre, Arthur'un masasında Kutsal Kâse'yi arama görevini alacak olan şövalyeye ayrılmış olan yerdir, bu kutsal görevi alan şövalye hariç herkese ölüm getirir. (ç.n.)

**) Özellikle 15 ve 16. yüzyıllarda, İngiltere'de, Noel şenliklerininin yöneticisine verilen isim. (ç.n.)

Melanie'nin lokması boğazına kaçtı. Dışarıda, büyük ihtimalle koridorda, şaşı bakışlı, kızıl saçlı, gevezelik yapan bir müzisyen ve dansçı bebekler grubu Melanie'nin karnına girebilmek için itişip kakışıyor olmalıydı. Francie çabucak sırtına vurdu, Melanie kısa süre sonra kendisini kahvaltısını bitirebilecek kadar toparladı. Bu cömert kahvaltının tadını çıkaramazsa çok yazık olurdu. Kahvaltıda domuz pastırması, yumurta, mantar, domates, kızarmış ekmek ve domuz pastırmasının yağında kızartılmış soğuk patates vardı. Margaret Yenge kilerde bulduğu kızartılabilecek her şeyi kızartmış olmalıydı. Ayrıca özellikle Francie'nin çok sevdiği konserve fasulyeden de vardı. Bu günü kutlarcasına taktığı küçük kuş desenli saten kravatının üstünde paslı domates sosu lekeleri belirdi. Kravat birinin hediyesiydi herhalde. Uzun uzun kahvaltı yapıp, Margaret Yenge de dahil hepsi bol bol yemek yediler. Finn, Philip Dayı'nın iskemlesinde her zamankinden daha uzun boylu ve daha önemli biri gibi görünüyordu.

"Haydi," dedi, "bugün dükkânı açmayalım."

İskemle ona otorite sağlıyordu. Herkes Finn'e baktı.

Havalı bir hareketle Sweet Afton marka bir sigara yakarak: "Biliyor musunuz, dün gece onun kuğusunu parçaladım," dedi.

Sessizlik tıpkı tabaklarındaki soğuyan, donan yağ gibi yoğunlaştı.

Francie neredeyse hayranlık denilebilecek bir tavırla fısıldadı: "Seni çılgın başbelası."

Güzelliği bir anda kaybolan Margaret Yenge sanki bir kalkan ya da tılsımmış gibi Victoria'yı göğsüne bastırdı. Victoria kıvranıp debelenmeye başladı.

"Bu yüzden bugün dükkânı açmayacağız. Bir kutlama yapacağız. Kuğu için bir şenlik düzenleyeceğiz. Müzik ve dansla. Yok, hayır, dans etmeyeceğiz."

"Onun kuğusunu parçaladın," dedi Francie korku ve merakla karışık saygıyla konuşarak. Dudakları kırılan bir duvar gibi aralandı, dişleri göründü. Sandalyesinde iki büklüm olarak kahkahalar atmaya başladı, bir yandan da tekrar tekrar haykırıyordu: "Yapmış! Finn bunu yapmış! Aslan Finn! Aslanım benim!" Çanak çömlekleri dağıtarak, marmelat kavanozunu devirerek masanın üzerinden eğildi, Finn'in elini yakalayıp sıktı ve gözlerinden pürtüklü yanaklarına yaşlar inene kadar kahkahalarla güldü.

Margaret Yenge bu kadar kahkahanın arasında giderek yumuşadı. Yüzü aydınlandı. Melanie, onu tanıdığından beri ilk defa yengesinin kendisine ait bir gelecek düşüncesini tartıyor gibi olduğunu gördü, canının istediği her yere gidip gelebileceğini, hangi giysiyi isterse giyebileceğini, belki de kilitli dudaklarını açıp konuşabileceğini düşünüyor gibiydi. Ya da şarkı söyleyebileceğini. Gerçekten de, dilsiz olduğunu unutup ağzını açmıştı; dudakları titreyip yeniden kapandı, gülümsedi.

Sonra hep birlikte, kıkırdayıp biribirlerinin üzerine su atarak temizlendiler. Bu bir sabun karnavalıydı. Sabun köpükleri havada yüzerek, ıslak, yanardöner patlamalarla ortadan kayboluyorlardı, Victoria yerde yuvarlanıp, ortadan kaybolana kadar bu köpükleri yakalamaya çalışıyordu. Bardakları kurularken Finn düşünceli bir tavırla Philip Dayı'nın kulplu bardağını mutfak rafındaki kancasından çıkarıp aldı. Gül goncası desenli yazısıyla ne kadar da güzel bir kupaydı. Finn kupayı elinde tarttı.

"İsa, Meryem ve Yusuf adına," dedi, "bugün bir erkek oluyorum."

Kolunu kaldırdı, nişan aldı ve kupayı guguklu saate fırlattı. Küçük kapı yerinden fırlarcasına açıldı. Guguk kuşu dışarı çıkıp saatin on dört, on beş, on altı olduğunu haber verdi. Melanie, kardeşlerin bu kadar çok güldüğünü hiç görmemişti. Yarı yakılmış bir kuleye benze-

yen Francie iki büklüm olmuş, lavoboya doğru eğilmiş, haykırıyor ve kesik kesik hıçkırıyordu. Finn karnını tutmuş yerde yuvarlanıyordu. Victoria da bu kahkaha tufanına kapıldı ve çılgına döndü, gülmekten neredeyse Margaret Yenge'nin kucağından yuvarlanıyordu. Guguklu saatin ölüm sancılarının sesini duyduğu için memnun olmasına rağmen, olanlar Melanie'ye o kadar da komik gelmiyordu. Doldurulmuş guguk kuşu otuz bir kere ötüp saatin içine girdi. Kapı, arkasından telaşlı bir titreyişle kapandı. Tiktak sesi durdu.

"İşte zaman da bozuldu," dedi Finn gözlerini silerek.

Önlerinde hiçbir şey yapmak zorunda olmadıkları bir gün uzanıyordu. Uzun bir tatilin ilk günü gibiydi, aslında, gerçekten de öyleydi. Dışarıda güzel bir kış sabahı vardı. Binaların kenarları net ve gölgesiz görünüyordu, havada hiç duman yoktu. Küçük arka bahçe, sanki bahar parmak uçlarında gelmiş de onu yeşertmeye çalışıyormuş gibiydi. Finn mutfak penceresini açtı ve derin soluklar alarak pencerenin kenarından dışarı eğildi. Melanie bu camın açıldığını daha önce hiç görmemişti.

"Denizin kokusunu alabiliyorum," dedi Finn. "Günübirlik bir ziyaret için ta Brighton'dan Victoria'ya gelmiş olmalı."

"Ah, Finn," dedi Melanie telaşlanarak. "Gerçekten de denizin kokusunu alabiliyor musun?" Rüyasını ve alt katın duvarlarına vuran dalgaları hatırlamıştı.

"Aslında hayır," diye itiraf etti Finn. "Sadece taşkınlık yapıyorum. Ne yapacağım biliyor musunuz, yıkanacağım."

Gerçekten de yıkandı. Sayısız çaydanlık dolusu sıcak suyla güzelce, dikkatle yıkandı, hatta saçlarını bile yıkadı ve Margaret Yenge'den sürfüle makasıyla saçlarını kesip düzeltmesini istedi. Temizlendiğinde Melanie'nin gözlerini kamaştırdı; fildişi ve kırmızı altından yapılma

küçük, değerli bir heykele, bir satranç taşına benziyordu. Temiz bir gömlek almak için odasına çıktı ve üzerine biraz büyük gelen ama göz kamaştırıcı görünen, önü pli-li bir smokin gömleğiyle aşağı indi.

"Bende temiz gömlek yoktu o yüzden Philip'den ödünç aldım."

"Eminim senden esirgemezdi," dedi Francie.

Margaret Yenge kaygılı bir bakış bile atmadı. Finn'in omzunu hafifçe okşayıp tahtaya: "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," yazdı.

Ne demek istiyordu? Bunu merak etmeye zaman yoktu. Finn temizlendiği için herkes en iyi giysilerini giymeye gitti. Melanie, hâlâ Finn'in bedeninin izi duran yatağın olduğu odasında dolaptan güzel yeşil elbisesini çıkardı ve elinde sarkan elbiseyle durakladı. Margaret Yenge'yi dolabından o korkunç gri elbiseyi çıkartıp üstüne giyerken düşünmeye katlanamıyordu; bugün olmaz. Ona kendi elbisesini verecekti. Nasıl olsa daha çok elbisesi vardı, eğer olmasa bile güzel kıyafetler içinde geçen on beş, neredeyse on altı yılın anısı ile yaşayabilirdi. Sonradan aklına gelince, içinde incilerinin durduğu kırmızı maroken kutuyu da yanına aldı. Birini vermişken her şeyini ver. Belki de en iyisi bütün eşyalarından kurtulmak olacaktı, tıpkı anılarını ve rüyalarını da kesip atması ya da soğuk suyla yıkanıp kendine gelmesi gerektiği gibi.

Margaret Yenge'nin koridorun sonundaki odasının kapısını çaldı, yengesi kapıyı açtı. Üzerinde beyaz, pamuklu bir kombinezon vardı. Soğuktan kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Ben..." dedi Melanie ve elbiseyi nasıl vereceğini bilemeyerek durakladı. Yengesi kızıl kaşlarını kaygıyla kaldırarak odaya girmesini işaret etti. Melanie bu odaya daha önce hiç girmemişti ve içeri girerken tuhaf bir korkuya kapıldı.

Duvarda gömme bir dolap ve bir de Melanie'nin hayal ettiği gibi yatağın ayakucunda değil, dolabın yanındaki sıvaya, derine gömülü bir kasa vardı. Yatak çok genişti ve yama işi yatak örtüsünün üzerinde katlı duran çizgili pijamalardan Philip Dayı'nın olduğu anlaşılan tarafı gerçekten de biraz çökmüştü. Yama işi yorgan çok eski, rengi atmış ve sevimliydi, sinir bozucu biçimde boş olan odaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Melanie yorganın Margaret Yenge'ye ait olduğunu ve uzun zaman önce yengesiyle birlikte İrlanda'dan gelmiş olduğunu tahmin etti. Yatağın yanında, üzerinde bir çalar saat duran sade, ahşap, dimdik bir sandalye duruyordu. Çalar saatin üzerinde belirgin siyah sayılar ve insanı öfkeli bir sesle uyandıracakmış gibi görünen metal bir top vardı. Sandalyenin üzerinde başka bir şey yoktu. Tavandan, pembe, plastik bir abajurun içinde bir elektrik ampulu sarkıyordu, yerde de kare biçiminde kahverengi, sade bir halı vardı; öyle çok yıpranmıştı ki altındaki döşeme görünüyordu. Şöminenin üstü bir fotoğaf hariç boştu. Bu fotoğraf, Melanie yırtıp atmadan önce anne babasının odasındaki şöminenin üzerinde duran düğün fotoğrafının aynısıydı.

"Ah," dedi Melanie. Beyazlar içindeki annesi, babası, babasının ailesi ve Philip Dayı işte oradaydı. Fotoğraf ince, pirinç bir çerçevenin içindeydi. Melanie yatağın üzerine oturdu.

Melanie, "O ev artık perili," dedi. Margaret Yenge bir bloknotun üzerini karaladı, "Ne demek istiyorsun?"

"Fotoğraf. Beni şok etti. Birazdan kendime gelirim."

"Zavallıcık. Fotoğraf seni üzmüş olmalı." Fotoğrafı şöminenin üstünden alıp sakladı.

Margaret Yenge'nin pamuklu kombinezonun, ya da çuval giysisinin geniş askıları vardı, göğsüne kadar çıkıyordu, ama boynunun alt kısmındaki girintiler yine de

görünüyordu. Kombinezonu içinde mülteci kampındaki küçük bir çocuk gibi görünüyordu; sadece kol, bacak ve gözler. En güzel çoraplarını çoktan giymişti. Dolabın kapısı hızla açılarak, gri renkli, Lut'un karısının* yüzünün, dönüp de arkasına baktıktan sonraki hali kadar dimdik görünen elbiseyi ortaya çıkardı. Melanie, gri elbiseyi görünce batıl bir korkuya kapıldı. Eğer Margaret Yenge bu elbiseyi giyerse, hiçbir şey yolunda gitmeyecekti; fotoğraftaki insanlar canlanabilirdi, Philip Dayı elinde bir makineli tüfekle erkenden eve gelebilirdi.

"İşte," dedi elbiseyi yengesine uzatarak. "Saç rengin yüzünden yeşilin sana yakışacağını düşündüm."

"Benim için mi?" yazdı Margaret Yenge. "Ödünç mü veriyorsun?"

"Eğer istersen senin olsun."

Elbiseyi güzelce omuzlarına yerleştirerek, eteğini düzelterek, arkasındaki fermuarı çekerek yengesine bir hanımefendinin hizmetçisi gibi yardım etti. O da kımıltısız durarak Melanie'nin kendisini giydirmesine izin verdi. Mutluluktan uçuyor gibi görünüyordu. Tanrı'dan özel bir mesaj getiren bir melek elinde uzun, beyaz bir zambakla içeri girse bile şaşırmayacaklardı.

"Tarağın nerede, Margaret Yenge?"

Dolapta bir rafta, saç tokalarından bir düğümün yanında. Melanie hepsini alıp, Margaret Yenge'yi sandalyeye oturarak, omuzlarının üzerine kuaförlerin yaptığı gibi bir örtü atıp saçlarını düzeltmeye başladı.

"Acaba ayna olmadan saçlarını nasıl yapıyor?" diye düşündü.

---

*) Eski Ahit'e göre, İbrahim'in yeğeni Lut ve karısı lanetli Sodom Şehri'nden kaçarlarken karısı dönüp geriye bakmış ve bir tuz sütununa dönüşmüş. (ç.n.)

Yengesi kendisini, saçlarına parlak, taze bir kırmızılık kazandıran, tenini köpükten daha beyaz gösteren bu koyu yeşil elbise içinde göremediği için odada ayna olmaması daha da üzücüydü. Saçları, Victoria'nın beş yaşındaki saçları kadar ipeksi ve kaygandı, tokaların içinden kaçıveriyor, Melanie'nin parmaklarının arasından kayıyordu. Onları yengesinin başının üzerine yakışık alır ve sağlam bir biçimde dolamak uzun zaman aldı. Sonra Melanie kendi kendine: "Hayır, diye düşündü. Bu gün farklı olmalı." Bütün tokaları yeniden çıkartıp saç yığınını bir kıvılcım sağnağı gibi yengesinin omuzlarından aşağı bıraktı. Tıpkı bir havai fişek gösterisi gibi, ama beş kasım çoktan geçmişti. Kırmızı ve yeşil, yeşil üzerinde kırmızı, Noel renkleri; tıpkı kan rengi meyveler veren çobanpüskülü gibi. Melanie sonuca bakmak için geri çekildi.

"Tanrım," diye düşündü, "ben bu kadar zayıf mıyım?" Yengesinin dimdik bedeninin çizgilerindeki sakarlığı alıp ona gotik bir zerafet kazandıran yeşil elbise, üzerine tam gelmişti. Sanki çıkıntılı kalça kemiklerinin üzerinden koyu yeşil renkli bir fırça geçip çıkıntıları kapatmıştı. Ya o havai fişek gösterisi gibi saçlar? Melanie kendisini, Hollywood filmlerinde, esas kızı alımsız sekreter gözlüğünü çıkartmaya ve yüz bakımı yapmaya ikna eden sevimli arkadaş gibi hissetti. İşte bu kadar basitti. Margaret Yenge güzel, genç ve güzeldi, kıkır kıkır gülüyor, gagasıyla üstünü başını düzelten, yeni çıkan tüyleriyle hava atan mutlu bir kuşa benziyordu.

"Elbise sana çok yakıştı," dedi Melanie. "Gerçekten de. Lütfen al bu elbiseyi, bende çok var." Ya da vardı.

Margaret Yenge en sonunda kendine geldi ve, "Sadece bugünlük ödünç alacağım. Philip yokken. Kalıcı olarak alamam," yazdı.

"Hayır. Hep senin olsun. Bunlar da öyle." İnciler. Şimdi Margaret Yenge ağlıyor, incileri almak istemiyordu. Melanie incileri hiç itiraz kabul etmeden onun boynuna geçirdi. Her şeyini ver, bırak hepsi gitsin.

"Gümüş kolyemi takacaktım," yazdı Margaret Yenge, dökülen gözyaşları kâğıdın üzerindeki yazıyı bulandırıyordu.

"O kolye bugün için uygun değil."

"İncileri ödünç alacağım Melanie!"

Melanie omuz silkti. Annesi odada bir yerlerde, bir çerçevenin içinden izliyor olsa bile onları hemen verip kurtulmak istiyordu. Ölülerden kalma hatıralarını verirken kendini genç, güçlü ve cesur hissetti. Ayrıca inciler yengesinin aynı parlaklıktaki tenini kucaklayarak yerleştikleri yerde çok tatlı görünüyorlardı. Yengesinin gün boyunca incileri giderek daha çok seveceğini, her zaman kendisinin olduklarını sanacağını umuyordu.

"Sen ne giyeceksin, Melanie?"

"Pantolon," dedi Melanie.

"Uzun bacaklı görünüyorsun," dedi Finn. "Bacakların ne kadar güzel."

"Asırlardır pantolon giymemiştim."

"Philip yüzünden."

"O burada değil."

"Doğru dedin."

Francie, bir elinde kemanı, bir elinde yarı boş viski şişesi, mutfakta oturuyordu.

"Tanrım," dedi Finn'e, "dün gece ne kadar da çok Skoç içmişsin!"

"Ne de olsa Noel'di," dedi Finn. "Ayrıca, gece yarısı susamışım."

"Anlaşılıyor," dedi Francie yarı alaycı bir sesle. "Küçük baltanı sallarken bir lord kadar sarhoştun herhalde."

Kemanını akort etmeye başladı. Margaret Yenge flütünü taşıyarak, üzerinde Melanie'nin giysisi, incileri ve kendi görkemli saçıyla mutfak kapısını açıp içeri geldi. Francie yayını indirdi.

"İşte benim bir tanem," dedi. "Çok güzelsin."

"Seni böyle hatırlıyorum," dedi Finn. "İrlanda'dayken. Annem yaşarken."

Ortak geçmişleri, beraber geçirdikleri yıllar, eski evleri, aileleri, neredeyse elle tutulur biçimde ortaya fırladı. Kardeşlerin odasındaki kadın anneleriydi. Adı neydi? Onlarla nasıl konuşuyor, onlara sevgisini nasıl gösteriyor, onlara aile içinde nasıl isimlerle sesleniyordu acaba? Nasıl ölmüştü? Kızıl saçlarını ondan mı almışlardı, öyle değilse saçları ne renkti? Saçlarını nasıl toplardı? Melanie'nin kardeşlerin anneleri hakkında tüm bildiği, dikkatli bir ifadesi olan yüzü ve ölü göz kapaklarının Francie'nin parmak uçlarında uyandırdığı, kendisinin Finn aracılığıyla öğrendiği histi. Onların geçmişlerini, geçmişlerinin her ayrıntısını paylaşmak istiyordu. Francie'nin ne zaman keman çalmaya başladığını ve Finn'e ilk boya takımını kimin verdiğini bilmek istiyordu. Acaba Margaret Yenge, Philip Dayı ile nasıl tanışmıştı, o lanetli gün nasıl bir gündü? Ya babaları, o kimdi? Aile içinde yapılan şakaları, birbirlerine mektuplar yazdılarsa anne babalarının evlenmeden önce yazdıkları aşk mektuplarını, kesilmiş, kıymetli saç tutamlarını, yerel gazete sayfalarından kesilen sararmış doğum ilanlarını; her şeyi. Eğer her şeyi öğrenemezse ölecekti.

Başlangıç olarak Finn'e sordu: "Anneniz nasıl biriydi?"

"Bir anne gibiydi."

Yine viski içiyordu. Birazdan yine duygusallaşacaktı. Ama sırıtmıyordu, Melanie, Finn'in o satir sırıtışı, kendisini bir daha asla utandırmayacak şekilde, resimdeki şeytanın yüzünde, güvende olduğu için memnundu. Francie ve Margaret Yenge cigler ve oyun havaları çalmaya başladılar. Francie ayağıyla hafifçe yere vuruyordu.

"Bize biraz dans et Finn," dedi.

"Dans ettiğim günler çok geride kaldı."

"Asla."

"Ah, evet, gerçekten de çok geride kaldı. Çok yüksekten düştüm ve bir kuğuyu parçaladım, o yüzden bir daha asla dans etmeyeceğim. Ayrıca artık neredeyse aile babası sayılırım." Melanie'nin o gün tatil olduğu için açtığı saçını çekti.

"Şaka yapıyorsun," dedi Melanie kuşkuyla. Finn kıza sarıldı. Melanie ondan yükselen sabun kokusuna alışamıyordu.

"Kader bizi birbirimizin kollarına attı," dedi Finn.

"Sarhoşsun."

"Umarım çok yakında olurum."

"Yine eski haline döndün."

"Hayır. Abartmayalım."

Finn mutlu olmak için çok çaba harcıyordu. İçten gelen bir mutluluk değildi onunkisi; çok çabalıyordu. Melanie onun için üzülüp yanına sokuldu. Birlikte masaya oturdular. Francie'nin viskisi bitmek üzereydi.

Çiçekli önlüğü ve saçındaki pembe fiyonkla Victoria, çok heyecanlanmıştı. Yüksek perdeden çığlıklar atarak mutfakta kucaktan kucağa koşuyor, büyüklerin giysileri-

ni çekiştiriyordu. Ama kimsenin umurunda değildi. Onu duyamayacak kadar çok gürültü çıkarıyorlardı. Francie ve Margaret Yenge birbirlerine doğru eğilmiş, mutfağı sallayarak tek bir müzisyen gibi arka arkaya ezgiler çalıyorlardı; altı sekiz, dokuz sekiz, oniki sekiz, 'Fıçıda Yuvarlanırken', 'Tap Dansı Salonunda', 'Kontun Sandalyesi', 'Sabah Şebnemi', 'Kedicik Süt Sağmaya Gitti', 'Galway Serserisi', 'Athlone'a Yolculuk', 'Topallayan Kaval'. Köpek halının üzerine oturmuş kuyruğuyla ritm tutuyordu. Finn arada bir, kaşıkları kapıyor, düşürene dek çalıyordu. Melanie'yle birlikte masanın üzerinde oturuyorlardı, arada bir Melanie'yi okşuyordu. Melanie onu durdurmadı, çünkü nasıl durduracağını bilmiyordu, durmasını istediğinden de emin değildi. Barların açılma saati gelince Finn dışarı çıktı ve bir sürü Guiness birası şişesini çınlatarak geri döndü, Melanie onun parayı nereden bulduğunu bilmiyordu.

"İrlandalı olduğumuzu kanıtlamak için Guiness aldım," dedi.

Francie ve Finn, Melanie'ye pekmezimsi sıvıdan içmesi için ısrar ettiler. Francie küçük bir oğlan çocuğu gibi son derece hareketliydi, Margaret Yenge de daha kaygısız olduğu için Melanie'den daha genç görünüyordu. 'Hastayken çay mı istersin?', 'Ebegümeci Tarlasındaki Serseriler', 'İşte gidiyor'. Cigler ve oyun havaları bir, iki, üç, işte gidiyorlar.

Eğlenmeye başlayan Melanie: "Philip Dayı olmadan her şey daha keyifli," dedi.

"Geri döndüğünde ona vuracağım," dedi Finn. "Ben ona vururken Francie de dikkatini başka yöne çekecek. Sonra, o korkudan yerlerde sürünürken hep birlikte çekip

gideceğiz. İşte bu onun aklını başına getirir! Çok kolay olacak. Bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Melanie'nin Margaret Yenge'nin üzerindeki elbisesi çam ormanlarının rengindeydi. Margaret Yenge, mutlu bir ağacın en üst dalında, Francie'yle birlikte flüt çalıyordu, Victoria yere yuvarlandı. Alt katta, dükkân Noel Arifesi karmaşası içinde yatıyordu, onun altındaki çalışma odası da dökülen tüyler yüzünden karmakarışıktı, ama mutfak neşeyle dolup taşıyordu. ('Askerin Neşesi', 'Kediyi Masanın Altından Kışkışla', 'Ahlaksız İrlandalı'; dağarcıkları tükenmek bilmiyordu.) Şişe kapakları ve boş şişeler yerlere saçılmıştı. Hava, sigara dumanından yoğunlaştı ve mavi bir renge büründü. Acıkınca soğuk kaz, soğuk iç pilavı, peynir, ekmek ve kıymalı katmerli hamur yediler, müzik devam etti. Finn mantıksızca davranıp Victoria'ya Guiness içirdi, Victoria birden yere çöktü ve başı köpeğin patilerinin arasında, halının üstünde uyuyakaldı. Oda sefahata ve terk edilmiş bir havaya büründü.

"Senin gençliğine ve masumiyetine saygı duyacağım, Melanie," dedi Finn. "Bundan korkun olmasın."

"O zaman istemediğim halde beni eğlence parkında neden öptün?"

"Seni öpene kadar bunu istemediğini bilmiyordun."

"Her neyse," diye düşündü Melanie, "içki okyanusunun yarısını aşmış bile."

"Bana bak," dedi Finn, kızın yüzünü kendisine doğru çevirerek.

"Niçin?"

"Bana bak."

Biribirlerine baktılar. Melanie'yi ipnotize etmeye mi çalışıyordu? Tıpkı eğlence parkında olduğu gibi, Finn'in

şaşı bakan gözlerinin siyah gözbebeklerinde yine kendi yansımasını gördü. "Benim yüzüm senin gözlerinde, seninki benim gözlerimde belirir; ve gerçekten dürüst olan yürekler, yüzlerde bulur huzuru." John Donne, 1572-1632, namı diğer Jack Donne, namı diğer St. Paul baş papazı. Okuldaki şiir kitabında, Shakespeare'den seçmeler ve Alexander Pope'un "Bukleye Tecavüz"ü arasında. Bütün genç kızlar John Donne'u nasıl da sever. John Donne ki gözler birbirlerinin çevresinde dönerken ruhların, tıpkı Finn'in düştüğü gece kukla iplerinin karıştığı gibi biribirine karıştığını düşünürdü. Melanie, Finn'in yüzünde oturuyordu, iki yansımasıyla, işte oradaydı.

"Acele etmene izin vermeyeceğim," dedi çaresizlikle.

"Şşş."

Biribirlerine bakarlerken müzik durmuştu. Keman ve flüt yere atılmıştı. Francie ve Margaret Yenge kucaklaştılar. Bu, sanki geceyarısı, dalları döven yırtıcı bir rüzgârın altında, bir tepenin doruğunda gerçekleşen ve tüm dünyayı yok eden aşıkların kucaklaşmasıydı. Kardeş ve abla diz çöktüler. Oda huzur doluydu. Sigara dumanı titrek bir ışıkla parıldayarak dağıldı. Akıllı köpek ve portresi yargılamayan bakışlarla onları izliyordu.

"Gel gidelim," dedi Finn. "Burada istenmiyoruz."

Melanie'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı, ciddileşmişti. Finn'in kendisini dışarı çekmesine izin verdi, Finn kapıyı arkalarından kapadı. Ev çok soğuktu. Finn'in beyaz gömleği bir buzdağı gibi büyük ve korkunç görünüyordu. İtfaiyeci ceketini askıdan alıp düğmelerini ilikledi. Ayıktı. Belki de sadece sarhoş numarası yapmıştı.

"Ensest bu," diye fısıldadı Melanie. "Eski Mısır'ın kral ve kraliçeleri gibi."

"Evet," dedi Finn.

"Hiç tahmin etmemiştim," dedi.

"Hayır etmemiştin," dedi Finn.

"En küçük kardeş olduğun için en çok seni sevdiğini sanmıştım."

"Çeneni kapar mısın?" dedi Finn.

Yukarı çıkıp Finn'in odasına gittiler. Melanie, Bayan Rundle'ın evcimen elleriyle, sıradan otlar yiyen ve bilindiği üzere meleyen şişko koyunların yününden ördüğü kazağı giydiği için memnundu. Finn'in yatağına oturdu. Susuyordu, sessizdi. Finn sigarasını içerek Francie'nin yatağına uzandı.

"Aşıklar. Onlar her zaman sevgiliydiler. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Melanie çok kısık bir sesle.

"Onlar birbirlerinin her şeyi. O yüzden burada kaldık, çünkü Francie ve Maggie..." durdu.

"Ama Margaret Yenge çok daha yaşlı," dedi Melanie. "Kesinlikle çok daha yaşlı."

"Sence bunun önemi var mı?"

"Sanırım yok," dedi Melanie bir an duraksadıktan sonra.

"Bu durum senin gibi cici bir kızı çok sarstı mı?"

Melanie bir an düşündü.

"Daha önce hiç karşılaşmadım," dedi. "Ensestle. Benim ailemde hiç olmadı."

Francie ve Margaret Yenge, hâlâ masada duran yemekten kalma tabakların, peynir kırıntılarının, sıyrılmış kaz kemiklerinin, duvardaki artık çalışmayan guguklu

saatin, yerdeki boş içki şişelerinin arasında, gaz ocağının yanında, yerde, tutkuların en eskisiyle biribirlerine kenetlenmişlerdi.

"O zaman Philip Dayı..."

"Boynuzlunun teki," dedi Finn acımasızca. "Hem de hiç şüphelenmediği kendi kayınbiraderi tarafından boynuzlandı."

"Margaret Yenge'ye incilerimi verdim," dedi Melanie.

"Onları geri mi istiyorsun?"

"Hayır. Onu çok seviyorum." Doğru söylüyordu. Konuşurken içini ısıtan anlayış dolu sevgiyi hissetti. Francie'yi de seviyordu, buna engel olamazdı. "İnciler balıkların gözyaşıdır," diye ekledi fazla düşünmeden.

"O ne demek?"

"Balıkların gözyaşı. İnciler. Oysa balıkların ağlayacağını düşünmezsin. Birdenbire aklıma geldi."

"Bizim sırrımız bu," dedi Finn ağlayan balıklar konusunu kapatarak. "Şimdi artık yüreklerimizin özünü, Francie, Maggie ve beni öbür insanlardan farklı kılan şeyi biliyorsun." Sigarasını yere atıp ezerek söndürdü.

Erken gelen gece çatıların üzerine çöktü ve yolun karşısındaki evlerin, içlerinde yaşayan insanların çeşitli sırlar saklamadığı o yabancı evlerin ışıkları yanmaya başladı. Melanie Finn'in, Finn de Francie'nin yatağında oturuyordu, paylaşılan sır da aralarındaki ve çevrelerindeki bütün boşluğu dolduruyordu. Bu sırrın resmi ve çok eski bir varlığı vardı. Ensest, aşağıda, eski püskü halının üzerinde de, yukarıda, sessiz yatak odasında da yeniden can bulmuştu.

"Umarım Victoria uyanmaz," dedi Melanie.

Akşam karanlığına rağmen, şöminenin içinde duran, Noel Yortusu töreninden kalma yanıp kömürleşmiş sopayı görebiliyordu. Sanki hayatında gördüğü en anlamlı nesneymiş gibi, sanki kendisine geçmişten, şimdiki zamandan ve gelecekten; ensestin de açıklanabilir bir yeri olan, hepsini kapsayan büyük genel bir kavramdan söz etmeye başlayacakmış gibi, gözlerini sopaya dikti. Ama bu sopa, sadece yanıp simsiyah olmuş bir sopaydı, o kadar.

İlk gürültüyü duyduklarında saat beş buçuk, yani bir kış akşamüstü, yılın ve günün en İngiliz anı olan çay saatiydi.

"Ah, olamaz," dedi Finn sigarasını düşürerek. "Hayır!"

Bir gümbürtü daha, en yüksek perdeye yükselip sonra kaybolan bir kadın çığlığı. Sonra da gürüldeyen bir ses. O kadar yüksekti ki, bulundukları yerden rahatça duyabiliyorlardı.

"Sizi pislikler! Sizi aşağılıklar!"

Melanie, yatakların arasındaki boşluktan atlayarak kendini Finn'in kollarına attı, başını onun ceketine gömerek "Kurtar beni, kurtar beni," diye sayıklamaya başladı. Düşen sigara, örtünün üzerinde için için yanıyordu.

"Onun öldüreceği kişinin ben olduğunu sanıyordum," dedi Finn. "O da öyle sanıyordu, hep böyle düşünmüştük. Ama yanılmışız."

Çünkü Philip Dayı eve gelmiş ve karısını erkek kardeşinin kollarında bulmuştu. Zamanın durduğu an işte bu andı; bu engelli yarışta hepsi bütün güçleriyle koşuyorlardı.

"Koru beni," dedi Melanie sanki boğuluyormuş gibi Finn'in ceketine yapışarak.

"Tamam" dedi Finn dalgın dalgın, "Yeter, tamam."

Gümbürtüler ve acı çığlıklar devam etti.

"Tabak çanağı kırıyor," dedi Finn hayret içinde. Şaşkınlıktan taş kesilmişti. Kımıldayamıyordu.

"Kurtar beni," dedi Melanie.

Yatak odasının kapısı hızla açıldı ve Margaret Yenge dağınık saçlarından oluşan kızıl bir peçe içinde, güzel yeşil elbise omuzlarından düşmüş, kucağında ağlayan Victoria'yla odaya daldı. Odada bir fırtına koptu. Beraberinde getirdiği şiddetli rüzgâr yüzünden halı havalandı.

"Dışarı çıkın," dedi. "Hemen şimdi." Konuşabiliyordu. Bu facia dilini çözmüştü. Sesi ince ama gerçekti. "Hâlâ zaman varken dışarı çıkın. Ben bebeğe bakarım. Ne olursa olsun güvende olacak."

"Francie nerede?"

"O iyi. Ama biz burada kalıp Philip ile kozumuzu paylaşmak zorundayız." Sesiyle birlikte cesareti de yerine gelmişti. Eğrilmiş ipek gibi narin, ama sağlam bir cesaret. Evlendiği gün dili tutulmuş, özgür kaldığı gün sesine kavuşmuştu.

"Maggie, sevgili Maggie..."

"Kıza iyi bak. Şimdi gidin. Philip tahtaları topluyor ve yakıyor. Evi ateşe verecek."

"Öp beni," dedi Finn, Melanie'nin başının üstünden. "Bundan sonra neler olacağını Tanrı bilir."

Margaret Yenge Finn'i ağzından öptü. Her şey olup bittikten sonra, Melanie onların, ikisinden birinin ölebileceği büyük savaştan bir gece önce biribirlerini selamlayan dost generaller gibi nasıl da görkemli bir resmiyetle öpüştüklerini hatırladı, ve daha sonra, onları alevle çerçevelenmiş olarak gördüğünü sandı ama bunu sadece hayal ettiğini biliyordu. Yengesi bir ateş tanrıçasıydı,

gözleri alev alev yanıyor, saçları dalgalanarak yanıp sönüyordu. Finn ve o yavaşça ayrıldılar. Elini bir an için Melanie'nin başına koydu, sonra koşarak odadan dışarı çıktı. Böylece Melanie, Victoria'ya veda etmeye zaman bulamadı. Aşağıdan gelen ses gittikçe yükseldi. Şimdi mobilyalar parçalanıyordu. Melanie duman kokusu aldı ama bu koku Finn'in battaniyenin üzerinde yanan sigarasından geliyordu. Finn, annesinin şöminenin üzerindeki resmini aldı ve cebine koydu.

"Gitme zamanı," dedi.

Merdivenlerin dibinde, mutfak koridorunda, kırılmış, parçalanmış sandalyelerden yapılma bir barikat vardı. Philip Flower barikata eklemek için masayı da kapıdan çıkarıyordu. Çiçekli masa örtüsü hâlâ hüzünle masanın bacakları arasında dalgalanıyordu, Philip Dayı masayı kaldırıp çekerken yedikleri yemekten geriye kalanlar da yere yuvarlandı. "Fareler gibi kapana kıstırıp hepsini yak!" diye haykırdı çılgın bir neşeyle. Gerçekten de neşeliydi. Hepsi yanacaklardı, o da neşeyle alevleri seyredecekti. Gözleri kanlanmıştı. Paltosu ve geniş siperli, tanıdık şapkası hâlâ üzerindeydi. Mutfaktan bir çatırtı ve yanan ahşap dumanı gelirken Melanie, Philip Dayı'nın gerçek olamayacak kadar iri ve kötü olduğunu düşünüyordu.

Kararsızlık içinde merdivenlerde durakladılar, beyaz köpek yemek odasından dışarı fırladı, bariyerin üzerinden çabucak atladı ve soluk soluğa, karnı inip kalkarak hızla yanlarından geçip merdivenlerden yukarı tırmandı. Ağzında bir sepet dolusu çiçek taşıyor muydu, yoksa taşımıyor muydu? Ama çok çabuk gelip geçivermişti, Melanie emin olamadı. Philip Flower masayı ters çevirip sandalyelere yasladı, Finn'i gördü, nefretle ciyak ciyak bağırmaya başlayarak kendisini artık oldukça yükselmiş

olan barikatın üzerine fırlattı. Kalkmak için çabalarken çabuk ve anlaşılmaz bir biçimde homurdanmaya başladı: "Seni elime bir geçirirsem Finn Jowle, hepiniz bu işin içindesiniz, onu sırayla becerdiniz siz..."

"Yalancı," dedi Finn. Melanie'nin elini yakaladı ve birlikte merivenlerden yukarı tırmandılar.

"Dam penceresi," dedi solgun ama sakin görünen Finn, sanki bütün bu olanlar uzun zaman önce prova edilmiş gibi. "Çatıya çıkacağız."

Çatırtı artık her her yerdeydi. Sanki Philip Dayı bir domuz sürüsünü kızartıyordu.

"Bodrumdaki o kadar tahtayla burası göz açıp kapayana kadar yanacak. Acele etmeliyiz."

Mavi Sakal'ın şatosunun uğursuz kapılarından biri, yanından geçerlerken hızla açıldı. Elinde demir bir çubukla Francie dışarı çıktı.

"İyi şanslar," dedi Finn.

"Ah, kendine dikkat et!" dedi Melanie.

"Tanrı sizi korusun," dedi Francie. Üzerinde gömleği vardı. Kollarının altında siyah ter halkaları oluşmuştu. Francie aşağı indi, Melanie ve Finn yukarı çıktılar.

Finn, Melanie'yi dam penceresine kaldırdı, kendisini de yukarı çekerek yukarı, gecenin ilk yıldızlarının, bacaların yanına, yüksek ve rüzgârlı dama sıçradı. Bir süre dinlendiler.

Sally yıldızların çevresinde dön

Sally ayın çevresinde dön

Sally bacaların çevresinde dön

Bir Pazar akşamüstü

Hoppalaaaâaa!

Küçük bir kızken, babası Melanie'ye bu şiiri okur, "Hoppala!" bölümünde de onu bileklerinden yakalayıp havada fırıl fırıl döndürürdü. Finn ve Melanie bacaların çevresinde dönüp el ele tutuştular.

Melanie: "Bütün bunları paylaştıktan sonra asla başka insanlar gibi olamayız. Sadece kendimiz ve birbirimiz gibi olabiliriz. Artık sadece biribirimize sahibiz," diye düşündü.

Yüksek sesle: "Zaten her şeyimi bir kere kaybettim," dedi.

"Ben de," dedi Finn.

"Ama o zaman bana kız kardeşim ve erkek kardeşim kalmıştı. Jonathon nerede?"

"Bilmiyorum. Eğer biraz soluklandıysan devam etmeliyiz. Yan evde bir yangın merdiveni var, çatıdan rahatça oraya geçebiliriz."

Yan bina boş bir kuyumcuydu. Paslı metalden merdiven basamakları ayaklarının altında çınlıyordu. Dükkânın üstündeki odalar boştu, ama kısa bir süre sonra alevle dolabilirlerdi. Birkaç saniye sonra bakımsız bahçenin diz boyu otlarının arasında duruyorlardı. Bahçe, boş konserve kutuları, reçel kavanozları, bahçe duvarının üzerinden fırlatılıp atılmış çöplerle doluydu.

Finn: "İtfaiyeyi aramalıyız. 999. Yangın. Ambulans," dedi. "Polis. Yardım çağırmalıyız."

Ev, altından bir kasımpatı gibi yanıyordu.

"Ama sanırım," dedi Finn neredeyse kendi kendine, "birileri çoktan itfaiyeyi aramıştır."

Çevrelerindeki pencereler açıldı, aynı anda heyecanla konuşan başlar dışarı uzandı. Gece olmuştu. Evden alev-

ler fışkırıyordu. Birkaç metre ötelerindeki ara sokakta duran bir adam kederle: "Buradan kimse sağ çıkamaz," dedi.

Melanie, "Sence hepsi yanıp gitti mi?" diye sordu Finn'e.

"Bence Francie, Maggie ve bebek güvendeler. Köpek de yaşlı bir köpek ve pek çok dalavere biliyor."

"Öyle olup olmadığını bilmiyorsun. Sadece öyle olmasını umuyorsun. Zavallı konuşan kuş..."

"Zavallı Joey," dedi Finn. "Onu Philip satın almıştı."

Alevleri izlediler.

"Ceketim," dedi Finn hem gülüp hem hıçkırmaktan boğulacak gibi olarak, "bu şartlar altında bir şaka gibi kaldı. Bir itfaiyeci ceketi bu."

"Nereden bulduğunu hep merak etmiştim."

"Bir eski eşya satışından."

"Yaa."

Evin içindeki tavanlardan biri alevler püskürterek çöktü. Hepsi, her şey yanıyordu, oyuncaklar ve kuklalar, maskeler, sandalyeler, masalar, halılar, Bayan Rundle'ın bütün sevgisini taşıyan Noel kartı ve perdeler alevler içinde patlıyor; banyodaki şofben eriyor, banyodaki plastik perdeler yalayıp geçen alevler yüzünden eriyip damlayarak yok oluyordu. Pijaması göbeğinde toplanmış Ayıcık Edward da yanıyordu.

"Bütün resimlerim," dedi Finn alçak sesle. "Oldukları gibi yandılar."

"Hatta Ayıcık Edward bile," dedi Melanie.

"Ne?"

"Oyuncak ayım. Gitti. Her şey yok olup gitti."

"Bizden başka hiçbir şey kalmadı."

Gece vakti, bahçede, vahşi bir merakla birbirlerine döndüler.

Anne babalarının ölümü üzerine, aileden dışlanmış Philip Dayı, karısı Margaret ve onun iki erkek kardeşi Francie ve Finn'le birlikte Londra'ya giden üç kardeş Melanie, Jonathon ve Victoria'nın önüne gizemli ve gotik bir dünyanın kapıları açılmaktadır. Fakat tüm dünyası sahip olduğu oyuncakçı dükkânı olan, despot Philip Dayı, zengin aileden dışlanmış olmanın acısını bu üç kardeşten çıkarmaya kararlıdır.

Buradaki hikâye, on beş yaşındaki Melanie'nin gözüyle anlatılıyor. Hayatını hayaller üzerine kuran romantik bir genç kız olan Melanie, bir geceyarısı karanlık tanrıların cazibesine kapılarak annesinin gelinliğini üzerine geçirir ve bahçeye iner, fakat bu bilinçsiz büyüme çabası için vakit çok erkendir, gelinlik gecesi bir trajediyle sonuçlanır.

Genç kız ailesini kaybedince, onun yanında yaşamak zorunda kaldığı dayısının baskısı karşısında ağır sınavlar vermek zorunda kalır. En büyük derdi de, oyuncak yapan dayısının onun kendisini ruhsuz kuklalarından birine dönüştürmek istemeşidir...

Ülkemizde daha önce yayımlanmış **Kanlı Oda** ve **Sirk Geceleri** adlı kitaplarıyla bilinen, büyülü gerçekçilik türündeki eserleriyle Margaret Atwood, Salman Rüşdi ve Robert Coover gibi pek çok yazarı etkileyen Angela Carter, **Büyülü Oyuncakçı Dükkânı**'nda peri masallarına yapılan göndermeler ve Freudçu bilinçaltı kavramıyla örülü bir dünya sunuyor önünüze...

ISBN 975-289-011-3

9 799752 890113